

PRÁCZKI ISTVÁN

EURÓPA ELRABLÁSA ÉS A PÉNZ URALMA

KADOCSA
KÖNYVE

12

PRÁCZKI ISTVÁN

**EURÓPA ELRABLÁSA
ÉS A PÉNZ
URALMA**

**HOMÉROSZ ÉS A TRÓJA UTÁNI
PARADIGMAVÁLTÁS**

**KADOCSA
KÖNYVE
12**

Práczi István

EURÓPA ELRABLÁSA ÉS A PÉNZ VILÁGURALMA

© Práczi István 2008.

Szerzői magánkiadás

I. RÉSZ

PROLÓG¹

Az első nagy ókori szittyia ógörög és a démotikus újgörög erkölcsi és szellemi paradigmaváltás a Trójai Háborúval végbement. Ez a fogalom szittyia magyaros nyelven „parázs-ige”, illetve varázs-ima váltás volt. A régi paradigma=varázsige (-ima), a szittyiák Napistenéhez való fohászkodás, a becsület, a tisztesség és a tisztaság íratlan törvényeit jelentette. Ezek határozták meg ugyanis a szittyia-magyaros társadalmak egész életfelfogását. A trójai győztesek új démotikus rendje, mely a pénz és a pénzkamat uralmára épült, a szittyiák szakrális társadalmi rendjét elvetette helyébe pedig az új istennek a pénznek és bűvkörének az új vallása került. A pénznek, a kamatnak, valamint a rájuk épülő korrupt önzése és arroganciája. Azt a mára demokratikusnak mondott társadalmi berendezkedést, melynek célja a pénztőke világhuralmának biztosítása. Azt a modern „hűbéres rendet”, melyet az ingenyelők és a „pénzpiaci hiénák” siserahada imád. Hogy meddig? Feltehetőleg egészen addig, amíg a tisztességes értéktermelők egyre csökkenő tábora végleg ki nem pusztul vagy egy kiprovokált véres forradalom véget nem vet a paraziták élőködésének.

Talán mégis reménykedhetünk, hogy, bekövetkezhet egy

¹ prológ nem más, mint „a+rólok”, vagyis aprót szólok.

újabb váltás, amikor a régi „varázsima” szelleme kerekedik felül és eltűnik az Európa elrabló Bika és a bika-tőke hatalma. Helyét pedig visszakapja a szellemi és fizikai tisztaság és tisztesség régi-új rendje, ahol a pénz nem lehet más, mint az emberek egyszerű szolgája, amelynek használatáért csak jó, köszönet és szeretet jár. Ezt mondja a spanyolos nyugati kamat mai neve is, hiszen kamat interes (interes) ami – FO= szeretni. Ehhez magyarul annyit tesznek hozzá, hogy: Isten fizesse meg!

„MÍTIKUS” BEVEZETŐ

A trójai háborút az ógörög hellének (szittyá napvallású törzsek) vesztették el és ezzel új szakasz kezdődött a „világtörténelemben”. Nevezetesen a démotikus újgörög államé, mely teljesen szakított a szittyák tiszta erkölcsével és megindította a kapitalista fejlődéshez vezető antihumánus utat, amelynek emberek százmilliói lettek áldozatai. Az újgörög állam a démosz érdekeit szolgálta és legálissá tette a pénzkamatot, ami a gyors, de embertelen meggazdagodást tette lehetővé. Ezt pedig tiltotta a „szittyá rendszer”. A szittyá hellének ezt törvénnyel akadályozták meg. A hellének a napisten Héliosz gyerekei, a hőllények voltak, kiknek őshazája ATTICA és fővárosa Athén volt. (Attica ugyanis FO= a-citta=a szittyá hon, Athén ősi neve = a Szén, a parázsló nap volt. (a szittyák őstörzsei a pelsgok /pállóségi/, az ionok /a Ló-nők , majd Jó-nők/, a körös törzs /károk → Kária-Ikária./ Myzek /Mézia-mézország/, az Aiolok → a-jó-lok, a mórok → /aworok → avarok,) stb. A hellének országának egyik neve Hellasz lett, ami a napistennek, a Héliosz → Hőli-Ásznak a neve.² Az ország másik neve MORIA, vagyis mór-ország volt, melynek nagy része Rumélia (FO= Múr- éli) névvel lett török terület. Lakóit sokáig mórnak hívták.

² Nem véletlen, hogy a Trójából menekült franciáknál a „sajnos” szó a „helas”, ami a Hellaszt, az elbukott napistn ős-országra emlékeztet ma is.

Az újgörög demotikus nép neve a démosz, amiből a demokrácia szó is ered. A Médiából érkező szemiták, akiktől a zsidók származnak, akkor a médi nevet kapták, ami FO=démi, vagyis görögösen démosz. A falovas (becsapós) trójai győzelem után az új állam népének neve démosz lett. A régi népet viszont halálra üldözték. Nagyon sokan elmenekültek, de nagyon sokat halomra gyilkoltak. (Az új-görög nyelvben a halott ekkor kapta a mor elnevezést. Ami nyugaton mort lett. A jogfosztott rabszolga sem más, mint az élve hagyott mórok, kiknek új neve a=helota= aki a halott elnevezést kapta.) Innen ered az elhíresült és illogikus közmondás, mely szerint a „Halottakról, jót, vagy semmit.” Ez ugyanis eredetileg azt jelentette, hogy a „helota → halottakról”, vagyis a szittyá Mórokról → Avarokról jót, vagy semmit. Erre utal aztán, a „Mór megtette kötelességét, a mór mehet!” mondás is. Sőt, ezt a helyzetet jellemzi a rómaiak ama közmondása is, hogy „Timeo danaos et dona ferentes.= Félek a görögöktől, még ha ajándékot hoznak is”. Ez egyébként utalás a trójai falóra, melyet ajándékba vittek a trójai avar-móroknak. A mondás 2000 éves pikantériája viszont az, hogy a görögöket dánoknak (jordánoknak, vagyis zsidóknak) mondták a korabeli rómaiak.

A hellén „ógörög–szittyákat” tehát eltakarították az útjukból és nem volt semmi akadály a uzsoratólke szabad áramlásának. Ez akkor természetesen még csak „kezdetleges formákban” ment, de a világot már megosztotta a pénz „nemzetek feletti” hatalma és az ókori országokat egyre inkább a pénz megszerzése és birtoklása mozgatta. A háborúk ugyanis ekkor váltak a „napi politika” eszközévé. Magyarul, ha valakinek pénz, vagy arany kellett, akkor háborút indított a gazdag, de nem eléggé védett országok ellen.

A kapzsiság olyan erőszakot szült, hogy az írástudók nem

merték megírni az igazságot. Nem merték megírni, hogy a trójai háború a pénz és kamatjának a világalalmáért folyt. Ámde nem mertek megírni semmi olyat, ami a pénzzel uralkodó elit érdekeit sértette. Kialakult tehát a „mítoszok irodalma”, amikor az igazságot csak eposzokba és mesékbe rejtve tudatták az olvasókkal. Pontosabban csak így lehetett megírni, illetve azokat a művelt emberekkel és most velünk, a kései utókorral is közölni. Ennek köszönhetem tehát magam is, hogy az elámítós → mítoszok segítségével ma már mi is megismerhetjük az ókor több ezer esztendőn át sikeresen őrzött titkait, vagyis az akkori valóságot.

MATRIARCHATUS ÉS TRÓJA

A trójai háború igazi oka nem érthető meg, ha a Matriarchátus lényegét nem ismerjük. Ez a kor meglehetősen zavaros, hiszen a mai emberek alig tudnak róla valamit. Van aki az Aranykorral azonosítja, amikor a nők kezében volt minden döntés joga. Van aki az amazonok, a harcos nőtörzsek uralmáról beszél. Itt most nem nyithatok vitát az emberiség eredetéről, mert ezt még senki sem ismeri igazán. Azt azonban tudni illik, hogy az ókornak van két fura „eredet örökségi” mítosza. Nő és férfi társadalmakról szólnak ugyanis a ma felszínesen érintett, de szándékosan agyonhallgatott fogalmak és értelmezések. Az őskori kifejezések és jelzők szerint az első csoportok és törzsek „nő és férfi elvűek” voltak. Ez pedig azt sugallja, hogy az eredetileg női (és nem férfi) csoportosulás létezett. A nevek szerint nőelvű törzs volt az alánok → a-lányok, ahol feleséget keresett Hunor és Magor. A besenyők, a bese → katona nők. A tarjánok, vagyis a tar-jányok voltak, akik rövid haját viseltek a páncél sisakjuk forgói miatt. Nők voltak a szemerék (szemer-sumérok)

a szemtermelő szemérmes nők. A paszternákok, vagyis a pásztornők állatokat tenyésztettek. A Katalánok → csaláányok lovas amazonok voltak, akik bejárták egész Európát. (Tőlük származik a csatanő-latin betűkkel- a catana mai neve a katona is.)

A férfielvű törzsek Afrika felől érkeztek. Ők voltak a mór-avarok, kiknek részei voltak a szabirok, gallok, magyarok, mórok, vandálok, varégek → vikingek, svábok → svévek, esküttek → skótok, kaledonok, stb. vagyis az ún. kelták, vagy szikamberek. Ezek a „kétnemű törzsek” fejlődésük egy adott szakaszán páros, szinte házas-szövetségekké alakultak és sok ezer éven át együtt képezték a szittyá birodalmakat.

A hun-magyar őstörténet azonban arra figyelmeztet, hogy a nők, a nőtörzsek megelőzték a férfiakat. Az eredetlegendák és mondák arról beszélnek, hogy a szittyá magyarok istene a Boldogasszony volt, akit mind a mai napig szerető alázattal tisztelnek a szittyá magyaros eredetű népek. Mindazok ellenére, hogy személyét és szerepét meghamisították és kiforgatták az ősi valóságból. Sajnos éppen a keresztény tanok formálták ki ezeket a manipulációkat. A szittyá napvallás és a Napistennő → Boldogasszony elleni támadások oka is kettős volt. A judeo-keresztény vallások hímvelvűek, hiszen a főisten mind a keresztényeknél, mind a zsidóknál férfi. (A zsidó isten= Elohim, vagyis az Élő-hím → hím isten.) A másik ok a pénz világmente, melynek elterjedését a szittyá napvallás és törvényei akadályozták.

A napvallások eredetileg nőelvű vallások voltak, melyeknél a természet tisztelete és ésszerű felhasználása volt az alapkövetelmény. A keleti népek a zsidókkal együtt ezt követték. Amikor azonban a zsidók a földművelésről áttértek a kereskedelemre, majd a heréskedésre (a pénzváltásra és uzsora-műveletekre) a szittyá törvényekbe ütköztek, melyek keményen büntették az uzsorát. Ennek következtében a zsidók új vallást csináltak maguknak,

ami szemben állt a napvallással és törvényessé tette a pénzka-
mat és uzsora forgalmazását. Ez a zsidók ún. Babiloni fogságá-
nak ideje alatt következett be. A zsidó isten és vallás ettől
kezdve távolodott el a szittyáktól, és tekintette ellenségének a
Boldogasszony napistennőt és a napvallást.

A zsidók meggazdagodásával együtt fokozódott a nőelvű
társadalmak elleni szembenállás és harag. A biblia szerint pedig
a pogány vallás és a Bál-Pálos istennő ellen a zsidók megbocsát-
hatatlan gyűlölettel viseltettek és a bibliai háborúk szerint ahol
lehetett megölték, gyilkolták a „pogányokat”. Maga a biblia
tulajdonképpen azzal kezdődik, hogy az Úr– a zsidó férfi isten-
letaszította a Mennyországból a Sátánt, (a Bál → Bél= Fehér-ló)
szittya napistennőt. Őt ezután Sátánnak, Ördögnek, Diabolónak
és Lucifernek nevezték és minden bűnt tőle származtattak.
Csakhogy ez a Lucifer latinul a fényhozót, a napisten anyját-
jelenti. (Ő tehát szittya-magyarul a Lú Civert → a kivert Lú?, a
mennyekekből kivert Fehérló → Boldogasszony istennőnk.

A szittya napvallás végül is elbukott. A mai judeo-kereszté-
ny vallások mégis sorozatban tőlük vették át nemcsak a napval-
lás erkölcsi tanait és szakralitásait, sőt a liturgia számos elemét
is. Vajon, miért nem tűnik fel az embereknek, hogy állandóan az
Anyaszentegyházról beszélnek a papok. Miért nem Atya-szente-
gyház, hiszen az isten férfi? A szittya Háromszentség (a
Napanya, az Atya és a fény Fiú) miért csökkent kettőre? A spi-
ritus → szentlélek ugyanis nem isten.

Vajon, a szegény „zsidó Halász Péternek miként is volt
(lehetett) kardja, amivel a Getsemáné kertben lecsapta (a fejet
elvéve) az egyik martalóc fülét. (Netán szittya fejedelem volt?)
Aztán, az „Utolsó vacsora” nem volt-e véletlenül vérszerződés?

Amikor ugyanis Krisztus a serlegből bort ivott, azt mondta, hogy: Ez az Új Szövetség! A mai nyelveken ez szerződést jelent Krisztussal. (A vérszerződés azonban a szittyák egyedülálló szakrális aktusa volt. Ez pedig– a vérivás halállal tiltása miatt- soha sem lehetett zsidó aktus.

A Nőisten szittyá népeinek szövetségei tehát nőelvű birodalmakat vagy országokat alkottak. Ellentétben a judeo-keresztény vallások agresszív férfielvű államaival, melyek sokáig nem tűrték a más vallásokat. Ezt az ókori nagy vallásszakadást a Trójai Háború homéroszi története „modellizálja” és magyarázza meg. Ebben ugyanis a szittyák főistene a Bál → Bél Anya= Méh-istennő, vagyis a rontott nevű= Here → Héra görög főistennő harcolt trónjáért a férfi isten Zeusszal, aki ekkor már Bika lett és a Médiából meggazdagodva visszatért tőke-kamat felhasználó zsidókat «képviselte».

Az ókori kultur világ pénzkamat miatt elszemítésodott államai egyre keményebben fordultak szembe a szittyá országokkal. A pénz vonzereje egyre több régi szittyá törzset állított át a pénz vezérelte országok mellé. Nevezetesen a héberek pénzbehajtói, majd katonai támaszai lettek a méz-sárga színt kedvelő szemerék, a kékszászlós kunok, a fekete ruhás jászok és a svévandál mór-avarok egyes csoportjai. A zsidó „bankárok” a volt szittyákat területileg és katonailag hagyták uralkodni, de vallójában minden lépésüket a pénz erejével irányították. A zsidók ugyanis csak a kereskedelmet és pénzváltás privilégiumát tartották meg maguknak.

TŐKE KAMAT EREDETE

Ilyen félrevezető «ámítós mítosz» volt a közismert „Európa elrablása” elnevezésű történet is. Miről is szól ez? A pénzt „fel-találó” Fönícia királya Agenor volt, lánya Európa. Őt rabolta el egy „bika képében” Zeusz a görögök istene. A mítosz története nagyon „frappáns”, és rendkívül fontos, csak éppen azt nem tudni, hogy miért is kellett Európát egy bikának elrabolni? Ha viszont „beazonosítjuk” a szereplőket, akkor minden világossá válik.

A szittyák főistene a falóval „megtisztelt” Fehér-Ló napis-tenő volt, kinek társa a Vörösló. A görög napvallásban is két főisten uralkodott, az egyik a Zeusz (az Ős → Ősz isten) a társa viszont a Méh-istennőt jelképező Héra (a félreértett Here), akik az égi főhatalomért harcoltak egymás ellen. Ehhez azt is tudni kell, hogy a zsidók gyűlölték és elutasították a Nő főistent és csak Elohim-ot (az Élő Hímet) fogadták el istennek. Az istenek háborúja tulajdonképpen azt fejezte ki, hogy a görög szigeteken uralkodó és egyre nagyobb hatalmat birtokló méd- zsidók pénzét elismerő Zeusz főisten – mint a zsidók Bika – híms istene harcolt a szittyák, görögök Hérának nevezett Fehérló istenével. A zsidók istenének a neve – a Kőtáblás kortól számítva – a Bika volt. Ne feledjük el ugyanis, hogy a biblia szerint a Bika-isten vezette ki őket Egyiptomból, és éppen ezért állítottak neki aranyból szobrot. (Ezt pedig azért hívják ma Aranyborjúnak, mert egy nagy bika-szoborhoz nem volt elegendő aranyuk). Ennek a bika-istennek a jegyében harcoltak tehát a szemiták a pénzkamat forgalmának szabaddá tételéért. A trójai háborúban tehát a méd görögök támadták meg a szittyák görögöket a pénz „örök világhatalmának” megteremtése érdekében.

A kérdés csupán az, hogy valójában miért indultak meg a rettenetesen véres és kegyetlen háborúk? Az ok egyszerű, de a következmények nagyon is bonyolultak és máig hatók. A szittyá bölcsek ugyanis hoztak egy törvényt, ami szerint a pénzt tilos kamatra kölcsönadni. A „fizetség” tehát nem lehet más, mint a szereket. (Nem véletlenül hívják a kamatot nyugaton interesznek, hiszen az $FO = \text{szereket}$.) A bölcsek szerint ugyanis, aki kamatot követel kölcsönért, az meglopja a kényszer helyzetben lévő embertársát. A lopásért pedig szigorúan büntettek. (A büntetés, ujjak, kéz és karlevágás is lehetett, sőt sokszoros visszaesés esetén az uzsorás fejét is lecsapták. Ezért volt ez főbenjáró, vagyis kapitális bűn) A tőke nyugati neve a „capitál” ősi szittyá magyaros szó, hiszen jelentése a következő: csapítál → becsapítál, majd lecsapítál (kezet, vagy fejet), A kapitalizmus pedig = be-csapítál-izmosan.

A zsidók azonban ragaszkodtak a pénz kamatra történő adásához, hiszen ez gyors meggazdagodást tett lehetővé. Tekintettel arra, hogy a szittyák ezt a gyakorlatot elvetették, a zsidók meggyűlöltek a szittyá avar- hun- magyar népeket és egyre ádázabb ellenségeiké váltak. Az ókor leszálló ágát, tehát a Trójai Háború utáni szakaszt az jellemezte, hogy a pénzükkel egyre nagyobb hatalmat elérő és összpontosító zsidók irányította hatalmak fokozták a szittyá birodalmak és szövetségek elleni háborúkat. Ezzel pedig fokozatosan növekedett a tőke-kamat hatalma. Az avar, hun, magyaros szittyá birodalmak sorban elbuktak és helyükbe a római pápaság vallási pártjával irányított királyi dinasztiák léptek, melyek lehetővé tették az egész akkori „kulturvilág” teljes kapitalizálását és a tőke-kamat világ-méretű uralmának kialakulását. Ez pedig a mai napig is tart. Eljutottunk tehát oda, hogy a tőke és urai, gátlás nélkül uralhatják a „demokratikus kapitalizmusnak” elnevezett, bár inkább csúfolt világot.

Térjünk azonban vissza „Európa elrablásához”. A Trójai Háború előtt tehát a két isten már összeveszett. Ezt ugyan a Bika-Zeusz csapodárságának tulajdonítják, de mi már tudjuk, hogy nem erről volt szó. Több, a világ feletti egyeduralom volt a tét. A szittyák ezt úgy fogalmazták meg, hogy a becsület és pénzzel-rablás jövője dől el a háborúban. A méd újgörög hadak tíz évi eredménytelen harc után a hazatérés mellett döntöttek és az összegyűlt vezérek a háború végét kívánták bejelenteni. Előállt azonban Odyszeusz, az eddig ismeretlen ithakai (iszakai → éjszakai?) „király” és előadta, hogy neki egy „verhetetlen” győztes terve van.

Ismertette a „Faló projektet”, mely szerint az óriás faló hasában egy szakasz katonát helyeznek el, kiket a trójaiak a falóval együtt be fognak vinni a bevehetetlen várba. A többi már gyerekjáték volt. Leölték az őrséget, kinyitották a kaput. Mint tudjuk, a lesben álló méd- görögök berontottak és megölték a többi védőt. Megnyerték tehát a már elvesztettnek hitt háborút. Az ötlet és kivitel egyaránt zseniális volt, ám mégis felvetődik egy indokoltnak látszó kérdés. Honnan tudta Odyszeusz, hogy a rendkívül magasan képezett trójai avar védők vezérei, még a várfalat is lebontják, hogy bevigyék a várba az ominózus falóvat? (Őszintén szólva kissé méltatlannak tartom, hogy az elmúlt, mintegy 2500 év alatt senkinek sem jutott eszébe feltenni ezt, vagy egy hasonló kérdést.)

Vulgáris módon azt is kérdezhetném, hogy Menelaoszék – a sikertelen méd-görög vezérek – „mire föl” fogadták el Odyszeusz igencsak gyerekes tervét? Talán még azzal is folytathatom, hogy vajon mitől bolondultak meg a trójai főnökök, hogy ekkora marhaságba belementek? Aligha kétséges, hogy a trójaiak nem bolondultak meg, hanem jó okuk volt arra, hogy a „cselel megegyék”. Az írók ugyanis elfelejtették megírni, hogy az óriás faló fehérre volt mázolva. A vár elé tehát a szittyák

győztes főistenének a „szobrá” állították, nyilván alázatos bocsánatkérések és sok-sok ajándék felajánlása közepette. A balga szittyák pedig megszedülve a győzelmi dicsőségtől– feltehetően egy beépített ügynök javaslatára- bevitték a falovat a várba.

Ha ez a magyarázat mégsem elégtene ki valakit, akkor– bevallom van még a kezemben egy elképesztően nagy adu: Maga a zsidó isten segített, avatkozott be a helyszínen. Állj !- hallom a tiltakozást-, ez nem más mint az ősz-antiszemitizmus „galád kitalációja”, avagy tipikus megjelenése. Honnan veszi ugyanis a bátorságot valaki, hogy ilyen abszurdumot ácsoljon fel majd háromezer év távlatából? Bevallom persze azt is, hogy ezt a „definíciót” a szittyá- magyar szellemiség, egészen pontosan a szittyá- magyaros nyelvünk mindent tudása tette lehetővé. Ez ugyanis nem más, mint egy elképesztő jelenkori csoda. Tény azonban az, hogy minden ellentétes vélekedés dacára eljutott hozzám Homérosz „személyes üzenete”, melyet annak írt, akik már rájöttek arra, hogy mi is a „attikaisó”. (A legelső ógörög ország neve Attika → attica, ami fordítva olvasva= a-citta, vagyis a szittyá szót jelenti. (az olasz város= citta, az angol= city, egyaránt szittyát jelent, mivel a szittyá avarok voltak a nagy vár és városépítő nemzetség. Az attikai só, tehát nem más, mint a szittyá szó, vagyis a szittyá-magyar ősnyelv.)

Van egy latin mondás: „Nomen est omen”, ami azt jelenti, hogy Nevében a sorsa. A sors fogalma pedig ősi szittyá nyelven sor-ős, vagyis a belénk kódolt géni tulajdonságok, melyek meghatározzák az életünket. (A latinus forrás= source → szursz is a sorsot fejezik ki.) Bennünk él azonban az ősz-rossz, az erőszak ősi kényszere is. A kultur ember viszont éppen akkor szakad el az «állati» ősz-rossztól, amikor lemond a másokat megalázó erőszakról.

Homérosz tehát a nevekbe rejtette a meghatározó fogalmakat, hogy az utókor megismerhesse az igazságot. Ebben

pedig a magyar nyelv értelem- megtartó ereje segített neki.

Odyszeusz neve két szót tartalmaz. Odisz és Zeus. A Zeus névben az Eus= Ős, vagy Ősz, tehát az ősz hajú isten. Az Odisz viszont FO= zsidó. A két fogalom együtt a= zsidó- isten. Ez pedig sok mindent megmagyaráz. A már félig méddé vált görögök természetesen hittek az új istenüknek. A trójai szittyákat pedig megtévesztette a Laokon család ki gyós végzetének a története. A trójai főtáltos Laokon (a Ló-kán= a Ló+ Fő vezér) keményen tiltakozott a faló várba vitele ellen. Nem is merték megtenni, egészen addig amíg egy csodás beavatkozás nem történt. A nagy győzelem tiszteletére a főtáltos Laokon, két fiával állatáldozatot mutatott be a várkapu előtt, a faló melletti tengerparton. A vár előtt és a várfalakon minden trójai jelen volt. Egyszerre csak óriás kígyók siklottak ki a tengerből és magukkal ragadták a vízbe Laokont és fiait. A trójaiak megdöbbenek, majd azonnal hozzáláttak a várfal lebontásához, hogy mielőbb bevihessék a főtérre a Falovat.

A vár bukása és sorsa jól ismert. „Természetesen a mórokat megölték, elűzték, vagy helotává tették. Laokon és fiai sorsát pedig– a nép okulására- kiváló szobrászok örökítették meg. A világ tehát tudomásul vette, hogy miként járnak azok, akik Odyszeusz tervét keresztezni merték. (A kígyók ugyanis – az Édeni kígyó, Áron és Mózes kígyói- a zsidók kultikus állatai voltak.)

A trójai falós történet egyik tanulsága, hogy Zeusz akkor, mint Bika a zsidók istene volt, aki az ő érdekükben rabolta el Európát. Európa ugyanis a Fehérló istennő egyik díszítő neve volt, amellyel „Eurázia” kisebb részét jelölték. Az ókori Európa a tengeren közlekedő avar → mórok ellenőrzése alatt állt, hiszen ők már a rómaiak előtt is birtokolták Karthágót, Cadizt, Bretagnet, Nemandiát, a vallesi Cardiffot, Albiont és a Skandináv területeket. Európa tehát akkor az uzsora-üldöző

„szittyáké” volt. (A szavak tanulsága szerint Afrika= Afarriaka → az Avaroké. Asia= Ászé → Ősé, az istené. Eur= űr, az opa= apa → ipa viszont nem a mai férfi apát, hanem az ipa → napa nevet vagyis „a Bál”= aba → apa, a fehér-nőt jelenti). Európa tehát az Őrapát → Őranyát jelképezi. Őt pedig a zsidóvá lett Bika– Zeusz rabolta el és mind a mai napig a pénzkamat fogságában tartja.

A zsidó-keresztény média (ami most is a «médeké»!?) pontosan készítette elő a «terepet», az örökké tett kamat-uzsora uralma érdekében. Tudom jól, hogy a nem szittyá szellemű emberek számára ez a megfogalmazás indokolatlannak, de legalább is túlzónak látszik. Ezt el is fogadom, mert számukra az ezereves manipulációk ma még igazságnak látszanak. A látszat azonban gyakran csalóka, akárcsak ebben az esetben is. A mai világ egy olyan kaleidoszkóp (csalódós-kép) melynek mesterségesen elhelyezett elemei szép, de értékelhetetlen képet adnak a valóságos viszonyokról. A legnagyobb csalás az, hogy az emberi társadalom főcéljának a nyereséges tevékenységet (általában az emberi munka fokozását) állítja be. Az emberi élet célja azonban nem a nyereszkedés, hanem a biztonságos létezés, vagyis a túlélés. Az embernek nincs szüksége arra, hogy óriás vagyonokat halmozzon fel. Ennek ugyanis csak egyetlen célja van, a további halmozás és egyéni gazdagodás. Ezt a célt szolgálja a mai pénzkamat alapú társadalmi modell, az úgynevezett demokratikus és tőkés (kapitalista) rendszer. Ennek állítólagos célja egy gyanús és álságos „szabad verseny, ami a társadalmi javak féktelen pazarlását jelenti. Ez pedig az egyes milliárdos tőkés csoportok további „mega” kapitalizmusát, egy gátlástalan nemzetek feletti magán vagyon koncentrációt hoz. Ennek következtében egyes személyek kezében nagyobb hatalom összpontosul, mint sok jelentős államában. A mai kapitalista „szabad verseny” célja tehát a világ természeti és emberi kincseinek magáncélra való

átjátszása, melyekkel ellenőrzés nélkül rendelkezhetnek.

Az emberiség legfőbb célja azonban több ezer éve ismert, illetve ismert lehetne, ha ennek deklarálását és hirdetését nem akadályoznák. Az emberiség célja ugyanis a tisztességes és erkölcsös élet. Ezt pedig a szittyá napvallás három mondatos „katekizmusa” fejezi ki: ***Egy gondolat, egy szó, egy tett.*** Az emberiséget tehát arra kell nevelni, hogy gondolatát szóban kimondja, amit meg lehet vitatni. A tettek pedig ezt a kimondott szót követik. Ennek az erkölcsi modellnek az alapja pedig a nagy család (nagyszülő, szülő és unoka) az eszköze pedig a tisztességes munka.

A szittyá társadalom tehát egy szövetséges társadalmi alakzatot, az államot hozta létre, hogy őrködjön a „Szittyá Katekizmus” szellemiségén. Ezt a társadalmi formát államnak nevezték el, mely álladalmat, vagyis állandó létet biztosított a szittyá embereknek.

PROCENT ÉS A PROFIT

Ebben a társadalomban azonban a pénznek csak értékmérő szerepe lehetett és betiltani → törölni kellett a tőke-kamat jellegű vagyon növekedését. Ennek okát a szittyá táltosok igen világosan fogalmazták meg. Az emberi társadalmat és a világ fejlődését három tőke szolgálja. Az emberi „tőke” a gyermek nemzést, az emberiség fenntartását biztosítja. Az ember esze tokja, (diákosan a tőke) a gondolatokat generálja és az élet minőségét szolgálja. A harmadik tőke a növényi tőke (a növény töve → törzse) viszont az emberi táplálékot adja számunkra. Ezek a tőkék természetes szervek, melyek születnek, fejlődnek és idejük múltával elhalnak, elpusztulnak.

Mintegy háromezer éve azonban megjelent egy negyedik tőke, a pénz tőke, ami alapvetően megváltoztatta az emberiség életét. A szittyá- avar főnóciák feltalálták a pénzt, mellyel elősegítették az egyre jelentősebb kereskedelem fejlődését. Az emberi igények minél gyorsabb kielégítését. A pénz alkalmazása nagyon hamar elterjedt és nagyon népszerű lett. Egyes kereskedők azonban nagy felfedezésre jutottak a pénzzel kapcsolatban. Rájöttek ugyanis arra, hogy munkával nagyon nehéz meggazdagodni. Ha viszont a pénzt „bérbe adták” vagyis kölcsönbe adták azoknak, akiknek szükségük volt több pénzre, akkor hamar meggazdagodtak. Ezért a „szolgáltatásért” ugyanis több pénzt követeltek vissza, mint amennyit ők adtak. Ezt a plusz pénzt kamatnak hívták, amit az emberek hamarosan uzsorának /ny+úzórnak → nyúzásnak/ neveztek el.

A szittyák rájöttek arra, hogy a pénztőke a természetes tőkékkel szemben örök életűvé lesz, ha a kamat-uzsora törvényessé válik. Ez a tőke ugyanis vég nélkül gyarapodik, pedig «semmi munkát» sem kell végeznie. A pénztőke tehát ezzel örök és folyton növekedő vagyonná, mintegy isteni tulajdonsággal bíró „szublimátummá” válik. A tőke-kamat emberfelettségét /pontosabban embertelenségét/ könnyű bizonyítani. Ha valaki Krisztus korában 1 (egy) dollárt tett volna be egy akkori és máig létező bankba, akkor mára horribilis (szinte kimondhatatlan) pénztömeggé vált volna. Egy dollár kétezer éves kamatos kamatja több száz, vagy ezer milliárd dollárt eredményezne. (Ezért lett a 20. század istene a pénz.) Ez a jelenség tehát az emberiség számára mind erkölcsi, (szellemi és isteni), mind anyagi (materiális) szempontból megengedhetetlen mert elképesztő és pénzben alig kifejezhető károkat okoz az emberek tudatában és a világ természeti kincseiben és nélkülözhetetlen adottságaiban.

A szittyá tudósok azonban már az ókorban megállapították,

hogy a kamat lényegében munka nélkül megvalósuló profithozó művelet, amely pénzt, azaz munkabért vagy vagyoni részt vesz el a kölcsön vevőtől. Őket tehát, a szittyá erkölcs szerint-megrövidítették vagy „meglopták”? A kamat ugyanis nem más, mint lopás, melyet a szittyá törvények szigorúan büntettek. (Először az uzsorás ujjait vágták le, ismétlődés esetén a kezét, majd a karját vették. Notórius uzsorásnak pedig a fejét is leüthették. A tőke kamat uzsora tehát kapitális → capitális, vagyis főbenjáró művelet

A mai filo-kapitalista szelleműek megkérdezhetik, hogy ha tilos kamatot szedni, akkor mi a fizetség kölcsönpénz esetén? A válasz meglepő; „szeretni kell” egymást. Ez bármennyire is furcsa, mégis igaz. Ezt ismét a szittyá magyar nyelv ezer éveken is átütő ereje bizonyítja. A nyugati nyelvekben ugyanis a haszon és a kamat neve= interesse (interesz), ez viszont szittyá módon, azaz FO= szeretni. Vajon, miként került az angol és francia nyelvbe a kamat= interesz → szeretni szóbokor? Netán mégiscsak a szeretet volt a fizetség hajdan? (Avagy ez is egy abszolút véletlen?). Az persze igaz, hogy a kamat spanyolul is interesz → szeretni, bár a másik olvasata= fizet. (Így, szép magyar nyelven.)

A haszon ismert nemzetközi szavai a profit és procent. A cent természetesen a szentet jelenti. A pénz szittyá-avaros elnevezése ugyanis az isten nevének különféle olvasata, melyet a népek választottak meg. A nap latinosa neve= sol, ami FO= Lós, tehát Fehérlós. A leva= lova. Római pénz az As, ami az Ászt az istent jelenti. A pénz után járó procent tehát nem más, mint a+procent → apró szent, tehát apró pénz. A profit viszont= a+provit, aprót vitt-el magával. Ez feltehetőleg azt jelentette, hogy hajdan a kölcsön tőkéért még csak apró-pénzt volt szokás kérni.

BEERSABA ÉS WARSAVA

Azt hiszem, már eddig is kiderült, hogy a szittyia magyar népek szakralitásának legfőbb szimbóluma és hordozója a vérszerződés. Ennek okán pedig a vériség, amit a testvériség fogalmában fejeztek ki. Persze az sem véletlen, hogy a szittyák kultikus színe a vér színe, vagyis a vörös, amit ma pirossal is helyettesítenek. (Érdekes jelenség a magyarok meggypiros zászló színe, ami a vérrel való közvetlen kapcsolatot igyekezett elhessegetni. A meggy színe azonban mély-piros, ami a vörös- véres kapcsolatot kívánta a kereszténység korában elleplezni. A keresztények főpapjai egyébként nagy zavarban voltak. Ők ugyanis a bibliai „Úrvacsora” boros serlegével próbálták a hívők agyát „kimosni” és elfeledtetni a Vérszerződés kultikus- aszu boros- véres szakralitását. A vér és vériség mindenk felett állt a szittyia népek kapcsolatában. Éppen ezért fejezte ki hajdan, de jelenti ma is a vériség az igazság isteni fogalmát. A magyar nyelvben ugyanis az igazság az égiesség régiesen- ígi-össég= égi istenség megnyilvánulása. A nyugati nyelvek ezt az isteni szentséget a vérszerződéssel hozták kapcsolatba és őrizték meg mindmáig ezeket az ősi fogalmakat.

A római-latin igazság= veritás, vagyis vér-itass, tehát kössél vérszerződést. Az angol igazság= verity → vériti, míg a francia verité= vérité. (Nem mond ennek ellent az angolok egy másik igazsága= truth → trusz sem, hiszen ez FO= szúrt, tehát a vérszerződés fizikai aktusának az igéje). Egy világszerte ismert latin mondás viszont egyidejűleg fizikai és szellemi kapcsolatot fejt ki. A mondás: In vino veritas, (Borban az igazság) A borban kétségkívül szittyák vére van, melynek megívása után testvérek, azaz egy test- egy vér lettek. A mondás mégis többet jelent. A borban nem „egyszerűen emberek vére” volt egykor, hanem az

istennek, pontosabban Krisztusnak a vére is.

A zsidó-kereszténység egyik legfontosabb aktusa az Úrvacsora, melyről azt tanítják, hogy az egyház új tagjai azzal csatlakoznak a gyülekezethez, hogy Krisztus „bor-véré” isszák, vagyis „vérszerződést” kötnek vele. (Érdekes állapot, hogy az egyházi vezetők és a teológus tudósok folyvást hirdetik a pogányok istentelenségét, sőt ezeket hajdan máglyára is küldték, mert ők a nap fiainak is mondták magukat. Ezek a szittyá pogányok azonban a Vérszerződés népei voltak, hiszen ők kötöttek „mindenféle és mindenkor” vérszerződéseket. Az Úrvacsora tehát akkor nem is az úr vacsorája, hanem egy szittyá tor.³

Ennek következtében az „Új Szövetség” bibliájában leírt szakrális vacsora az apostolokkal kötött Vérszerződés volt. A hivatalos zsidó-keresztény biblia szerint, amikor Krisztus kezébe vette a „poharat”, ezt mondta: Vegyétek és igyátok, mert ez az én vérem, az új szövetség.....stb. A pohár-serlegben tehát Krisztus vére volt, de arról szó sem esik, hogy miként is került bele. A vérszerződési kehelybe ugyanis az összes vérszerződőnek a vére is bele került. (A német seleg → kupa= pokál, ami magyarra fordítva lett pochál, majd pohár.)

A levediai árpádi vérszerződéskor nemcsak Árpádnak – a nagyfejedelem „főnöknek” a vére volt benne, hanem az összes törzsfőnöké is. A krisztusi Úrvacsora tehát „szittyá vérszerződés volt, amikor az apostolokkal kötött örökös vérszerződést. Nekik kellett a krisztusi vallást terjeszteniük. A borral félig telt kehelybe (Ez a Graál → ⁴ Graáf kehely!) ontották tehát vérüket Krisztus és az apostolok. Ezután mindannyian ittak a vérmustból és ettől kezdve testvérek lettek. A tanítványokat tehát a krisztusi-isteni vér tette apostolokká. Ők tehát isteni személyek lettek. Ezért mondja joggal a szólás, hogy „Borban az igazság” pontosabban az égiesség → ígiesség, az égi isteni cselekmények parancsa.

³ Szittyá szavunk= ö+szítja – őszíti a magyarokat. A Tokaji aszú-bor is „összű” → összülő bor, melybe a vezérek vérüket ontották. A „víg-tor” (ma: Viktor) a győzelem utáni együtte vacsora, a „víg-tor. A győzelem tehát ezt lett latinul vigtorja = vic-toria.

⁴ A Graaf szó hajdan a mindent tudót, a „varázslót” jelentette. (Graaf → Fo = farag → farázs →

Ez az ősigazság ad magyarázatot a magyar királyok apostoli címére is. Ezt ugyanis nem a római pápa adta, miként azt állítják, hanem ez a magyar fejedelmek öröksége volt. András apostol, aki ma az oroszok szent szimbóluma, hajdan a turáni szittyia népek apostola volt. Ő ugyanis túri → turáni nagyként kapta meg a krisztusi küldött⁵ címet. Az ősi mondák szerint, az ő leszármazottja volt Atila nagykirály, akitől az Árpád-házi uralkodóink eredtek. Nem véletlenül voltak magyar királyaink szála a pápák szemében. Ők ugyanis mindent elkövettek, hogy az Árpád-házi apostoli királyok minél hamarabb eltűnjenek a történelemből. Talán azon is érdemes volna elgondolkozni, hogy miért halt meg az Árpád-háziak több mint fele huszonévesen és alig hárman élték meg a ötven feletti kort.

Azt hiszem aligha kétséges, hogy a vérszerződés a szittyia-magyaros népeket jellemezte. Egyúttal azt is megállapíthatjuk, hogy a vér, sőt a vér félreértett „ver” szava is utálatos kifejezés volt a zsidóknál. A mózesi törvények szerint ugyanis, ha valaki vért eszik, vagy iszik, azt meg kell ölni. A ver ige pedig, mely a kő faragását (tehát az írást), vagy a fém verését jelenti szintén utálatos kifejezések. (Mivel a ver ige nyugaton fer-ferik alakban a vasat jelentette, a zsidóknak megtiltották a fém-késsel való borotválkozást. Ettől kezdve csak fakéssel borotválkozhattak.

Mindezek ellenére a Tóra → Ótestamentum is több alkalommal beszél a vérszerződésről. Természetesen nem „explicit verbis” vagyis nyílt kifejezéssel, de többször is tetten érhetően. Menjünk tehát vissza egészen a „zsidó eredet mítoszhoz”. Egészen odáig, amikor a zsidók állítólagos ősanja Sára és ősapja Ábrahám elindultak a „tejjel-mézvel folyó” Kánaánba. Az is jól ismert, hogy eljutottak Szálem országba, Sekhem városa alá, ahol a király Melkisedech volt. Itt ismét véletlenek sora tűnik fel a zsidó Ótestamentumban. Ábrahám neve szittyia módon, tehát FO= mahar-bá, ami magyar-bácsi, vagy mahar → méh-ár apa.

varázs) a vérszerződés is varázst, összefogást jelentett. A Graaf rontott írással lett „gaal”, aminek nincs külön értelme.

⁵ Apostol (*régen*) = a-l postol-t, vagyis postált, azaz elküldött. Apostoli levél, tehát a postázott – elküldött levél.

Itt ugyanis egy szittyá- sumér tanmese bontakozik ki. Mint a szakmában ismert, túlszaporodás esetén a méhkasból az öreg raj költözik el. (Kassi-dim → domb, tehát egy nagy méhkas volt, melyből Saraj= ős-raj és Ábrahám FO= Méh-ár apa (mahar-bá) kiköltöztek a tejjel-mézzel teli Kanná felé, melyet tévesen Kánaán-nak neveztek el). Szálem ország neve FO= melasz, vagyis méh-táplálék. A főváros neve Sekhem, azaz FO= meh-kes, tehát méhkas. Itt nem maradhattak sokáig és tovább mentek Egyiptomba, melyet Méz-országnak neveztek akkor. (Egyiptom jelképe egy méhecske volt és a fáraók fején egy Méhkas jelentette a „koronát”, mely mellett két oldalt egy-egy méhszárnyacska, a tetején pedig egy méh-szivóka látható. Sőt Jeruzsálem neve sem mond mást, hiszen zsalem FO= ismét melasz, a jero viszont= here (görögül hiero), ami katonákat, vagy papokat jelentett.

Elnézést kérek az olvasótól, de kissé belebonyolódtunk a Sumér- Akkád nagyvárosból történő menekülés értékelésébe. A fejlemények azonban ezt is megkövetelték, hogy világosan láthassunk.

Ugorjunk egyet és térjünk rá Izsák (Zsak) ifjúkori történetére, mert nem kevés különlegességgel találkozhatunk vele kapcsolatban is. Kezdjük azzal, hogy Isten próbára tette Ábrahámot. "*Vedd a te fiadat Izsákot és menj el Morija földjére és áldozd meg őt égőáldozatul a hegyek közül egyen, melyet meg fogok jelölni.*"(1 Mózes 22. 1-2.) A megindító történet majd mindenki előtt ismert, így csak röviden foglalom össze a lényegét.

Ábrahám egy számaron felvitte a hegyre (!) majd megköttözte fiát és az oltárra tette, majd felemelte kését, hogy megölje, amikor egy szózat hallatszott: "*Ábrám, Ábrám!* (Ez volt első neve.)– És ő felele- *imhol vagyok!*" Aztán körülnézett és meglátott egy kost, mely szarvánál fogva fennakadt egy bokorban, így azt megölte és feláldozta az istennek. Ezt a helyet pedig Ábra-

hám elnevezte **Jehova-Jir-nek**, ami héberül azt jelenti, hogy "Az Úr hegyén a gondviselés."

Ennek a történetnek, akár a tévedések, vagy téves fordítások "vígjátéka" nevet is adhatnánk. Az *Úr, aki magyar-isten volt és igencsak ismerte a tréfát* és ezúttal egy szellemes szójátékkal, melyet egyetlen más nyelvre sem lehet hitelesen lefordítani, próbára tette Ábrahámot. Ahol azonban mégis lefordították, ott a fenti történet kerekedett ki belőle.

A valóság viszont a következő volt: Az Úristen utasította Ábrahámot, a Mór-Magyar-apát, hogy a *Morijá-földjén*, tehát az avar- mőrijak=a szittyá magyaros népek földjén, áldozzon egy kost a hegyi oltáron. (Egy ligetes-bokros pagonyban, tehát a magashegyi isten- oltárján= ölterén). A szereplők kivétel nélkül "echt szittyák", a hely nevével együtt. Ábrahám azonban túlbuzgalmában a kos helyett, saját hasonló nevű fiára (Isac FO= kasi → kos) gondolt. Az oltárhoz egy *szamárral* együtt mentek fel, de a *szamár*– ami egyébként a sumért- a szamáriait is jelenti-, a helyzet számárságát fejezte ki, bár ez a jelző túlságosan is kevés. Amikor pedig az elszánt apa Izsákot (*Isaac FO= Kas → Kos-t*) már meg akarta ölni és a kést is felemelte, az Isten angyala az utolsó pillanatban ráordított: "Ábrám FO= (Hé!.-te) Marba → Marha, mit csinálsz?" Egyébként a magyar → mahar jelzőből lett hangugrással= **marha**. (Ez a szó és jelző egyáltalán nem véletlen mert a naív és nyílt szívű magyaros népeknek talán főjellemzői voltak a házi állatoknak adott "nép-nemzeti nevek" másodlagos tartalma). A gazdagság magyar-mahar dolog volt, így nem véletlenül alakult ki, hogy a marha főjelentése a gazdagság volt. A "sok marhája van", szólás nem csak a szarvasmarhát jelentette.

De talán az sem véletlen, hogy a többi házi állatok neve is ilyesmi. A *szamár= sumér-szamáriai, (aki szabir= avar)* de az is pontos jellemtulajdonság meghatározás: Konok és csökönyös,

ám ha van kedve, elhúzza a házat is, de akkor megy a "jégre" amikor már jó dolga van. Nem más azonban a barom szó sem. *Barom FO*= mor-ab, tehát mór-bá = mór apa. Persze, ez sem más mint a marha. A sornak azonban nincs vége, mert a juh-társadalom birkából és kosokból áll. A birkák viszont csak akkor viselkednek juh-módra, ha kosok vezetik.

Ábrahám egy kos látott meg, amely a szarvánál fogva akadt fenn egy bokorban. Igen, ott volt a kos, de az egy **varázsállat** volt. A fontos tényező a szarv, mely beakadt a szövvénybe. A *szarv* viszont *FO*= *vrasz*, azaz varázs. Az apa és fia nagy varázslat résztvevői voltak, mert az Úr járt ott. Ezért nevezték ezt a helyet "**Jehova Jir-nek**", ami Jeh *FO*= hej + hova+ jír, Tehát a hely- ahova jár- (az Isten). Ő pedig nagy ígéretet tett a Magyar Atyának: "*Bőségesen megszaporitom a te magodat, (nem a szemet!) és megáldom a te magodban a föld minden nemzetségét.*"

Ekkor pedig a Bibliai leírások szerint a föld népei a "magosok", a magyaros szittyá népek voltak, (akkor már több mint száz népcsoport és törzs) de mind az arámi-arameus⁶ (magyaros) nyelvet beszélték. Az esemény fontosságát jelzi az a tény, hogy a Morija-földi esemény után Ábrahám és fia – a *Magyar apa és Kos fia- Beérsebába* mentek, mert "*Lakozék Ábrahám Beérsebában*". (1 Mózes 22. 13- 19.) Ez a szó viszont újra a **vérzavát**, (Vérseva természetesen magyarul a vérszerződést jelenti), amivel azt kívánták kifejezni, hogy az Abimelekkal a Tej- és Málé-országi Istennel kötött szerződés továbbra is érvényes. (Egy újabb „véletlennel” zárom ezt a fejezetet. A lengyel főváros *Varsó* /magyarul= város/, ami lengyelül =**Warsava**, ez pedig magyarosan a =**vérzava**= Vérsava → Varsava, vagyis vérszerződés.) A szövetség jegyében pedig az Isten egy szivárványt tett fel az égre.

⁶ Arameus *FO*= seumara, ami a sömörö → szemere, vagyis a szerémségi őseredetű nép egyik ősnéve. (NB: – az Ó latinosan = A, pl.: Ősz → Ász, Összül → Aszul. Az arameus tehát öröms, akár csak a szemere *FO*= eremes. Stb.

TÖKÉLETESEK ÉS KÖRÜLMETÉLTEK

A Biblia szerint a zsidók elképzelhetetlenül nagy kegyet élveztek Jehovánál. A zsidó vezérek és királyok rendre megcsalták az istenüket, de azok sorra megbocsátott nekik, sőt, ha körülmetélkeztek akkor új hazát adott nekik. Amikor pedig ez a körülmetélés teljesült a zsidóké lett az a Kánaán, mely a szittyia avar népek ősi hazája volt. A kérdés joggal vetődik fel, mi lehet az oka annak, hogy a zsidók ilyen „olcsón” kaptak új hazát, amikor ez sok népnek még hatalmas véráldozatok árán sem sikerült. Egészen biztos az, hogy a zsidók valóban új hazát érdemeltek ki a körülmetéléssel? Netán másról, ismét egy elértésről, vagy talán hamisításról volna szó? (A történelem azt tanítja, hogy a népek csak hosszú küzdelem, de főként több törzs szövetkezése révén szerezhették csak meg. Árpád és a hét magyar törzs is csak a Vérszerződést megkötve, kemény harcok révén juthattak el a Kárpát-hazába.)

Az ókori történetek és tények azt mesélik a szakrális szerződésekről, hogy a zsidó rabbik jól bevált gyakorlata volt azokat elplagizálni. Ezeket rendre lemásolták → elvették a szittyia tudással és szokásokkal együtt. Azok szakralitását persze kiforgatták, sőt vissza is forgatták őket. Gyakran szitokszavakká tették, vagy más módon, más módszerekkel a maguk javára használták fel azokat. Ilyen történelmi plagizálásra ad kiváló példát a zsidók kis sapkája (jarmúke) és a körülmetélés bibliai története.

Ha valaki megkérdi a zsidókat, hogy miért is viselik a „sábesz deklit”, ősi szokásokat emlegetnek, de valójában nem tudnak elfogadható választ adni. A körülmetélést ugyan egészségi megfontolásokkal magyarázzák, de az érvelés nem teljesen helytálló. Elvégre a szittyia népek is ugyanabban a régióban éltek sok ezer esztendőket és mégsem vezették be a körülmetélési- rendszabályokat.

Bármennyire is meglepő lehet, de a sábesz dekli és a körülmetélés ugyanarra az okra vezethető vissza, nevezetesen a szittyá vezérek (királyok) tökéletessé operálására. Az ősi információk szerint a szittyá táltos orvosok „Tökéletessé” tették a megválasztott fejedelmeket, akik egy „spirituális aktus” során megvilágosodtak, lángeszűvé váltak és borotvaéles, agyafúrt gondolataik keletkeztek.

Az aktus lényege az, hogy a szittyá vezér fejének tetejét kopaszra borotválták, majd a fejbőrt körülmetszették, majd felfejtették és félrehajtották. A fejébe szöget ütöttek és megfúrták, majd egy kettős szelepet építettek a koponyába. A fejbőrt visszavarrták, ami begyógyult, de a nyitott szelepet egy kis kerek bőr-sapka, vagy kalapka → klapka védte. A szelep szittyá neve pilis, ami nem a szerzetesek kopasz fejtetejét jelenti, hanem a zsilip-szelepet. A pilis ugyanis $FO = \text{silip} \rightarrow \text{zsilip}$, vagy szilip → szelep. A tökéletessé műtött szittyá vezér a nagy események (pld, háború) előtt elment a pálos szüzek (latinul *vesta szüzek*) templomába, ahol a Pállós → tüzes Pál → Bál-istennő lánya egy különleges pálinkát (szeszt → spirituszt) fecskendeztek a fejébe. Az illó párát pedig meggyújtották. Ekkor lett a fejedelem „lángeszű”, így megvilágosodott, majd szédületes és furfangos gondolatokat főzött ki. Ennek a kultikus műveletnek minden titkát még nem ismerem, így nem tudhatom milyen pálinkát; „spirituszt” alkalmaztak. Persze azt sem ismerem, hogy pontosan miként is zajlottak le ezek az aktusok. Azt azonban tudom, hogy ezek a Tökéletesek rendkívül nagy tekintéllyel bírtak és „mindenki” olyan akart lenni mint ők. (Az ókor nagy tudós fejedelme Hammurabi is Tökéletes volt. A középkori eredetű titkos társaságok főnökei is ilyenek, azaz Illuminátusok – megvilágosodottak) voltak, de legalább is így nevezték el magukat. Éppen ezért a szittyá Tökéleteseket sokan plagizálták.

A zsidó rabbik is tudtak erről a titkos szertartásról, de csak

annyi volt bizonyos, hogy a tökéletesek mind egy kis bőrsapkát viselnek. A zsidó vezetők és rabbik tehát készítettek maguknak ilyen bőrsapkát és mindmáig is ezt viselik. Ezzel azt hirdelve, hogy ők egy különleges, kiválasztott nép mindent tudó vezetői. (A szittyák kis kalapját viselik a katolikus bíborosok is. Ennek neve kapli → capli, vagy cap (kep), ami magyarul csapli és csap szókat jelenti. A Cap → kep-ből viszont a francia katonák kepi-je származik. A csap és csapocska védője ma a sapka, csapka nevet viseli, ami németül= mütze, vagyis a mütse → mütét fogalmát rejti. A főnök nyugati neve a chef → séf, ami fordítva= fés, azaz vés, tehát vésett jelzőt fejezi ki. Innen ered azonban az arabok kis kerek sapkájának neve a= fez, ami európai írással= fes, tehát a vés. Aligha kétséges, hogy a szép és példakép jelzője lett a fess jelző is.

A zsidók kis sapkája a sábesz dekli, ami sebész fe+ fedek-li → fedő fogalmat hordja. A másik héber szó a jarmúke a „sár-múce” szavakból eredt. (A sár-golyó ugyanis a nap- istent és a kerek fogalmat hordta. A sár= zsár → jar szó a fejet idézi fel. A múke → múce pedig a mütse ige egyik alakja.)

A zsidó vallási vezetők, majd a példájukon a katolikus bíborosok egyaránt szittyá szakralitásokat plagizáltak és mindmáig is „dicsekednek” velük. A szittyá Tökéletesek titka azonban rendkívüli módon foglalkoztatta az ősi levitákat → rabbikat. Tekintettel arra, hogy mindenáron el akartak szakadni a szittyá népektől igyekeztek elfelejteni a szittyák magyar nyelvét is, aminek következtében számtalan szófordítási és szóértelmezési hibát követtek el. Tulajdonképpen ennek → ezeknek köszönhetőem, hogy sok ezer évvel később meg tudtam fejteni a hajdani igazságot hordó,– bár egyúttal elrejtő- „történelmi anomáliákat”. Ilyen jelentős félreértés, vagy manipuláció volt a zsidók körülmetélése is. Ennek eredete pedig a szittyá-magyar és ógörög nyelv szavainak pontatlan értelmezése és azonosítása. (Ne

feledjük el, ma azt tanítják, hogy a Tórát, a zsidó Bibliát a zsidók –a septuaginta= 72 rabbi- az ógörög és arameus nyelvből fordították le héberre. Ezt aztán latinra és más nyelvekre tették át. Az persze más kérdés, hogy szerintem a Tóra a szittyia magyarok könyveiből, mondáiból és meséiből keletkezett, melyek magyaros nyelven voltak írva. Az arámi → arameus ugyanis öröms, tehát szemere magyar nyelv volt. A szemere FO= eremes, azaz öröms, amit aramas → arameus-nak tanultak meg az utódnyelvek.)

A zsidók sok mindent, de nagyon felületesen tudtak és ismertek a szittyia népekkel kapcsolatban. Mivel a szittyia avarmagyaros népek voltak a tudás népe, igyekeztek tőlük minél többet eltanulni-ellesni és elvenni. (Például még most is azért üldözik a szittyia szellemiséget, nehogy bekövetkezessen a magyaros szellemi feltámadás és kiderüljön a zsidók sok ezeréves manipulációja. Ezért követnek el mindent, hogy a magyarokat kiszorítsák az iskolákból és alárendelt szolgákká tegyék őket. Ez persze nem megy. Ez a dolgozat is éppen ezt bizonyítja.)

A zsidó rabbik sokat tudtak a vérszerződésről is, de nem ismerték a Tökéleteseket, sem pedig a tökéletesség nagy titkát. Mivel a zsidók gyűlölték a vért, eleve igyekeztek a vérszerződés utálatos aktusát elkerülni. Tudtak azonban arról, hogy a „kefalosz műtéséről” volt szó. (A kefalosz ma is kiválót jelent görögül.) Tudtak arról is, hogy a műtét lényege a kefalosz körülmetélése volt. Azt viszont nem ismerték, hogy miként is lesz valaki kiváló és tökéletes.

A kefalosz szó szittyia magyarul sok mindent jelentett, amit az ógörög szótárak meg is őriztek. Jelentette a koponyát, mely kőfalhoz hasonlóan kemény. Jelentette a krisztusi püspökséget, pld. a bizánci kefaloszt. (Ne feledjük, hogy Krisztus a Kefas nevű Péterre – a kőfalra – kívánta építeni az új egyházat.) A kefalosz jelentette azonban a tőkést és a tőkét, valamint a tőköt, (őstő-

köt, üstököt) is. A rabbik azonban a kefalosz fogalmába beleértették a „ke-falloszt”, a kő-falloszt, a férfi „Kős”- nemszervet is. A rabbiknak azonban, szittyá népek „Kefalos-műtétének” pontos tartalmát soha sem sikerült megtudni, bár azt tudták, hogy a kefaloszt körbe kell metszeni és a „kefal” egy részét el kell távolítani. Kénytelenek voltak tehát segéd-információkra hagyatkozni.

Ma úgy tűnik, hogy a rabbik több bizalmas jelentést kaptak a „ke-fallosz műveletről”, de tulajdonképpen semmi sem volt tiszta és világos. Egyes rabbik szerint a „kefalosz” műtét egy fejen végrehajtott operáció volt, amikor betöltöttek valamit a szittyák fejébe. Ámde a főrabbi más véleményen volt. Szerinte összekeverték a kefalosz és a kőphallosz szavakat. A táltos orvosok a koponya → kefalosz végét metszették le, tehát a fejbőrt vágta körül. A főrabbi viszont úgy döntött, hogy ők is a phallosz → fallosz bőrét – pontosabban a pénisz fej-bőrét fogják levágni. A Bibliában tehát ez a körülmetélés szerepel, mint a zsidók és Jehova között kötött szerződés kötelező aktusa és jelképe. (Ezt a műveletet előbb a férfiakon, de később már gyerek korban hajtották végre.)

Ezt a bonyolult helyzetet talán azzal lehetne összefoglalni, hogy valaki önkényesen döntött egy bizonytalan kérdésben. Tételezzük fel tehát azt, hogy a döntést hozó vallási vezető akaratára és véleményére szerint fogalmaztak a Bibliában. A főrabbi vélhetőleg a pallossal végzett fejlecsapást nevezte a szittyák „kephalosz műtétének”. Elvégre a pallost nevezték el az isten kardjának. A rabbik és a zsidók azonban nem fogadták el a szittyá fel-fogást. Ennél fogva ők sokkal inkább Jehova pallosának tartották a Kefalosz-ként megismert falloszt. Az igazi „kefalosz műtét” tehát nem lehetett más, mint a férfi nemszerv körbemetszése. Ezt pedig mind a mai napig elfogadják és gyakorolják a zsidók.

Mi már igen jól tudjuk, hogy a szittyá magyarok szakralitásának csúcsa a Vérszerződés volt. Ez pedig – némileg rejtetten –, de végigkíséri a „bibliai zsidók” egész történetét is. Először a „zsidók” ősapja Ábrahám kötött vérszerződést Abimelekkel a filisteusok királyával. Azt a helyet ahol ez történt elnevezték Beersabának. Vajon miért éppen Beer-, ami a görögös B= V kiejtés szerint Vér-szava. A vér parancsa. Az Ábrahám utódok pedig sorra megjelentek. Egyiptomból jöve is Beersabában, ahol ismét megjelent nekik Isten.

Legvégül, az „Utolsó Vacsoránál” történt Vérszerződés, ahol megjelent az Isten fia, Krisztus. A vele kötött vérszerződés következtében lettek az apostolok az Isten fia vér-testvérei. A népeik, a szittyák pedig a kiválasztott néppé váltak. A zsidók persze éppen ezt lopták el tőlünk és magukat tartják a kiválasztottnak. Márpedig a zsidó katolikus biblia-fordítók írják le világosan az isteni parancsot. Amikor ugyanis Krisztus a kezébe vette a Serleget, így szólott: Vegyétek és igyátok, mert ez az én vérem, az Új-szövetség. Ezen a mondaton nem lehet vitatkozni mert ez tény → faktum. A zsidó-keresztény vallások szerint a Szent Biblia eme kinyilatkoztatása az isteni akaratot fejezi ki. Krisztus új szövetséget kötött a kardos Péterrel és a többi szittyá fejedelemmel. A régi szövetség tehát – ha volt ilyen – letelt, vagyis érvényét veszítette. A krisztusi-apostoli vérszerződés léte és megtörténte pedig már azért sem lehet kétséges hiszen erre „esküsznek” a keresztény hívek mindmáig. Az évenkénti számtalan úrvacsorával éppen ezt ismétlik ezerszámra.

Ha egyáltalán létezett egy „régizsidó szövetség, akkor ez ott befejeződött. Krisztus igen érthetően nyilatkozta, hogy ez az Új-szövetség, az amelyet a szittyá vezérekkel, a kardos apostolokkal kötött, akik hazatérve létrehozták a krisztusi szeretet vallásokat. A Kefalosnak (kő-falasnak) nevezett sok tucat püspök-

séget, az András fejedelem apostol vezette Nesztoriánus felekezetet, a Péter (A Kefas → Kefalos) alapította bizánci görögkeleti egyházat, a Tamás-egyházát, a Menicheus, méni-egyházát, valamint a Jakab alapította Ariánus vallást.

Érdekes nyelvi tévesztés a katolikusok bérmálása (confirmatio). Ez ugyanis a fiatal hívők „felkenése” és kézrátétellel való befogadása, melyet a pap ostyával, borral imitált vérszerződéssel koronáz meg. A katolikusok ennél az aktusnál igyekeztek a vérszerződési szimbólumot ledegradálni. Luther Márton azonban tudta, hogy az Úrvacsora Vérszerződés volt, így a protestáns fiatalok már az ősi szokás szerint kenyeret ettek és bort ittak a szittyia kehelyből. Ezzel kötöttek szövetséget Krisztussal, tehát így – a vérivással – váltak az Égi-ház → Egyház tagjaivá.

A katolikus vallás liturgiája azonban ismét árulkodik. Nevezetesen azzal, hogy ők a konfirmációt bérmálásnak nevezték el. Ámde a szó ókori jelentését már senki sem ismeri. Ilyen szó ugyanis nem létezett. Volt azonban vér-málás, vagyis vér-omlás → ontás kifejezés, mely az élő szervezetből való „vércsapolást” fejezte ki. A vérszerződő felek ugyanis karjukon késsel metszett sebet ejtettek, amikor borba akarták csorgatni a vérüket. Az őskereszténységet utánzó bérmálás tehát azt jelenti, hogy a vallás új tagjai szövetséget kötnek, úgy ahogyan azt az apostolok tették Krisztussal, vagy a turáni hétvezérek tették Árpáddal.

UTÓSZÓ ÜRÜGYÉN

Nem hinném, hogy én volnék az első magyar, akinek a fenti „eretnek gondolatok” jutottak az eszébe. Az talán érthető, hogy a pápaság ránk kényszerítette a latint, mint az „egyedüli igaz vallás” szakrális (?) nyelvét. Ma már persze tudom, hogy a pápaság viláгурalmának egyik titka a teljes alávetettség és meghódolás megkövetelése volt. Ennek egyik eszköze pedig a saját szülőnyelv semmibevétele és a pápai latin nyelv felsőbbrendűségének elfogadása lett. Tekintettel arra, hogy a katolikus országokban a karrier és érvényesülés az egyháztól függött, nem csoda, hogy az értelmiség egyre erőteljesebben fordult a latin nyelv felé, persze főként a magyar nyelv rovására.

Magyarul írt történelem és irodalom – természetesen – nem létezett, hiszen a rovásírást betiltották és üldözték. A tudásszomjas fiatalok számára tehát nem maradt más, mint a latinul írt vallástörténelem és a klasszikus latin irodalom, ami a tudásra kiéhezett magyar értelmiség elmecsizoló menedéke lett. Ezért bizony vele foglalkoztak a hivatalos körök művelődni vágyó civil munkatársai is. A latin tehát már-már a hivatalos nyelv státusát is megkapta. Érthető tehát a latinos műveltség terjedése és nélkülözhetetlensége a „nemzeti kultúrában” is.

Volt azonban a magyaroknak egy másik igen kedvelt idegen nyelve is. Nevezetesen a szakrális görög nyelv. Az ami sokáig vetélkedett a latinnal és bár második helyre szorult, mégis sokak számára az igazi műveltség és tudás alapja nem a latin, hanem Homérosz csodálatos görög nyelve volt.

A fentiek alapján tulajdonképpen már nem is volt meglepő, hogy költőink és más írástudóink – nagy bajok idején – sorozatosan hivatkoztak olyan nevekre, eseményekre, vagy éppen misztikus állatokra, melyekhez nekünk – az eddigi tanítások

alapján – az égvilágon semmi közünk sem lehetett. A mai napig is azt tanítják az iskolákban, hogy mi magyarok Volga és Káma menti finn és szibériai eredetű halász-vadász és pásztornép voltunk. Olyanok akik szinte akaratuk ellenére, a besenyők üldözése következtében menekültek be a Kárpát Medencébe. Kimondták azt is, hogy nekünk Dél- és Nyugat-Európához, valamint a klasszikus kultúrához és a latinus indoeurópai kultúr nyelvekhez egyaránt semmi közünk sincs. Az Európaidegen magyarok tehát legyenek szerények és hálásak azért a kegyért, mellyel bennünket egészen Európa szívéig engedett be a megértő és jóteköny Európa.

Józan ésszel tehát nehezen érthető meg, hogy kiváló költőink mégis klasszikus ókori példákkal igyekeztek a nemzetet öntudatra ébreszteni. „Minden nemzet támasza és talpköve a tiszta erkölcs. Mely, ha megvész, Róma ledől, s rabigába görbed”. (Miért Róma dől össze, s nem Pozsony vagy éppen Pest-Buda?) Erről beszél az is, aki a hitvány társadalmi bajok miatt kiált fel: „Nubia párdúca nem szül gyáva nyulat!”.

A jövőt illetően pedig a „Poraiból Megújult Főnix madárra hivatkozunk”. A magyar nyelv szépségét illetően viszont az „Attikai sóról” beszélünk, mintha a magyar nyelvet dicsérenénk. Arról már nem is szólok, hogy a magyar irodalmi beszéd telve van görög mítoszokkal, regékkel és történelmi drámákkal. Némi túlzással azt is mondhatnám, hogy jobban ismerjük a görög regeket, mint a magyar ősmondákat.

Magam, mint félig művelt alföldi parasztgyerek ,nagyon sokáig nem tudtam hová tenni a magyarok szeretetét a latin és görög nyelvet és történelmet illetően. A magyarok istene mégis az ősnyelv és őstörténet ingoványos talajára küldött, ahol sokáig – látszólag céltalanul – bolyongtam szilárdabb ösvényeket keresve. Több évtizedes kapaszkodás és próbálkozás meglepő eredményeket hozott. A nem hivatalos úton járva ugyanis más

szemszögből láthattam az agyon magyarázott eseményeket. Emellett egyre jobban értettem eleink fonákjáról is értelmes szittyá magyaros nyelvét. Újabb korszak után pedig arra is rádőbentem, hogy egyáltalán nem vagyunk Európa-idegen nép és nyelvünk sem az! Amikor pedig szittyá módon kezdtem valatni a történelmet és a nyelveket, meghökkentő gyorsasággal derült ki, hogy a klasszikus ókori nyelvek tele vannak szittyá magyaros szavakkal. Sőt, mi több mint megdőbentő, a szavak egy része a mai magyar nyelven is tökéletesen érthető és olvasható. (Pld. a barát, társ= deszmosz, ami FO= szomszéd, tejes lé= oposz, ami FO= szopó, mézes= melenikos FO= sok-nialem vagyis sokat-nyalom, vegyvizsgálat= analízis= a-nya-nyaliz, az anya ízleli a csecsemő ételét, író-rajzoló= grafikosz, FO= szóki-farg, szó kifaragó, galaxis FO= sixalag, vagyis sik-szalag, vagy csik-szalag, tehát a Tejút. A számtan= mathematika, matimat-hika, ami FO= a-kiszámítám. (th= sz.) stb. A latinban sem más a helyzet. A pásztor ugyanis= pastor, a must pedig= must, rövid= curta → kurta, szikár= macra, vagyis makra, fáklya= lampas → lámpás, beszélni= dicere → dicséré (az urat), gyakorolni= exercere, vagyis ezerszerre (kitűnően megy/, tartani= tenere → tenyere, tehát tenyérben, a sisak= cassis, ami FO= sisak, Vonal, egyenes= linea FO= a-nil → a nyíl, A lép= palus FO= su-lép → , őslép fenék= cul-us FO= su-luk. Róma egyik alapítója Rémus, pedig aki FO= Sumér, stb.

Hasonló „jelenségeket” találtam minden kultúrnyelvben. Kénytelen voltam tehát arra a következtetésre jutni, hogy ezek a szittyá-magyaros szavak nem véletlenül kerültek be az összes európai nyelvbe. Az ok nem lehetett vitás. Mindig az okosabbtól és a hatalmasabbtól vettek át új és régi fogalmakat az utódnépek. A magyar szavak jelenléte „nyugati nyelvekben” megdönt-hetetlen történelmi dokumentum, mely az emlékműveknél is

fontosabb nyomokat hagyott az emberiség fejlődésében.

A szittyák tiszta és becsületes társadalmát megdőntő agresszív vallások és az általuk irányított birodalmak – alantas szándékkal – ki akarták törölni az emberek emlékezetéből az eretneknek, pogánynak, primitívnek és istentelennek, sőt a sáttán fiainak „kinevezett” népeket. Betiltották tehát azt, hogy ró-luk jót mondjanak. Nevük ismeretlennek számított, tetteik gonosz cselekedetek voltak és ők maguk az ős-rosszal, a Sátánnal és annak követőivel lettek azonosak.

A fényes ókor után bekövetkezett a sötét középkor, ami az emberiség mesterséges elbutítását és manipulálását jelentette. Magyarán azt, hogy felejtsek el dicső ősi múltjukat és az uralkodó ideológiát fogadják el. (Aki pedig ezzel szembe fordult, azt mint istentagadót törvényszék elé állították és rendre máglya halálra ítélték vagy – az újkorban! – gályaraboknak adták el.)

A megfélemlített középkori értelmiség nem merte az igazat megírni. Egy részük azzal kereste a hatalom kegyét, hogy népszerű szittyá – pogány hősökből katolikus mártírokat és szenteket csinált és ezeket hirdetik és propagálják mind a mai napig. (Például a pápa ellen harcoló Cid lovag, a mór-avarok hőse volt, hisz neve FO= Dics, vagyis a dicső isten neve. /Apja Diaz, ami ugyanezt jelenti, hiszen a Disz eltorzítva lett Diaz./ A francia Roland lovag is a pápai martalócok ellen harcolt, de mára katolikus mártír és hős lett belőle. A magyar Szt. László és Könyves Kálmán is szembe fordultak a római pápával. (Pld. Szétverték a pogány magyar lázadók ellen érkező pápai martalócokat.) A rendkívül népszerű Lászlóból katolikus szentet kreáltak, míg a felvilágosult és nagy tudós Kálmánból pedig „testi nyomorékot” csináltak.)

Az albioni → angol írók a betiltott és sárkánnyá tett Atila

történetét az „Arthur király” legendáival örökítették meg. (Ki más lehetett Európa ura, az Isten kardjának és a Grál kehelynek – vérszerződési serleg – a birtokosa. Artur ugyanis a túri-úr, a szittyia hunok királya volt, kiknek mai követői a „toryk” – túriak.)

Az ókor végén tulajdonképpen a trójai háború után kezdődött meg az „eretnek-pogány” népiértás elterjedése. A trójaiak – ha tudtak – elmenekültek. Egy részük – mint ismert – Róma alapítója lett az Itáliai félszigeten. Egy avar-mór csapat viszont a Duna mellett érkezett a Kárpát Medencébe, ahol sok évszázadot töltött el. Innen vonultak tovább a Rajna- Majna-Szajna régiójába és megalapították a „frankok-gótok” páros országát, Austrásiát és Neustrásiát. Ezek pedig Atilla hun birodalmának szöveteségei lettek.

Atilla halála után pedig ott folytatódott a szittyia-üldözés és pusztítás, ahol két-háromszáz éve Nagy Konstantin uralma után abbahagyták. Az életüket féltő görög írók tehát ősi mítoszokban, regékben, eposzokban és drámákban írták meg a rejtett valóságot. Ekkor tehát olyan művek sora jelent meg, mint Ovidius, Vergilius, Homérosz, Szofoklész, majd Shakespeare és Cervantes stb. ma is világhírű munkái.

A rejtett üzenetek megértésében nekem elsősorban a görög eposzok és mítoszok segítettek. Elsősorban Homérosz művei voltak azok, melyek feltárták előttem az ókor igaz történetének igazságait. A nép rejtett és igazsághordó meséi és regéi adták az ötletet a szittyia-eredetű hellén íróknak és tudósoknak, hogy miként kell a jövőnek üzeni. A demótikus újgörög győztesek és európai társaik már elfelejtettek magyarul. Már nem ismerték fel a nyelvükben hemzsegő szittyia-magyaros kifejezéseket. Főleg nem ismerték fel a szittyia módon, tehát fordítva írt szavak és nevek ősjelentését. A kor szittyia lelkű tudósai és írói tehát sorra magyaros neveket választottak és történeteiket a szittyia szakralitások megnevezésével színművek és eposzok

alakjában dolgozták fel.

A módszerük tökéletes volt. A görög nyelvre épülő hitbuzgalmi és irodalmi műveket teli spékelték magyaros szavakkal és kifejezésekkel, melyeket – ma legalább is így látszik – ezer éveken át nem vettek észre. (de, ha igen akkor a leleplező írókat megölték és műveiket elégették.) Mindenesetre, ma már cáfolhatatlan bizonyítékok ezreivel rendelkezünk arra, hogy az eredeti ősnyelv, a kultúra bölcsője, a szittyia-magyaros nyelv volt. Az a fantasztikus nyelvi csoda, mely sok ezer év után is világosan és cáfolhatatlanul tanúskodik a magyar nyelv mindent tudása és igazmondása szakrális erejéről. Nem véletlen az, hogy sok ezer éves fogalmak a mai nyelven is tökéletesen megérthetők. Persze az sem véletlen, hogy a mai kor legnagyobb találmányainak elnevezései is a magyar nyelvvel jellemezhetők és nevezhetők meg. (pld. a rakéta neve= missile, vagyis messzi-lő, az alagút=tunnel, ami FO= lenn-út, egyenesen olvasva pedig= tün-el, a rádió= árad-jól, a TV és rádió adó németül= Zender, tehát magyarul= ü+zender → üzendel a számítógép=computer → kompu-tér= kampós-tér, a portugál computer=campotudor, vagyis kampós-tudor, avagy a zsidók két szent könyve is magyarul szólal meg. Az Ótestamentum héber neve Sefer Tóra, ami FO= a rőt refes, vagyis az írott rovás (ami reves). Ezt magyarázza a híres Talmud, ami FO= dumlat, vagyis dumálat, tehát magyarázkodás. (NB. az orosz parlament őse is – Duma.)

A trójai háború történetének neve az „Illiász”, ami az Öli → Ölö Ászt, a gyilkoló isten nevét hordja. A Tóra → Biblia telve van a zsidók vezette irtó hadjáratokkal, ahol mint a Biblia is megírja: Mindenkit, még a kutyákat is leölték. (A trójai háború is ilyen volt: a legyőzött ógörög mórok neve adta az újgörög nyelv halottjainak nevét. A halott=mór lett, az életben maradt mórok ugyanis jogilag halottak, vagyis „eloták” lettek.)

Azt se feledjük el, hogy a mór-avar szittyák a már megnyert

háborút Odyszeusz nagy „cselével” a Faló trükkal balga módon vesztették el. Odyszeusz ugyanis nem volt más, mint a zsidó isten. Az Odisz előnév ugyanis FO= zsidó, a második fele, a Zeus pedig istent jelent. A szittyia avar-magyarokat tehát nem a „görögök” győzték le nyílt csatában, hanem maga a zsidó isten. Egy aljas csellel buktatta meg és győzte le őket. Ezt a meglepő titkot tehát az utókor számára maga Homérosz, közli, illetve leplezi le. Pontosabban azoknak üzeni, akik még ma is tudnak szittyia-magyarul és megértik az eposzba rejtett szakrális igazságot. Ez pedig azt szegezi nekünk, hogy Homérosz a Bika-Zeusz győzelméről beszél. Nekünk viszont tudni kell, hogy az Aranyborjú → bika győzött le bennünket. Egészen pontosan a Tőke, ami nem volt más, mint a pénztartó zsacsková kicserzett bika tőke, ami – mindmáig – a bankok középkori jelképe. A trójai védőket, majd az összes szittyia magyaros birodalmat és országot a tőke-kamat, vagyis az uzsora tette tönkre. A mai értelmiség sem tekintheti magát tisztességesnek és becsületesnek, ha nem veszi észre, hogy a világ – szinte – minden bajának a gátlástalanul sarcoló és rabló kamat uzsora az oka.

Az eddigi keserves vereségeket és megalázásokat tudomásul véve meg kell fogalmazni a kötelező tapasztalatokat. A szittyia magyaros népek tehát a Trója előtti hatalmukat és dicsőségüket elvesztették és mára – látszólag – a reménytelenség mocsarában kínlódnak. A homéroszi üzenetből most azt kell kiértekezni, hogy a balga magyaros népeket a pénz-kamat törvényesített hatalma verte szét. Homérosz valójában arról beszél, hogy a naiv- és birka lelkületű szittyia magyaros törzsek fokozatosan jutottak a pénz totális befolyása alá, ami hosszútávon a tisztességes és becsületes társadalmak bukását hozta magával. A hunok és avar-magyarok elmúlt kétezer éves története világosan beszél és tanúskodik arról, miként is feleltük el vagy adtuk fel szittyia őseink tisztességét és becsületét. Tettük ezt annak

következtében, hogy elfogadtuk a rövid időre gazdagságot ígérgető természet és emberellenes kamat-uzsora rendszert. Magyarán leborultunk a „pénz-istenség” előtt. Ezután pedig beálltunk a pénz vezérelte népbútító manipulációkat hirdető középkori és újkori „nyugati” áldemokrácia szekértolójának. Itt volna az ideje, hogy saját szekerünkre ülve végre vegyük kezünkbe a gyeplőt és az ostort és forduljunk helyes irányba.

Práczi István

Monorierdő, 2008. február 23.

II. RÉSZ

BEVEZETÉS

A Biblia tanításai minden kétséget kizáróan az „őskommunizmust” is megjelenítik, bár annak gazdasági alaptörvénye a munka, amely a család és a törzs életét biztosította. A munka, a termelés nem pedig a pénz, bár az is részt vett a kereskedésben. Az „őskommunizmus” célja tehát a társadalom eltartása, az emberek „túlélése”, vagyis a jövő nemzedék felnevelése volt. Az ország vezetésének egyik fontos „politikai célja az ókorban a „profit-kapitalizmus” elkerülése volt, aminek pragmatikus lényege másról beszélt mint a bolsevikok kommunizmusa. Ezt ugyan a első keresztények vagyonszövéséből származtatták, de azt más kényszer szülte. Ez a közösködés ugyanis annak idején a szegény, de mégis szerveződő – és üldözött – őskeresztények túlélését szolgálta. A kezdeti szegénység tehát nem cél és fenntartandó állapot volt, hanem a sanyarú kor elviselésének kikerülhetetlen eszköze lett.

A vagyontalanság fogalma egészen mást jelentett a matriarchális társadalomban, ahol a föld közös megművelése nem kommunizmus volt, hanem racionális szükségesség. A

termékeket ugyanis a „nagy-család” osztotta fel a szükségletek szerint. Amiként a vadászatok eredményének fele is a közösséget illette. (A mézár-szék hatósági intézmény volt, mely feldarabolta a zsákmányt, melynek a fele a közt illette. A német hús= *Fleisch* /fleis/= feles. A mézáros= *Fleischer* /fleiser/= feles-eR /úr/, vagy → felez-el. A „szék”-szó kötelező hatásági jelleget fejezett ki.) Ennek a helyzetnek sincs sok köze a kommunizmushoz, bár a közösség érdekét minden esetben az egyéni elé helyezte.

A földművelésből származó terményekből tizedet kellett adni, amit a piacon vettek át. Ez úgy történt, hogy a szemes terméket csúcsosra tetőzött mérővel /akóval/ mérték. A tetőzve megtöltött akónak egy „csapófával” lesodorták a „kúpját”, ami a tizedet jelentette. (Innen ered a piac neve is. A csapj→ csap szó FO= pacs, vagy pjacs, illetve pjatz, majd ebből torzult ki latin betűkkel írva a piac. Ez olaszul piazza /piacca/, ami FO= accaip, vagyis a-csapi. A nyugati piac neve= market, vagy markt, ami hajdan markot, illetve /marékkal/ méreket=méreteget fogalmat jelentett. A márka=mérke pedig 30 dekás súlyegység volt.)

A „készen” fogott lőtt vadat és halat azonban felezni kellett./Amint azt fentebb már említettem./ A felezést az úgynevezett hús-székeken eszközölték. (A hús német neve= Fleisch (fleis), ami magyarosan= feles. Ámde a magyar felesleg szó is innen ered.) Ezt a szittyia szokást utánozva alakult ki az ősközösség, amit, egyébként is, a szittyia népekből lett őskeresztények hoztak ismét szokásba. Innen ered egyébként az őskapitalizmus rendje is, melynek lényege az volt, hogy minden „termelő” adót fizet az állam javára. Az adófizetés kezdetben

nem volt más, mint az ősi piaci dézsma. Az adó is ?csapótálás” /capitális/ dolog volt, mert a fölös, a mérő pereme feletti, mennyiséget lecsapták a piacon dolgozó vámszedők.

Az idők folyamán megjelentek a kereskedők is, akik a tized-leszedés rendje szerint, a tizeddel egyenértékű lecsapott termékért dolgoztak. Ennek a csapótálás módszernek az elnevezése lett „latinul” capitális /majd kapitalis/, ami jóval később lett apitálista. Az volt ugyanis az ős-kapitalizmus, amikor a kereskedő a közösség által megállapított tisztességes kereskedelmi haszonért dolgozott. Ez pedig abban az időben egy – «csapótálnyi» – mennyiség volt. Itt, azonnal hozzá kell tenni, hogy akkor még nem volt pénz. Illetve már voltak „pénz-szerű” értékek, melyek a pénz előfutárai voltak. (Többnyire az arany rudacskák szolgáltak erre. Ha összefonták őket, akkor nevük a „font” lett, ami nagy értéket képviselt. Ha levágtak egy szeletkét, akkor kapták a kis korongot, melyet „guinea” = gini-nek neveztek. Ez pedig helyes, hiszen az aranyat hajdan vágták. /vá+gini= gini/, vagy darabolni /da+rabol= rubel/.

Nem volt kommunizmus a sokat emlegetett Aranykor sem, mert ennek lényegét nem a javak elosztása, hanem a társadalom – ma már elképzelhetetlen – tisztessége és kiemelkedően erkölcsös élete jelentette. Sajnos az utód társadalmak és utód egyházak nem tartották fontosnak hogy erről beszéljenek mert akkor „megfúrnák” a történelmi egyházak *hamis vallás- és egyházkoncepcióját*. Ez ugyanis – ellentétben az ősi szittyia napvallással – a „*képviselési-hierarchiára*” épült, vagyis arra, hogy a Mindenható Istent az egyház papjai és egyházi szervezetei „képviseelik”. Ebből pedig egyenesen következik, az a „*kogens-törvény*”,¹ és az a minősítés,

1 Feltétlenül / →ellenvetés nélkül/ kötelezően alkalmazandó.

2 Az arany latinul AURUM, amit szittyia magyar nyelven öröm-nek mondtak. A magyaros Ö- és Ü-betűket sokféleképpen írták. /A francia örömös- boldog= heureux, ami örö/m/- jelentést hord. A fr, U- kiejtése pedig Ú/. Az ilyen elírás érthető, ha tudjuk, hogy a magyar arany is eredetileg öröny volt. Az Aranykor tehát nem a gazdagság kora volt, hanem a boldogság és öröm korszaka.

hogy ha az Isten szent, akkor földi képviselői; a papok, azok különféle szervezetei és intézményei is szentek. Ha pedig valaki szent, akkor annak érdekei mindenki mást megelőznek, így véleményük, szavaik és parancsaik /egyházi dogmáik, „törvényeik”/ szentek, tehát megkérdőjelezhetetlenek.

Hogy mi is volt tulajdonképpen az Aranykor,² melyet az emberiség azóta is emleget, ma már „senki sem tudja”, miként azt sem, hogy miért is nevezték annak. Nem bizony, mert a ma ismert, meglehetősen manipulált ókor-történelem „elfeledte” a mai tudatból kitörölte ennek a boldog kornak a valódi képét. Ebben a globalizált pénz-vezérelt korban, a világ tényleges urai szerint ugyanis az égvilágon semmi szükség nincs arra, hogy az emberek újra megtudják, hogy mi is volt az Aranykor. Mi volt a lényege, az emberek pedig miért emlegetik ma is, természetesen egyre inkább csak tudatalatti nosztalgiával.

Az ókori írók ugyan megénekeltek ezt a csodálatos világot, de mára kevés ilyen művet ismerünk. A latint tanult nemzedék azonban még ismeri Ovidius Naso római költőnek a „Világ négy korszakával” foglalkozó művét, melyben megrajzolja és megfogalmazza az utókor számára az Aranykort. A jelek arra utalnak, hogy az emberiség egyik Aranykora az egységes Szittyia vallási-kultúrában élő társadalom kora volt, mely nagyjából a mezopotámiai *sumér és akkád kultúrák* kialakulásáig kb. ie. 3000-4000-ig tartott. Addig ugyanis feltehetőleg a *Kárpát-medencei eredetű ősvallás* volt az uralkodó, melyet az ősi mondáink „Csallóközi-³arany-kertnek” neveznek. Valószínűleg ez volt a nagy Szittyia Birodalom kora.

Az Aranykorról elég keveset tudunk, de a legfontosabb információk megjelennek azon sorokban, melyeket a latin kultúra Ovidius szavaival így fogalmazott meg: „...*Aurea prima sat est... Sponte sua sine lege fidem rectumque coelebat.*” (...Az

³ A Csalló → csaló elnevezés, ma már szitokszó, melyet az Esküdő, vagy Eskülő helyett használnak a katolikus papok. Az Eskü- köz /Etelkoz mintájára/ az avar- magyarok szakrális helye volt, amit ma Csalló-köznek tanítanak

aranykor az volt, – amikor az emberek – ...önként, a törvény kényszerítése nélkül, hittel és őszintén egyesültek.) Ezt azonban, jóval pontosabban fejezzük ki, ha azt mondjuk, hogy: „Szövetkeztek. Illetve még pontosabban → *Vérszerződtek.*

Az aranykornak azonban volt az egy sarkigazsága, vagy inkább paradigmája; Az, hogy a *Rossz* (az Ördög- az Ármány) „még” nem létezett. *Az emberek gondolatai akkor még tiszták voltak, a szavaik nem ismerték a kétértelműséget és tetteiket az igazság vezette.* Ebben a korban ugyanis a vallás nem a „*hitkérdése*”, hanem a tisztesség *vállalása* volt. Ez pedig egyet jelentett az erkölcsös, becsületes étellel és a tisztességre neveléssel. E korban a legnagyobb bűn a *hazuugság* volt, mert a rablást és gyilkosságot nem ismerték.

Az emberiség *materiális „fejlődésével”* azonban értékválság következett be. A hun-avar-magyar népeknél ugyanis eddig a vezetés és kormányzás nem erőhatalom, hanem elsősorban az erkölcsi alkalmasság kérdése volt, amit választással bíztak a fejedelmekre. (Ezt csak rendkívüli nehéz helyzetekben és háborúkban váltotta fel egy két évre a diktatúra). Ez az őstörvény azonban fokozatosan eldeformálódott. Az értékvesztés az *erkölcs eltorzulásával* kezdődött és egyes csoportok, vagy személyek fegyveres erőszakára épülő uralmával folytatódott. Az Aranykori társadalom bukása a szittyá-vallás teljes bizalomvesztése után akkor következett be, amikor az erkölcsi követelmények tartósan a háttérbe szorultak. Ilyenkor ugyanis törvényszerűen kerül előtérbe a *pártoskodás* és ezzel pedig az anyagi érdek /a pénz/ és a hozzá kapcsolódó „politika” lesz az úr. Ez a politika pedig már nem az erkölcsről szólt, hanem a hatalom mindenáron /többnyire pénzzel/ való megszerzéséről és megtartásáról. Ha pedig az emberi tevékenység célja a hatalom megszerzésére és kihasználására /az egyéni meggazdagodásra/ irányul, akkor a *rablás uralma* jött el. Ezt pedig a mai eszünkkel,

a már semmi emberit sem mérlegelő, vagyis a gátlástalan erőszak rendszerének, a világ-pénz és kamat globális uralmának nevezik. Ez a folyamat viszont akkor vált visszafordíthatatlanná, amikor ebben a versenyben – haszonélvezőként – részt vett a vallás /illetve az egyházi szervezete/ is.

Ekkor azonban már megjelent a Rossz→ az *Ármány* is, ami két végletesen ellenérdekű táborba osztotta az embereket. Ez pedig az emberiség számára azt jelentette, hogy a tudás és tisztesség helyett az önzés, az egyéni érdek kerül előtérbe, amit a pénz birtoklását érvényesítő nyers erő alkalmazása testesített meg. Ebben pedig már nem az erkölcsileg meghatározható „Jó és Rossz” ütközött meg egymással, hanem az *erőszak politikája által meghatározott „jók és rosszak”*. Ami azt jelenti, hogy az egyes személyek és csoportok érdekei szerint minősítették a politikai ellenfeleket „rosszakká /ördögjékké/”, akiket aztán az „Isten és a vallás nevében” üldöztek, sőt fizikailag meg is semmisítették őket.

Ez a történelmi fordulat azonban csak úgy következhetett be, hogy az ősvallás tiszta szelleme alapjaiban torzult el és olyan elemek épültek bele, melyek lehetővé tették azt az óriás morális változást, ami politikailag „indokoltta tette” a fegyveres erőszak alkalmazását is. Ezt a változást ma *ŐSDUALIZMUSNAK* hívják, de a „*Jó és Rossz*” *!?! harcának* állítják be. Azt azonban, hogy ki és mi a jó, azt a pénzt birtokló „uralkodó” erő határozta meg. Ma pedig világszerte ez a *hamis társadalmi igazság* uralkodik tulajdonképpen nemcsak minden „modern kapitalista *demokráciában*”, hanem minden „modernnek, vagy történelminek mondott? *vallásokban* is. Magyarul ez a hazugság működteti a mai „világ-politikát”. De, a társadalmi igazságot nem szabad összetéveszteni a fizikai és tudományos igazsággal, melyek az emberektől függetlenül léteznek. Az emberek közt kialakult vis-

zonyok következtében az „emberi igazság” történelmileg állandóan változó igazság.

Ennek figyelmen kívül hagyása okozza a legtöbb bajt. Az egyik hamis és szánalmas megfogalmazása, majd reklámozása az „Emberi jogok” kartája révén folyik, mely szerint *mindenki egyenlő*. Ennek hamisságát ugyan minden „észlény? tudja, mégis ezzel etetik a mára *mindent- felzabáló fogyasztó masszává tett emberiséget*. Elkenik annak a fontosságát, hogy a modern kor „igazsága bizony véres”. Ezt ugyan a szittyák valaha másként fogalmazták meg, nevezetesen úgy, hogy az „igazság véri”. A szittyák erkölcs szerint ennek két olvasata létezett. A *véri* ugyanis a *testvérit* jelentette, magyarul azt, hogy egy-egy nemzet, vagy nép igazságát a nemzet érdeke határozta meg. (A háborúban csak az egyik félnek lehetett igazsága.)

A *véri- testvéri igazság* „politikai” fogalma viszont a Vérszerződés aktusában jelent meg, amikor szittyák-szokások /törvény/ szerint *idegenek is testvérré váltak*, a vér-szerződés következtében, illetve azon törvények alapján, melynek erkölcsi tartalmát a szövetségi szerződés alapozta meg. (Ennek a szövetségi igazságnak napjainkban főleg a negatívumát valósították meg, a XX. századi „büntető-raló” békeegyezmények alkalmazásával.)

Ez az új „profit-kapitalista rendszer” látszólag jelentős fejlődést hozott magával. Az erőszak ugyanis egy időre nagy fejlődést mutat, hiszen felgyorsítja a zsákmányszerzések és a legyőzött gyarmati népek kirablásának a hatékonyságát. A győztesek tehát rendre jelentős „fejlődésnek” indultak és hamarosan a *világ kapitalista* urai lettek. Ez a „természetellenes” helyzet egészen addig elfogadható volt, míg a vallás ereje korlátozni tudta a csoport és egyéni politikát, illetve a hasznoszerzést. Ez a „köztes kor” azonban csak addig tartott, amíg a vallási szervezet szilárd és a papság erkölcsé elfogadható volt.

Tehát addig, amíg a nemzetet sújtó nagyon negatív hatásokat képes volt ellensúlyozni.

Az erkölcsi mérce hiánya azonban a *jólétet is erkölcsromboló erővé tette*. A jólét hajszolása, a pazarlás – a hedonizmus-bomlasztó hatása ma már jól ismert. Intő példa lehet számunkra Néró kora és a Római Birodalom bukása. Alapvetően mindaddig nem tudták a népeket egymással antagonisztikusan szembeállítani, amíg a vallás jól „működött”. Amikor azonban az egyházon és a papságon belül is teret nyert az erkölcsi romlás, megkezdődött a rothadás kora. Ennek legfőbb oka azonban az volt, hogy a papság *ifőleg a római katolikus klérus/* nem elégedett meg a lelki és szellemi vezető szereppel, hanem maga is világi hatalomra tört.

A vallás ugyanis ekkor került végzetes válságba. Ha ezt a torzulást, az erkölcs visszaállításával sikerülne korrigálni, akkor talán a mai vallási szervezetek és az ősi tiszta szellemisség is fenn maradhatnának. Ha nem sikerült, *mint ez a Szittyá vallás esetében már megtörtént, akkor elbuknak*. Talán csak „közép, vagy hosszabb távra”, de az is lehet, hogy mindörökre.

Ennek az „apokaliptikus” folyamatnak azonban az oka, a gerjesztője és az eredménye is ugyanaz. Az emberiség igazi átka, a bibliai aranyborjú és a „gyermeke”; a kamat. Ezeket a szavakat pontosítva, a mai fogalmaink szerint, a kamatos pénzről és az emberiséget megnyomorító profit-kapitalista rendszerről kell beszélnünk.

TŐKE, KEFALOSZ ÉS KAPITÁL

A szittyá magyar nyelv rendkívüli figyelemmel „kísérte” a pénz megjelenését és működését. A pénz bevezetése történelmi szükségszerűség volt, amit a „fényi, vagy fenni” nép fiai hoztak létre. A szorgalmas szittyá-kelta népek „árutermelők” lettek és így egymás között elcserélték termékeiket. Ezt nevezték „cseréskedésnek”. Amikor a nagy tömegű árut a saját törzsnél már nem tudták elcserélni, akkor arra kényszerültek, hogy csere-partnert keressenek más népeknél és más vidéken. Ez volt tehát az „export” ős-kezdeté, amit kereskedésnek neveztek el. Ennek lebonyolítására természetesen az ilyen munkára alkalmas szellemiségű emberek vállalkoztak. Ezek voltak a kereskedők, akik a tisztességes kereskedelmi haszon fejében végezték nehéz munkájukat. A haszon mértékét az országos tanács határozta meg, Ezért lettek a szityaszittyá-káldeus népeknél kötelezővé tették a kereskedelmi szerződések írásba foglalását és azok bemutatását az országos számvevő és hitelesítő széknél. (Hammurabi sok százezres „cserép-könyvtárának” döntő része ilyen szerződéseket tartalmaz.) A kereskedelmi haszon megállapításának alapelve az volt, hogy a piacon elért ár nagyobbik része az előállítót illette. A kereskedő és termelő közti megállapodás természetesen sokféle lehetett. A szerződő feleket befolyásolni, kényszeríteni és becsapni is lehetett. Kialakult tehát a kereskedők egy új kasztja, a heréskedők. Azok a gátlástalan emberek és csoportok, melyek célja nem a tisztességes társadalmi együttműködés volt, hanem a haszon minél magasabb hányadra emelése. Ezeket az embereket azonban a cserép-szerződések alapján a szittyá törvények keményen megbüntették. A heréskedésért többnyire az

országból való kiűzés, kitiltás volt a büntetés.

A társadalom gazdagsága növekvő áruforgalmat igényelt. A kezdetleges árucseré helyett tehát korszerűbb megoldást kellett kitalálni, hogy ne kelljen egy marhacsordával fizetni egy rakomány textiláruért. Fönícia → Fönike /fenni, vagy fényi/ ország egyik nagy városában TÚR-ban /görögösen Tyr-ben/ kitalálták a pénzt, amit a népről neveztek el. (A pénz FO= znep, vagyis az-nép /esetlen a-nap/, de a magyaros népeknél a nép nevét viselte. (A nyugati pénz= pens penny és pence sem más mint a magyar pénz angolos írása.) Az első pénzek neve piaszter és kurus volt. A piaszter nem más, mint a piactér szónk, ahol az áruforgalom zajlott. A kurus eredetileg körös, azaz kerek pénz neve.

A pénz anyaga – természetesen – az arany volt, hiszen az avar-szittyá népek aranyban gazdagok voltak. Az arany maga is szittyá termék volt, mert az erdélyi „Aranyos-vidék” adta az akkori világ aranytermelésének a döntő részét. Az aranyat akkor rúdban, vagy „szálban” /pálcákban, hármat összefonva/ szállították. Innen ered a „font” elnevezés, amit más írás technikával paund-nak írtak. Az arany „rudat” foggal megharapva „tesztelték”, majd késsel a kívánt méretűre vágták. (Innen ered a Rúpia= ha+rupja → harapja neve, amihez hasonló a svájci Raapen, ami roppan, vagy ha-rapen → harapni jelentést rejteget. De az orosz Rubel némileg más, mert da+rubel= darabol, illetve az egyszerű rubel=rabol cselekményre emlékeztet.

A pénz hamarosan megkezdte „önálló” életét és mintegy ezer év múlva vezető szerepet szerzett „magának” a világon. A pénz természetrajzát azonban a szittyák tökéletesen ismerték. Tudták, hogy a szerepe nélkülözhetetlen a kereskedelemben, de a veszélye is óriási. Ezt főként annak kapcsán ismerhették meg,

hogy a pénz léte lehetővé tette a rendkívül gyors egyéni meggazdagodást. A tisztességes haszonra dolgozó kereskedő is hamarosan módos polgár lett, ámde a gátlástalan és erkölcstelen emberek hamar rájöttek arra, hogy a pénz kamatra is kölcsön lehet adni, ami azt jelentette, hogy a pénz fialni kezdett és rövid idő alatt képes volt önmagát megsokszorozni.

A szittyá-káldeus törvényhozók igen bölcsen értékelték a helyzetet és igazságosan döntöttek a pénzzel kapcsolatban. Bölcsességük megcáfolhatatlan mert nyilvánvaló volt, hogy olyan háromféle tőke létezik a természetben melyek nélkül a világ fejlődésképtelen. Ez a három tőke a következő: Az első az ember /és a gerinces hímek/ tőke, melyből az új nemzedékek származnak. A másik tőke, az ember esze-tokja /diákosan a tök/ melyből minden tudomány ered. A harmadik tőke pedig a növényi tőke /törzse torzsa/ ahonnan az élelmünk sarjadt. A keleti bölcsek azonban azt is jól tudták, hogy mind a három tőke múlandó. Születik, fejlődik, működik és szolgál, majd elhal → meghal.

Felfedezték azonban azt is, hogy a pénztőke mesterséges – és ami miatt elfogadhatatlan – teljesen természetellenes. Ennek ugyanis több ismérve van. Először is a tőke hímnemű /a bika tökét szimbolizálja/. Ennek okán a borja /arany-borjú/ vagyis a pénz-kamat „születése” is természetellenes. (A szittyá-káldeus mitológia szerint az ő turáni istenük a Fehérlő, tehát a nő, vagy anyaisten. A zsidó isten viszont hímnemű /Elohim= Élő-hím/. A babiloni korban viszont a zsidó isten jelképe a Bika volt, aminek kultusza a királyok korában lett betiltva és szobrai, képei el lettek távolítva a vallási helyekről.) A zsidó Ótestamentum szerint, a „bikaisten” vezette ki őket Egyiptomból. Azt írja ugyanis, hogy a zsidók Áront, /Mózes öccsét/ arra kényszerítették hogy készítse el annak az istennek az arany szobrát, aki kivezette őket

4 A görögnek mondott kamat-os szó fáradságos munkát is jelent. A tőke kamat ugyanis a munka árát, a megkeresett bért követeli. Az ókorban ezt lopásnak minősítették.

Egyiptomból. Az Aranyborjú tehát az Aranybika fia, aki a szittyai vallás szerint természetellenes jelenség, de Mózes szerint is hamis isten. Az ő imádatát egyébként a biblia is szigorúan tiltja.

A pénztőke-kamat⁴ emberiség és természet ellenessége azonban jóval károsabb a fentiekénél. A pénz-tőke /a bika pénzes-zacskóvá kikészített „tőke”/ az a bank-jelkép, melyben az aranyakat tárolták a középkori tőkésék. A tőke- és a borja /a kamat/ – természetellenes módon – örök életűek. A „bika-tőke” tehát az első életellenes abszurdum. A pénz „tőke” ugyanis az élő-tőkével ellentétben nem hal meg, hanem „örökké él”. A mesterséges emberi termékek /produktumok/ ugyan az embernél tovább élnek, de pusztulnak és „leamortizálódnak”, tehát értéktelen lommá → rommá válnak. A másik abszurdum viszont az, hogy a pénz-tőke minden más emberi alkotással ellentétben állandóan nő és gyarapodik, azaz egyre hatalmasabb lesz. Az ember által kitalált pénz-tőke tehát nem csökken, hanem állandóan fial, ami rendkívüli előnyt biztosít a tulajdonosainak. Ők pedig jó két ezer év óta fokozatosan megvették az egész világot. A harmadik abszurdum pedig az, hogy a pénz értékmérő eszköz helyett „önálló értékke” vált és az emberek döntő része nemcsak istenként imádta, hanem majd mindenkiben feje tetejére állította az erkölcsi rendet. Magyarán azt, hogy az igazi nagyságot már nem a szellemi és erkölcsi kiválóság határozta meg, hanem a pénz és vagyon. Akinek ugyanis sok a pénze, az szinte mindent elért, mert szinte mindenkit meg lehet venni. A fiatalok példaképe tehát nem a tanulás, a tudás és a munka lett, hanem a „mindenható pénz” mindenáron való megszerzése és annak gátlástalan használata.

A fényi-fenni /fenniciai/ szittyai bölcsök ezzel már akkor tisztában voltak. Elhatárolták tehát azt, hogy a pénz uralmát megakadályozzák. A mesterséges – a negyedik – pénz-tőke el-

lensúlyozására ugyanis feltalálták az ötödik tőkét, a fatőkét. Megtiltották tehát a kamat bevezetését és a pénzzel dolgozókat /a kereskedőket és a pénz-vágókat, pénzváltókat/ szigorúan megadóztatták. A kamat alkalmazását uzsorának minősítették és betiltották. Az uzsorásokra pedig kemény büntetéseket szabtak ki. Az uzsorát először csak az ujjai, majd a kezük, sőt karjuk levágásával büntették. A sokszorososan visszaeső uzsoráért azonban fővesztést is kiszabhattak.

A szittyá népeknél a pénz csak értékmérő és csere-eszköz volt, melynek csak olyan ára volt, mint amennyit az arany darab /fonat, rud/ önmagában ért. A kölcsönadott pénzért pedig nem volt szabad kamatot kérni. Így a kölcsönt nem haszon fejében, hanem bizalomból az emberekben megbízva adták a rászorulóknak. (Ezt a nyugati nyelvek ma is „igazolják”. A hitel /amit bizalom és hit fejében adnak/ ugyanis= kredit, ami a magyar kéredek → kérd- itt kifejezése. A hitel tehát a magyar-latinos hinni= credo /krédó/ igéből származik. A hitel= kredit= kéred+ elhitt visszafizetési ígélet. Remek szittyá szó az angol üzlet= bussinesz /biznissz/ is, ami bizony= biznis, azaz bizni-hisz, tehát a bizalom szó rontott írású. kifejezése.

Még ennél is meghökkentőbb azonban a kamat nyugaton népszerű neve, az interest, amely még ma is tükrözi a szittyák tisztességét és erkölcsi nagyságát. Ez a szó ugyanis kifejezi a soha nem fizetett tőke-kamat szittyá-magyaros „kiegyenlítését.”. A kamat neve /hiszen tilos volt pénz adni/ sok nyelvben= interest és interes /interesz/ ,ami FO= szeretni. A szittyák kölcsönadott pénzéért járó „kamatért” tehát hajdan csak szeretet járt. Aligha véletlen az, hogy nálunk a kölcsön megadáskor szinte kötelező volt azt mondani, hogy: Az isten fizesse meg! Ezt a szellemiséget tükrözi a kamat, vagy járulék másik idegen neve a procent is. A procent ugyanis az a+pro-szent= apró szent, hiszen ez az aprópénz ősi elnevezése volt.

PÉNZ ÉS FÖNÍCIA

Az emberiség jól tudja, hogy a pénzt Fönícia népe „találta fel”, de azt már nem sejtik, hogy ezek a föníciék kik is voltak. Sajnos még napjainkban is úgy beszélnek róluk, mintha marslakók volnának, akik „varázsütésre” jelentek meg a bibliai ős keleten. Azt a tényt azonban, hogy ezek a föníciék= *főnniek*, illetve *fényiek*, vagyis a napisten népe voltak, nem szívesen elemzik a mai tudósok. Hát még ,ha azt is el kellene fogadni, hogy ezek a föníciék ősi szittyá, vagyis olyan hun-avar népek voltak, akik az emberi kultúra sok alapelemét „találták fel”. Ezt a nézetet ma „zsigerből? elutasítják mindannak ellenére, hogy a Föníciával kapcsolatos számtalan kifejezés csak a magyar nyelvben kap közérthető és egyértelmű magyarázatot, fogalmat. A szavak egy része világosan beszél: hiszen ami „*fenn*” van, tehát a csillagok és a nap, az „*fenni* → és *fényi*”. (Ezeket az alapszókat azonban a nyugati nyelvek a saját „rontott írásukkal” *phen* és *phenni* avagy *phön* → *fön* és *phöni* → *föni* torzulással örökítették meg, bár ezek is magyarul beszélnek).

A szakemberek azt jól tudják, hogy a latin *Phoenicia*, illetve a görögös *Fönícia*, a nap-tisztelő népek híres „levantei” országa valóban *Fény*-ország. Erről pedig a magyaros szavak még ma is tökéletes vallomást tesznek. A görög **phen**=*fen*, vagyis *fenn*, illetve a *fény*-t jelentő magyar szavak torzításai. A *Phenicia* név pedig magyarosan *Fényice*, vagy *Fennike* jelentést hordoz. A latin *phoeni*= „*főni*” alak azonban egy másik magyar szó jelentését örökítette meg. A tűz energiájának és a velsugárzó fény hatásának a gyakorlati eredményét a *főzést*, tehát a *főni*= főzni → forralni ígét. Az ország *Fönícia* neve tulajdonképpen *Főnike*, (C= K, IA= E.) a forró → fővő → fenti erők

országa, tehát a Nap-országa. A főni és főnni /fenni → fény/ szavak „fizikai összetartozása” csak magyar eredetük értelmében beszédesek. Nem kétséges az sem, hogy a Földközi tengeri forró szél mai „Főn” neve is a *fenni* és *főni* → hevíteni képes légáramlatot jelent.

Fönícia nevét és népét sokféleképpen határozták meg. Nevét részben a datolya ógörög nevéből a= *poinix*- ről vették, míg mások a vörös ember= *foinix* jelzőből nevezték el a főnicieket.) Tudjuk azt is, hogy Egyiptommal, Kaldeával, Baktriával, de főleg Karthágóval szoros kapcsolatokat tartottak fenn, de valójában az egész világot behajózva kereskedtek. Herodotosz ie. 2750-re teszi egyik legősibb városuk Túr, /ma Tyr-us megalapítását. A dúsgazdag ország elpusztulása viszont Nagy Sándor rabló-hadjáratának eredménye volt.

Leghíresebb városaik a következők voltak: Arvad=*Árpád*, melynek nevét még több más ország városa is viselte abban a régióban. Biblo-ból eredeztették. (egyiptomi rajzokon valóban vörös-barnának ábrázolták), amely Babel=*Bábolós* nevét kapta. Tyr városa, *Túr*- /*turáni*/- eredetet jelez. A legfontosabb a mai főváros Beyrut, melynek ősi neve= *Beritos*, ami a Véritós → *Vérivós*= a vérszerződőket jelenti. Az ilyenek ellenére Fönícia ősi nyelvét is képtelenek beazonosítani, vagy meghatározni. Szokás szerint elsősorban sémi-, héber-, vagy arameus eredetről beszélnek, amit most ó-héber nyelvnek tanítanak. Ámde az arameus nyelv az ősi szittyá-magyaros nyelv lehetett, melyet a sumér →szemere- akkád törzsek beszéltek. Ennek az úgynevezett bibliai „egy-nyelvnek” lehetett az egyik változata /idiomája/.

Fönícia vallása a napvallás volt, melynek főistenei: *Baál*, melyet *Melkárt*-nak⁵ neveznek és *Astarte* istennő, aki „bástyáskoronát” viselt. *Tanit* istennőjüket pedig Artemisz társának tek-

5 MELKART isten eredetileg a Trák Melek, vagyis a trákok királya volt. A trák szó azonban a túrík /T-R-K/ turániak egyik női királya. Az utókor belőle csinált egy kegyetlen istent.

intik. Baál a mi *Báj*-istennőnket jelenti, akárcsak Astarte, aki Astar= Östör → Östen jelentést hordoz. Az ő bástya-koronája, az avar eredetet jelzi. A Tanit-nevet aligha kell magyarázni, mert a tudás istennőjéről van szó.

A Föníciával kapcsolatos nevek a mai fogalmazások szerint pontatlanok és homályosak. Egy a közös bennük, rendszerint majdnem minden elnevezés magyarul értelmezhető, szólítható. A fenti nagyon tömörített „etimológiai” eszmefuttatás értékelése után, vagy ellenére, ki kell mondani, hogy az ókor történész tudósainknak nem ártana elgondolkozni egy szembeszökő tudományos alapvetésen /törvényen/: Azon tudni illik, hogy világméretű, tehát rendkívüli eredményeket /találmányokat, magas technikákat, tudományos tételeket stb./, csak *olyan társadalom képes létrehozni, mely sok száz- /esetlen sok ezer/ éves kulturális hagyományokra támaszkodhatott*. Világraszóló eredményeket ugyanis csak hosszú időn át folytatott, magas szintű kulturális tevékenység /pld, oktatás/ hozhat létre. A föníciaiak tehát nem „lóghattak” az ókori levegőben, mert nem egy „egyedien” különleges nemzetség voltak, hanem egy magasan művelt szövetségi rendszerben élő társadalom szerves része, sőt annak a csúcsteljesítménye lehettek.

A következő kérdés már kötelező: *Volt-e az ókorban ilyen társadalom?* A válasz igen, de vajon az egyiptomi, a görög, a sumér-akkád, vagy az atlantiszi társadalom volt-e az? A válasz nem, mert az már kiderült volna a korabeli „tudósításokból”. Az látszik valószínűnek, hogy létezett egy „titokzatos” társadalom, melyről -ma még nem nyilvánvaló okok miatt- nagyon keveset tudunk és azt is rosszul. Az ókor-középkor fordulóján azonban sok olyan nép volt, kikről jószerint „semmit sem tudunk”. Ilyenek voltak a Rómát veszélyeztető punok, akik a „semmiből jöttek” majd el is tűntek. Ilyenek voltak a pártusok, a vandálok és a vikingek. Ilyenek lehettek a feníciak is, de főleg ilyenek

voltak a szittyák. Kik voltak azonban a szittyák?

A szittyák azok a népek voltak, akik már Hammurabi korában is léteztek. Azok, akik a Nagy Szkithiát /Nagy Szittyországot/ működtették. Azok, akik a kis-Szittyá hont /Sciticat) létrehozták a Kárpát Medence, Bulgária, „Románia” és Besszerábia területén. Azok, akiknek a nagy titkáról a görög Theofilakos Szimokatta azt mondta, hogy *„Szittyák minden más népnél műveltebbek”*. Ha pedig ilyenek voltak, – márpedig azok voltak –, amit a leningrádi múzeumtól kezdve, a budapesti, bécsi, és német- francia egyházi kincstárakban hemzsegő ötvös kincsek magas műszaki és művészi színvonala ma is csalhatatlanul bizonyít.

A következő kérdés nem lehet más, mint az, hogy *„Akkor miért nem tud erről a világ annyit, amit a „teljesítményük” jogosan megkövetelne?”* A válasz aligha lehet más, minthogy; *Uraim itt valami nagyon nem stimmel, de immár 4 ezer esztendeje.* Nem bizony és ezt az abszurdumot kellene valahogy megmagyaráznom. Ez persze szinte lehetetlen, de most mégis megkísérlem a lehetetlent:

FÓNÍCIA, VELENCE ÉS SALAMON

A hajós népek avarok és mórok voltak, bár a két név ugyanazt jelenti, csak más írástechnikával írva maradt ránk. Az awar= amar → a mór. A tenger „mindenütt” mór: Latinosan= mare- mar= tenger, német= meer, ami oroszul= more.) Ezek a népek szintén több nemzetségből álltak, így középük tartoztak a punok, kiket főleg Karthágó révén ismerünk, kikről többnyire csak azt tudjuk, hogy Róma ellenségei voltak. Hogy miért volt, miből keletkezett ez a két – egyébként rokon – avar nép közti

engesztelhetetlen gyűlölet? Arról nem igen szól a krónika. A fantasztikus szervezési és hadi teljesítményükről viszont kapunk néhány pillanatképet. Mindenki előtt ismert az is, hogy Hannibál pun hadvezér elefántos-hadseregével átkelt az Alpokon és megjelent Róma előtt. Érdekes módon azt senki sem kérdi, hogy a mai Tunisz területéről indulva, miként is keltek át a Földközi tengeren és hogyan jutották át az Alpokon, hogy a rómaiak hátába kerüljenek. /Nem volt ez elképesztő teljesítmény 2000 évvel ezelőtt?

A punok alapították azonban az ibériai „spanyol-gyarmatokat” is. (Igen, hiszen az eredetet a szavak is bizonyítják. A latinos *Spain* /S-P-N/ szó FO= niaps= népes, vagy *napos*. Ámde előre-olvasva= a SPAIN= ős-pain= őspun. (A dunántúli avarszabírok „latin” neve *pannon* volt, ami FO= nap + h-on= *naphon*, vagyis *naphoni*. Ennek szinonímája a *Nippon*, ami szintén → *Naphon*. Zászlajukon ma is ott van a nap jelképe.)

Ők, – a föníciai punok – alapították azonban Velencét is, amit ma Veneziának hívnak az olaszok. A VENEZIA viszont= *Fenezia*= Fenecia, vagyis *Fönícia*. Ezzel pedig azonnal kiderült az ősi rokonság ténye. Velence azonban valaha a *Venezia-Giulia* tartomány fővárosa volt. A lakói pedig a *venetek* voltak, akiket rövidítve *vent*-eknek majd *vend*-eknek hívták. A Venezia Giulia elnevezés egy másik magyaros olvasata= Venezia → Fenezé= *Fényező*, a Giulia= Gyúlja → *Gyúló*, tehát a fényező= fénylő és gyúló ország= Napország. A „Szt”. Márk= *Marcus*= Mór+kus, a mór avarok istenét képviseli, és a velencei oroslánok a szabir-avarok címer-állatai. (Shakespeare *Othellója* is a fekete-avarok egyik vezérének történetét mondja el, aki nem bírta az „Édes-Démonával” = Desdemónával).

Velence magyar neve azonban rendkívül intelligens, mert elárulja azt is, hogy a folyók mentén élő avar-mór népeknek volt

egy érdekes szokása, nevezetesen az hogy a folyók, tavak /ten-
gerek/ vizébe építettek várat, amit ők **menedéknek** tekintettek.
Ezt úgy alapozták meg, hogy kikotorták az iszapot, melyet
kihordtak a leendő építmény területére, ahol az leülepedett. A
víz ugyanis elszivárgott és megmaradt a meglehetősen tapadós
és kemény alappá vált üledék. Ezt a műveletet felöntésnek
nevezték, a hely neve pedig ennek következtésben felöntös,
vagy fölöntő lett. Ez a fölönté → felönt szóból torzult ki a Felönc
→ Felenc és Velenc → Velence. (Tudnunk kell arról, hogy a négy
ajakhangunk, a Bé- eF- Pé- Vé egymást – szinte teljes értékkel –
helyettesíteni voltak képesek. Pld: Aki Vásárol, az Bazárol, vagy
Pazarol. Aki Mérkőzik, az Ver/e/kőzik, az Birkőzik. Bele, Mellé és
Vele ugyanazt mondja. Ami Málik, az Válik, aki Marasztal, az
Váraszt, a *Vendéglő*= *Menedéklő*, a *Vendég* tehát *Menedék*-et
talál. Stb.)

A mai Isztanbult, később Konstantinápolyt kelet Velencé-
jének hívták. Teljes joggal tették, mert eredeti neve Velence
volt, kicsit más „helyesírással”, mert Bizáncnak hívták. Csakhogy
a Bizánc név a vízöntés műveletét fejezte ki. A fenti „szabály-
szerint” ugyanis a magyar víz= *bíz*-ként jelenik meg sok helyen.
A spanyol „*Bizcaya*” öböl, a Vizk-aja= *Vizek-alja*. Az ősi bizánci
állam neve *Bizantia* volt, ami Vizöntia= *Vízöntő* elnevezést
hordoz. (A Bizánc szó úgy lett Vizönc, hogy a mai T-ből Tz= C,
sőt K is lehetett. Pld: a románoknál a Cirják= Tirják, Galac=
Galati, Stb. A magyar Ö-Ő betűk helyett pedig A-t írtak. Pld:
Örmény= arméni, áristom= őriztem, a fegyverraktár= Arzenál=
Őrzenél. Stb.) Az elegáns „görög-nevű” **Bizánc** tehát „szabályszer-
űen” lett *Vizönc*, majd= *Vizönt* → *Vízöntő*.

Az olasz Venezia → Velence neve németül: VENEDIG. Aki
ismeri a „práczkizmust” az tudja, hogy ennek az alapelve szerint,
az őserdeti nevek és szavak, így az ősi földrajzi elnevezések,
valami nagyon fontos alapvetést fejeznek ki az adott helyel

kapcsolatban. Ez eddig is kiderült, a Velence – Venezia – Bizánc szavakkal kapcsolatosan is. Ha tehát Velencének Venedig a német neve, az nem véletlen, hiszen a „németek” is hun-avar népek, így szavaik is azok. Ez így is van, hiszen a jelenlegi Velence, az ókori írások szerint is azért épült, mert az őslakók a rendszeres rabló-zsákmányoló támadások elől egy mesterséges szigetre menekültek.

Az ősmagyar nyelv intelligenciája pedig kizárólag a szavak hajdani értelme alapján világossá tette a *Velence* → *Fölönce* jelenséget, de az is kiderült, hogy ez a megoldás a *menedék*=*vendég*, tehát németül= vendég= VENEDIG nevet kapta, amit a német szótárak máig is megőriztek.

Nem ide tartozik – legalább is nem a szűken vett *Föniciatémához*, mégis el kell mondani mert elképesztő „irracionális” összefüggések jelentkeznek Velencével kapcsolatban. Már nem emlékszem pontosan, hogy miért, de feltűnt, hogy a mi Velencei tavunk partján lévő Velencénknek a közelében található Oroszlán városa. A különleges szó-összefüggéseket azonnal regisztráló agyi komputérem azonnal jelezte, hogy Európában három hasonló város-pár létezik. Az egyik a francia Velence=*Valence* közelében van *Lyon*=Leo=oroszlán, ami a város cimer-állata. Ámde a belga határ közelében is van egy Velence=*Valanci*-ennes, mely a *Laon* város közelében van. A „spanyol” Velence=*Valencia* mellett van egy *Falencia* város, mely a Leon= oroszlán nevű tartomány és egy *Leon* nevű város közelében van. Az olasz Velence „felett” az Alpokban van *Lienz*=Lion-c, ami szintén az Oroszlánt jelenti, akárcsak a Duna menti *Linz*, melynek neve az oroszlánt jelentette. A kelet Velencéje=*Bizánc* közelében is van egy Oroszlán, amit „Trójának”, azaz *Ilion*-nak, → *A-lion*-nak neveztek.

A fentieknél jóval több ilyen „város-pár” található Európa szerte, de ezzel bárki találkozhat, ha a térképet alaposan tanul-

mányozza. Trója neve egyébként ugyanígy jelen van, szinte minden európai országban, hacsak a helyi írásmód alkalmazása el nem tüntette időközben. Ilyen a francia *Troye*, vagy *Troyes*, amit ők ma Troá-nak ejtenek, vagy a bolgár *Troján*, illetve a dáciai *Traján*, illetve az erdélyi *Torja*, amik eredetileg mind trója és trójai volt. Érintetlen formában maradtak azonban fenn, a Prága melletti *Trója*, mely Tábor /T-B-R/ mellett van. Az olasz csizma „sarkában lévő” *Trója* viszont Túri és Sibari /Szibar=Tibar /T-B-R/ → Tábor/ városkák mellett. A portugál *Trója* pedig, Lisszabontól nem messze található.

FÖNÍCIA, a pun-avarok országa tehát a hun-avar szittyá népek legfejlettebb közel-keleti állama volt, melynek egyik főtevékenysége az építés és a másik a tengeri kereskedelem. A korabeli írások szerint az egész akkori világgal kapcsolatban voltak. A **Biblia szerint** Dávid és Salamon zsidó királyok is az ő hajóikon folytattak kereskedést. (Úgy tűnik tőlük tanulták azt meg.) Máskülönbén a punok, illetve a föníci király „*Hirám építette fel Izráelt*” és a Jeruzsálemi templomot, valamint a királyi palotát is, hiszen több tízezer föníci dolgozott Izráelben. Mit is ír erről a krónika? „*Megszámláltatá azért Salamon minden idegen férfit Izráel földjén: ...Hetvenezer teherhordó, nyolcvanezer favágó, és pallérok háromezerhatszázán, összesen 153.600-an valának.* (II. Krónika 2/ 17-18.)

A zsidók tulajdonképpen már a kész épületekbe költöztek be: „*Lőn 20 esztendő múlva...felépíté Hirám azokat a városokat, melyekbe Salamon Izráel fiait telepíté oda.* (II. Krónika könyve 8. 1-2.) Sőt -a jelek szerint- ő tette gazdaggá Salamont, mivel az ő hajóin szállították neki a kincseket. „*Hirám küldé hajókat Salamonnak és azokon hoztak aranyat, drágaköveket, ébenfát, elefántcsontot, stb*”. /2 Sámuel könyve 8/18./ Így aztán: „*Salamon király gazdagságban felülmúlta a világ minden királyait.*” (II Krónikák könyve 9/21.)

Ha pedig a föníciak ilyen „könnyen” építették fel a máig is csodának tartott Salomoni épületeket és hajóik egy részével dűsgazdaggá tudták tenni a zsidókat, amit ők azóta is a legfényesebb korként emlegetnek, akkor feltehetően ők maguk sem voltak szegények. Nem is, hiszen a kereskedelmet is ők „találták fel” és a zsidók az ő segítségével lettek gazdagok. Az pedig már „evidens”, hogy ennek a nagy áru-csere forgalomnak az elősegítése érdekében alkalmazták a pénzt, amit szintén „ők találtak fel”. Azt azonban nem igen említik, hogy a föníciai pénz tulajdonképpen csak jelkép /ígérvény → fizetési ígéret/ volt, amivel az áruk értékét fejezték ki. *A pénz maga nem volt áru, így nem is lehetett értéke*, ezért pld, a kölcsönadott pénzt „egy az egyben”, *tehát kamat nélkül* kellett visszaadni.

Ezt a rendkívül fontos törvényt, amely tökéletesen összevágott az ősi szittyá erkölccsel, drákói szigorral tarttatták be. A pun-szittyák pontosan tudták, hogy a pénz egy igen veszélyes eszköz. Olyan eszköz, mellyel észrevétlenül lehetett lopni. Olyan eszköz, amely -megfelelő helyzetbe hozva- „jogszerűvé /törvényessé/ tehette a rablást, sőt az emberek, népek teljes kifosztását is. (Ez akkor következett be, amikor a pénznek „termő-tőke státust” adtak. A termő-tőke → pld, a szőlő-tőke ugyanis, gyarapodik és növekedik. Az új „törvény által biztosított jogi-helyzet” következtében a pénz-tőke is növekményt hoz létre. Ezzel tehát a tőke-kamat is törvényes „bevételnek” minősül.)

Az akkori törvények szerint azonban a pénz kamatja lopásnak számított, hiszen a kölcsönadó a „*tőkéért*” több pénzt /tőke+kamatot is/ követelt, amivel a kölcsönvevő vagyonát rövidítette meg. Ezt a veszélyes műveletet valaha külön szóval

minősítették. Ez volt ugyanis az UZSORA, /latinul= *usura*, magyarul= ny+uzúra= *nyúzás*, amiért példás büntetést szabtak ki. A kismértékű kamatszédést az uzsorás egy, vagy több ujjának a levágással büntették. A nagyobb kamat-rablást azonban a kéz, vagy akár az egész karnak a lecsapásával torolták meg. A visszaeső uzsorások büntetése azonban a *fejük levágása* volt. Ezért is nevezték a kamat-uzsorát *kapitális*, vagyis főbenjáró bűnnek.

PARAZITÁK ÉS A PARAZITIZMUS

Az ősi szittyá törvényhozóknak tökéletesen igazuk volt, hiszen ők tisztában voltak az élőlények, így az emberek „önző” minőségével is. Ezért tudták, hogy kétféle élőlény, vagyis kétféle ember is létezik: *Az értékteremtő és a parazita*. A hun-avar-magyar szittyá népek mindig is *fizikai (és szellemi) értékteremtő tevékenységet folytattak*. A sajátjukból tisztességgel adóztak a köznek, de más vagyonát /háborút kivéve/ soha el nem vették. *A parazita viszont – lett-légyen az, – növény, állat, vagy ember, mindig a mások által megtermelt értéket igyekezett ellopni*. Ez az érték a növény és állatvilágban a vér és a növény-leve volt, melyet a növényi paraziták /az aranka- és fagyöngy-félék stb./ ugyanúgy a *kiszipolyozással* szereztek meg maguknak, mint az állati paraziták, a bolhák, szúnyogok, böglyök stb.

Ezeket a parazitákat azonban a szipolyozásról, a lopásról, semmiféle praktikával nem lehetett „lebeszélni”. Ha tehát a megtámadott élőlény életben akart maradni, akkor a „rászakosodott” parazitáit kímélet nélkül kellett megsemmisítenie. Természetesen nemcsak az állat és növényvilágnak, hanem az embernek is *vannak állati parazitái*, mint a szúnyogok, tetvek és kullancsok. Ezeket sem lehet a parazitizmusukból „kigyógyítani” ezért az emberek az „*agyoncsapást*” szokták alkalmazni, ha

véglegesen akartak tőlük megszabadulni.

Az emberi paraziták sem voltak ettől eltérő lények. Ők is pontosan úgy viselkedtek, mint a növényi, vagy állati paraziták: Rátelepedtek az emberre és *vámpírként* szívták a „vérét”, vagyis kisajátították az általa megtermelt étéket: a vagyonát. Már nem is mondható „érdekesnek”, hiszen már megszokott dolog, hogy az ősi magyar nyelv ezt a baljós szót, a PARAZITÁT is a helyére teszi, azaz megmagyarázza, hogy mi is a parazitizmus?

A mai *parazita* elnevezése szintén eltorzult név, mert eredetileg *varázsítót* jelentett. A rend kedvéért ismétlem az ősi regét: *A Nap /-Istenség/ egy izzó fehérlő gömb.* (A hun-magyar ősisenséget tehát – némileg torzítva – „*Fehérlő-nak*” hívták). A nap lényege pedig a tűzáradat, a *plazma*, melynek az egyik neve a *parázs* és a hő-kisugárzása tette lehetővé az élővilág kialakulását. Magyarul ezzel vált lehetővé mindennemű földi élet. Ez a *parázlás* volt tehát a legnagyobb *varázlás*, ami a világ történetében eddig bekövetkezett. Nem véletlen tehát, hogy a nap- *parázs* volt a legnagyobb *varázs*. A *varázsító*, tehát parázsító volt, amit latinosan *parazitának* írtak.

Hogyan is működik ez az élőlény varázsítás? Vegyünk egy közkeletű példát: A vérszopó szúnyog finoman rászáll az áldozata testére és *érezstelenítő folyadékot* fecskendez be a „sebbe”, vagyis *elvarácsolja /-elkábítja/ az élőlényt*, majd elkezd a „vérszívást” → az „élet-lopását”. Az áldozat többnyire csak akkor veszi észre a merényletet /a rablást/, amikor a *varázsító* → *parazita* már elszállt, illetve, ha jó reflexei vannak, az elszállás előtti utolsó pillanatban még agyonüti.

A modern kor emberének is meg van a maga *ember-parazitája*, aki azonban „ma már” nem a *vérét*, hanem az „életét jelentő *bérét* szívja el”. Ezt a szipolyozást ma a leghatékonyabban a *pénz kamatjával* tudja megtenni, ami a kapitalista-társadalomban *törvényesített járadékként* működik. Ez a mai

„rejtett lopás → rablás” szigorúan tilos volt az ősi szittyai vallású társadalmakban. Sőt az ősi zsidó népeknél is, hiszen a „zsidó Ótestamentum törvényei” is halállal büntették a kamat szedését. („Aki uzsorára pénzt adott és kamatot vett.... az halállal lakozzon”. Ezékiel 18. 13.) Vajon miért létezett náluk is ez a rendkívüli szigor, miért volt indokolt akkor, és miért nem az most?

Erre ma főként az ősi magyaros szavak adnak teljes magyarázatot, amit azzal kell kezdeni, hogy maga a „*pénz intézménye*” maga istenes, vagyis tisztességes dolog volt, amit az is bizonyít, hogy a *pénz* neve kezdetben az isten nevét viselte, bár később már „célszerű és funkcionális”, de mindig magyaros nevet kaptak. Ez furán hangzik, de mindjárt megértjük miről is van szó.

A TŐKE „TERMÉSZETRAJZA”

A „váltópénz” /kis-pénz/ leginkább közismert neve az angol- franciás **penny**, amit egyes nyugati szófejtők – történelmileg indokoltan – az ősi Föníci → Phenici szóból eredve; fenni → *penni*, vagy többes számban a **pence** /*pensz*/ és a *cent*. Az /ang./ pence → *pensz* nyelvi eredete azonban magyarosan=*pénsz* → **pénz**. Ámde az ősi pénz /P-N-Z/ szó FO= z-np=*a nap*, tehát a „napisten” fogalmat hordozza. Ezt erősíti meg *pénz* /fr./ neve **a=cent**, amit úgy ejtenek, hogy *szent*=vagyis az „*isten*”. (A szittyai vallás tanítása szerint egyedül az isten → *szent*.) A rómaiak híres kis pénzének a neve volt az **As** ami= *Ős*, vagy *Ősz*, szintén a magyar isten egyik ókori nevét jelentették.

A pénz léte és szerepe tehát kultikus fogalom mert nem véletlenül viseli az isten neveket vagy jelzőket. A kamat viszont nagyon is „földhöz ragadt” fogalom, mivel a görög „**kamat-os**”

szó egyik jelentése , a szántást, a fáradságot, tehát a *nehéz munkát* jelentette. Aki tehát a kamatot követelte, illetve a kamat fejében az eredeti összegnél több pénzt vett el az embertársától, az a fáradsággal szerzett jövedelmét /illetve annak egy részét/ vette el. Ez pedig a lopással volt egyenértékű. Az ősi törvény szerint ugyanis az erőszakos rablás, vagy a család megtévesztés, illetve zsarolás azonos megítélés alá esett. Tekintettel arra, hogy a szittyai társadalmak a pénz-kamat jogos voltát nem ismerték el, annak követelése törvényellenes volt.

Ennek a tiltásnak teljesen érthető és természetelvéen erkölcsös logikája van. Alapja az a ténymegállapítás, hogy a pénz önmagában nem lehet érték, hanem csak *értékmérő*. Ennek oka ugyanis nem más, mint az a valós tény, hogy a *pénz nem „dolgozik”*, tehát nem tudhat új értéket létrehozni. Ezt marxista tételnek tekintik, de már ősi-órkori megfigyelés volt, a lényeg az, hogy igaz. *Új értéket ugyanis csak az ÉLŐ TŐKE tud → képes termelni.*

Szittyai és föníciai eleink már sok ezer éve tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy csak három féle TERMŐ (= értéktermelő, érték-teremtő) TŐKE létezik. Az első két tőke kultikus tőke. Az egyik az emberi *testnek a tőkéje /az ember töke/*, mely az új embert, az új nemzedéket hozza létre. A másik az ember szellemi tőkéje, az ember *feje* → az esze „*tokja*” /*diákosan a* → *tök/*, melyben az alkotó gondolatok teremnek. A harmadik élő-tőke pedig a *növényi tőke*, a növényi törzsek tőkéje, melyből az új termés sarjad.

Az Isten, vagy a természet „akarataból” azonban *„más alkotó és termelő tőke nem létezik. Más gyarapító tőke tehát nincs.* A paraziták vagy a parazita szellemiségű emberek mégis „feltalálták a munka nélküli gazdagodás leghatékonyabb eszközét a *kamatot*. Ennek a működése, működtetése érdekében azonban be kellett csapni az egész emberi társadalmat. Azt kel-

lett ugyanis elhithető vele, hogy létezik egy újabb tőke is, a negyedik tőke; a *pénz-tőke*, /a *Bika-tőke*/, azt állítva, hogy annak működtetése is munka /ez igaz/ ergő: *az is értéket → kamatot termel*.

Ezt a hazugságot a pénzzel rablás haszonélvezői, az „új uzsorások”, más szóval a globalisták és zsoldosaik ma is hirdetik és törvénybe is iktatták. Sajnos a szolgalelkű és a primitív emberek /tömegei/ ezt még ma is elhiszik. Talán megghatja őket a – *csalásban és a tönkrement emberek kifosztásában, vagyonukból való kiforgatásukban* – „serényen dolgozó” és a rablás túlhajtásában „megizzadt és szinte belerokkant” gazemberek kifáradásra való hivatkozása, panaszkodása. Elfelejtik azonban azt is, hogy tömeg-gyilkolás közben is meg lehet izzadni, abba is bele lehet fáradni. Akkor ez mentség, vagy ezt is nekünk kell megfizetni? (Sajnos a XX. századi elbirkásodott társadalmakban ezt is meg lehet tenni). Az azonban ténykérdés, hogy a tőkekamat révén könnyen megszerezhető nagy vagyon csábítása túl sok ember számára jelentett nagy vonzerőt. A tőkekamat diadalmos nyomulásának útját bizony a mibelőlünk „kitorzult” segítők, a kollaboránsok és harácsolók egyengetik.

A tisztességes társadalom éppen ezért védekezésre kényszerült. Ezt pedig tulajdonképpen csak egy „nagyon hatékony találmánnyal”, az ötödik TŐKÉVEL tudták megtenni; a fa-tőkével, a *kivégző-tőkével*. Azzal amellyel – *utolsó eszközként* – teljesül az a bibliai parancsolat, ami szerint a természetellenesség büntetése a halál. Helyette most már azt tanítják, hogy a modern kor embere a teljes szabadságot igényli, /ami már szabadság/ és nem akar tudni állami korlátokról. A modern kor emberével ugyanis elfeledtették, hogy az ősi törvény nem véletlenül volt annyira kemény, sőt kegyetlen. *Vele ugyanis százezrek életét és milliók jólétét*, valamint emberi méltóságát lehetett megvédeni. Érdemes tehát a Kapitalizmus szimbólumával és

lényegével a „TŐKÉVEL” a lehető legközelebből megismerkedni. Ezt persze csak a mindent tudó szittyá-magyaros szavak segítségével tehetjük meg.

Kapitál= Capital (Csapótál és Be-Csapótál)

Sok ember előtt ismert a franciák, németek és oroszok egy igen kedvenc háborús szava a Kaputt. Érdekes módon két T-ével írják, ami tipikusan magyar jelenség és sehol másutt sem fordul elő. Kivéve, más nyelvbe való beépülés esetét. (Pld. A merénylet franciásnak tartott szava az= *attentát* is ilyen, mert a szóból lemaradt egy Cs- betű, hiszen hát az eredeti szó *cs+attantat*. Vagyis bombák robbant. A táncjáték= balett is magyarul beszél, mert bál=lett, ahol a Tűz istennő fehér ruhás papnői bált, tánc ünnepet rendeztek.) A kaputt → /latinosan caputt szó mindenütt azt jelenti, hogy valaminek *tökéletesen vége* van. Ez természetes volt, hiszen ez a „latin” szó magyarul azt jelenti, hogy: *csapott*, pontosabban *lecsapott* → lefejezett, kivégzett.

A fenti cím sokak előtt akár önkényesnek is tűnhet, így a hitelességét egy más, de ma szörnyen divatos angolos alap szóval; a *tőke= Capital* → Kapitál kifejezést szeretném bizonyítani. A capital → *kapital* fogalom eredetileg egy ősi szittyá „boko-rszó”, amely nagyon sok mindent jelent. Nevezetesen a következőket: *tőke, főváros, oszlopfő, nagybetű, főbenjáró bűn és a nagyszerű, remek jelző és stb.* (Azt már mondanom sem kell, hogy ez a szó csak látszólag angol, valójában egy ősi szittyá-magyaros kifejezés. Nézzük csak meg miért. Vegyük tehát sorra a sok egymásnak /angolul igen csak/ ellentmondó jelentését:

CAPITAL:

1./ = tőke = *csapítál* = be+csapattál → becsapóttál.

2./ = főváros = *capital* = *csapat-áll* → a hely ahol a fő csapat áll+omásozik.

3./ = oszlopfő=capital=csapott-áll, meg-csapolt-an → faragottan áll ott.

4./ = „iniciálé” =capital=kaput-áll (a bekezdés elején)

5./ = remek, pompás=capital = /angol kiejtés/ ké-pitel=cepitel= szépítel, jC=Sz/, vagy kiépítel.

6./ =főbenjáró bűn=capital=csapattál - lecsapattál. Hiszen a Kaputt = csapott!

Van még egyéb folytatása is, mert a Capitál= csapó//-tál, valakit meg-csapottál. Sőt a Capitál=Cсібítál=el-cсібítol, hogy vegyél fel minél több hitelt. Ebből ered aztán, hogy a Capital=Chapítál=Sápítál → sápítol, hiszen Sáp-ot fizet, vagyis utólag már csak sápitozik, amikor rájön, hogy becsapták.

A kapitális jelzőnek azonban van még egy ma már elfeledett ősi szakrális jelentése. Ez ugyanis a felmagasztaltat, a felségest is jelentette. Nevezetesen azért mert ezek a jelzők az ún. Tökéleteseket illették. A Tökéletesek pedig azok a szittyá nap-vallású fejedelmek, királyok és táltosok voltak, akik egy fejfúrásos koponya műtéten estek át, mely után „kapitális” személyiséggé váltak.

A Kapitál → Capital=Csapítál fogalom a koponyaműtétet, vagyis a körbe metszett, „megskalpolt” szót is tartalmazza. Ez ugyanis a fejedelemavatáskor az első sebészi művelet, amikor a fejtető bőrt felmetszették és félrehajtották a koponya megfúrása előtt. A csapott /caputt- kaputt/ jelző tehát nemcsak a kivégzett fogalmát fejezte ki, hanem a tökéletessé tett fejedelmet, a Tökéletessé tett uralkodót is. A most még ismeretlen eredetű? kapitány rang angolul=captain, ami azt jelenti, hogy a /fej/ csapottan felavatott személy a vezér. Ő ugyanis a katonák parancsnoka → kapitánya. (A captain → kaptani=kapitány szavak tehát tudat alatt a legmagasabb hatalmat birtoklót fejezik ki.)

Ha azonban valakinek még kétsége volna a magyar nyelv „mindentudását” illetően, akkor engedjék meg, hogy megkérdézzem az ókor tudományos és élenjáró „világnyelvét” a görögöt. Vegyük elő tehát a görög nagyszótárt és a fenti tőke → *Kapítál-témát* keressük ki benne. Ha megtalálták, akkor – jól tessenék megkapaszkodni – a görög nyelvben is pontosan meg fognak jelenni a meglepő magyarosan érthető ?görög olvasatok”. Sőt ráadásként még néhány egészen speciális kifejezést is megismerünk.

A fej görögül=**kefali**, ami kiköveteli a „*kő-fali*”, vagyis a „*szikla-kemény*” jelzőt. Ez így is van, mert a KEFALI-szócsalád ezt a magyaros értelmet többrétűen is kifejezi. Vegyük sorra ezeket: Az okos, a „nagyfejű” = *kefalia*, ami egyúttal a „kefalja → kiválja”, tehát a kiváló jelentést is viseli; /Kefalia= *kiválja* → kiváló/. A sarokkő és oszlopfő= **kefalari**, kőfal-ári, vagy (R= L szabály szerint) *kőfal-áli kőből-álló fal-építmény*. A kefalári azonban bővizű, hegyi forrást is jelent. Nem csoda, hiszen az ilyen forrás= kőfal /-ból/ árad, tehát *kőfal-ári*=áradó víz. A nagy kincs és „nagyság” = *kefalaio*. Ez már egy szakrális fogalom, hiszen a Ke-Fal- a Jó= Kő-Bál-a-Jó. Itt ugyanis a Páros-istenséget a Ka=Kő és a Bál → Báj isteneket jelentették hajdan. (A KŐ-Istent és a BÁL /Bél/ ősiszennőt a görög mítoszokban, mint a termékenység /a teremtés/ istennőjét KÜBELE /K-B-L/ néven ismerhetjük. A héber *Kabala* /K-B-L/ szó viszont egyrészt jelenti a kamatot, másrészt a „fekete mágiát”, ami a szittyák páros-istenségét a Kő+Bál istenek nevének szitokszóvá tett változata.)

A bank-tőke= **Kefalaio**, amely magyarul a=*ki-falá-jól* /kifalá= kiette →felfalá jól, fogalmat fejezi ki, felfalja az emberek vagyont/. Ámde a tengeri pérhal is *kefalari*. A „pérhal” másik neve azonban igen érdekes, hiszen nem meglepő módon

a pénz-halat jelenti. Ez eredetileg némileg mást, a *bér-halat*=a pénz /= bér/ halat jelentette. De még ezzel sincs vége a „görög-szócsalád” ősmagyar sziporkázásának. A kemény, sós sajt neve= **kefaloturi**, ami magyarul, vagy kőfal-túró →kemény túró, avagy kiváló túró → prima túró minőséget fejez ki. Ámde, a rakpart széle, *szegélye*= *kefalaskalo*, ami kőfalas-kallót, tehát kőből rakott partot és a rajta lévő hajó kiakasztó kallót jelenti.

Ennyi „véletlen” talán mégsem egy „déliabos fantázia” terméke, mely valami nyelvészeti “Semmiből” került be, épült be ebbe a két nagy klasszikus világ nyelvbe. Ennek a szittya-magyaros „csodának” az oka nem lehet más, minthogy mindkét nyelv ugyanabból a /kiváló-kőfalas/ forrásból merítette az ősi tudását. (Meg lehet azonban próbálni a fogalmakat nem a szittya-magyarból eredeztetni. Az angol szavakat a görögből, vagy fordítva a görög szavakat az angolból magyarázni. Előre megmondom: Nem fog sikerülni!) Ez a forrás ugyanis – tetszik-e, a „művelt nyugatnak” és helyi kiszolgálóinak, vagy sem-ugyanaz; Az ősi „szittya-magyaros nyelv”, mely az eltelt évezredek után is -minden üldözés ellenére is – fennmaradt és nyelvi csodaként ma is kiválóan működik. A magyaros ősszók természetesen minden kultúrnyelvben ma is fellelhetők, csak éppen merni és tudni kell az ősi szavakat magyarul elolvasni. A *curta*=kurta és a *pastor* szó pld. nem latin, hanem magyar pásztor. A *fancia halódik*= *vegeter* ige nem „vezseré”, hanem véget ér. Stb. Az ősi „szócsaládok fura” jelentés összefüggései pedig csakis magyarul oldhatók fel. (Az pedig a 3. Évezred talán legnagyobb csodája, hogy az ezeréve lenézett, kirekesztett, üldözött, nyomorgatott és ?rokontalan, gyökértelen” szittya-magyar nyelv még most is tökéletesen működik. Holott, az utódnelvek megszámlálhatatlanul sok „írástechnikai” változtatáson mentek át és mára rontott, eltorzított és „eldugott” szittya-magyaros szavakkal teli nyelvek maradtak. Szerencsére,

minden torzítás ellenére ezen nyelvek ősgyökei megmaradtak és így lehetséges őket megérteni, belőlük történelmi információkat „kibányászni”. Amik persze csakis magyarul jeleníthetők meg. A pénz tőke fogalmkörének logikus lezárása azonban még egy fogalom tisztázását követeli meg, a tőkéből származó kapitális= főbenjáró minősítés igazságát.

Már említettem, hogy szittyák lefejezték azt, aki *főbenjáró* bűnt követett el. A főbenjáró bűn eredetileg csak egy volt: áz árulás. A vérszerződéses szövetség „alkotmányának” utolsó „passzusaként” az esküt tevő fejedelem egy kutyát vágott ketté kardjával. „Így járjon minden áruló” – felkiáltással. Ezen felül a szittyák, csak a szándékos vérontást /gyilkosságot/ büntettek halállal. Óriási erkölcsi jelentősége volt tehát annak, hogy az uzorát, a nagy *kamattal való rablást* is főbenjáró bűnnek tekintették és súlyosan büntették. Azt hiszem ők is a Biblia tanítását követték, amikor hálál büntetést alkalmaztak.

A halálra ítélt uzorásnak egy fa tőkén csapták le a fejét, melyet egy *fatálban* fogtak fel a kiömlő vérével együtt. A kivégzés tehát egy *fatálas* ügy volt, ami mára latinosan= *fatális*-sá torzult. Azt hiszem ezért természetes, hogy a latin szótárban a *fatal* és *fatalis* szó jelentése kettős; a végzettől elrendelt és halálos. *Ez a szigorú – kapitális és fatális – törvény volt az aranykor egyik legfőbb tartópillére*. Amikor ugyanis ezt eltörölték, /magyarul az uzora halálos büntetését megszüntették/, majd egyúttal a tőke-kamat fizetését is törvényessé tették, megindult a társadalmi mértékű erkölcsi romlás. Ennek következtében pedig a társadalom sok ezer esztendőre *olyan „fatális pályára” csúszott, melyről korántsem biztos, hogy ki tud-e keveredni belőle*.

Az ősi „Csapótálás”-törvényt az ókori társadalomban az úgynevezett „Trójai Háború” elvesztéséig be is tartották. A

pénz-kamat uralma ezután következett be és hatalma azóta is a mai napig tart. A trójai háborúról azonban nem tudjuk, hogy valóban létezett-e, vagy csak *aesopusi tanmeseként* került az ókortörténetbe, talán oly módon mint az özönvíz. Az nyilvánvaló, hogy valaha létezett egy ilyen katasztrófa, de azt nem tudjuk, hogy mikor és hol.

A trójai háborúban, ami kétségkívül egy nagy korszakváltási jelkép, két ellentétes szellemű életforma, de inkább „élet- és vallás- filozófia” csapott össze. Homérosz és Vergilius eposza sejtelmes dolgokat tár elénk. Tétje azonban nem az volt, aminek ma látszik, nem az amit az eposzokban fejtegetnek. Nem az, tehát hogy Zeusz és Héra hívei győznek-e Trójában, hanem az, hogy a pénzkamat-uzsora hívei: a demotikus „új”- görögök, vagy a tiltói; a szittyia-elvű ógörögök maradnak-e felül?

A Babilonból gazdagon visszatért *méd-zsidók* befolyása alá került az egész közel-keleti „bibliai-régió”, majd fokozatosan elszemitásodtak a déli görög szigetek népei. Ők lettek az új-görögök, kiket a tőkekamat urai hamar meggyőztek, az új, könnyen gazdagodó „pártjuk” javára. *A méd-görögöknek a nagy korszakos győzelmük után első dolguk volt, a kamat törvényessé tétele, ami* azóta is tart. A „második csapás” viszont az *ógörögök /a mórok/ legyilkolása volt. A „halott” egyik görög neve ettől kezdve a mór szó, az avaro → mórok ősi neve lett. A másik elnevezése viszont a helota volt. Az ógörög mórok ugyanis ekkor váltak rabszolgává azaz helotá-vá, vagyis halottá. Jogfosztott, kisemmizett és üldözött mór- avar néppé.*

A görögök piros és fekete „nemzeti színe” ekkor vált kékké és a görög címerről egyúttal akkor tűnt el az oroslán is. A

6 A görögök Trója utáni neve méd és dán lett, de a dán eltűnt és mára csak a fonák-olvasatú demosz /méd-ös/ elnevezés maradt meg. A rómaiaknak, akik Trójából származtak, volt egy fura közmondásuk, ami magyarul így szólt: Félek a görögöktől, mégha ajándékot hoznak is. /Utalás a trójai faló cselre/ Latinul: Timeo danaos et dona ferentés. Nem a grec-us, vagy graccus= görögöktől, hanem a danaos= dán görögöktől féltek. Talán Ovidiusék nem tudták, hogy kik a görögök? Tudták, ezért írták, hogy dánok voltak, -a dór egyik szinonimája ugyanis a don-dán./N=R szabály/

győztes médek → dánok ezennel új nevet kaptak, ők lettek az „úgörög”, vagyis a *demotikos nép*. Ettől kezdve a nép=ethnosz nevét elhagyták, hiszen az ethnos szó az esz-nos=ősős, vagyis nőelví fogalom volt. Helyette ezután a nép új ethnosz=démosz, lett. A demosz ugyanis FO= méd+osz, az *ős-méd* elnevezést kapta⁶ Ez azt jelentette, hogy szemita /zsidó/, vagyis akkor *méd és „dán”* uralom alá kerültek az ógörög nemzetségek, akik megengedték, majd törvénybe iktatták a pénz-kamat uralmát. Ettől kezdve, valószínűleg *Nagy Szkithia* bukása óta (kb. ie. 5-800) a mai napig is tart a méd-zsidók kapitalista pénz- kamat rendszere a világon.

A társadalom szétszakadását bizonyítják Vergilius *Aeneis*-e és Homérosz *Odysszeája*, de a *Nagy Francia Krónika* is. Az első kettő a trójai vereség után az Itáliába emigráló egyes nemzetségeknek (a *mór- avar*, *tarján /talján/* és *szabir- sumér /samnit/* népek) bolyongásáról szól. A harmadik viszont Priamos trójai király unokájának és 5-10 ezer fős csapatának Közép Európába, majd a Rajna és Szajna vidékére való meneküléséről beszél. Aligha véletlen, hogy mindkét menekülő csoport, az új hazájában azonnal megalapította Tróját és Iliont /az oroszlánt = leo-t valamint a Sumérok, illetve Mórok új nagy városát/ (A francia Trója – ma *Troyes*, Párizs királyfiról elnevezett város közelében van, míg az olasz *Troja* a „csizma-sarkában” található, nem messze *Sibari /Szabir/* városától.)

A “PÉNZ VILÁGA” SZITTYA MAGYARUL

A részletes ókori nyelvészeti felvezetéssel azt kívántam elmondani, hogy a szittyia vallás és a szittyia népek által sokáig dominált ókori világ, először erkölcsileg szakadt két nagy részre. A szittyia-napvallás puritán erkölcsét valló népek azonban folyamatosan és többször szenvedtek vereséget a pénz-tőke uzsora hatalmát szervező és megvalósító méd-zsidó vezetést elfogadó azon „közép-keleti” fegyveres erőktől, melyeknek sikerült szövetségeseket találni a lazuló szittyia-szövetségeken belül.

Európa és a „világ” sorsát ettől kezdve a pénz-kamat és a becsület harca határozta meg. Ez a harc viszont az első évezred folyamán akkor dőlt el amikor az eredeti krisztusi szeretet-vallás helyét a zsidó-keresztény vallás vette át. Ezzel ugyanis nemcsak a csatatereken, hanem a lelkekben is vereséget szenvedett a tiszta erkölcs szittyia szellemisége. (Az őskeresztény vallások /ariánus, nesztoriánus, katar, bogumil stb. egyházak elutasították a pénz-uzsora törvényesítését. A zsidó-keresztény egyházak viszont ezt elfogadták és támogatták.) Ez a harc sajnos a napjainkban is tart, hiszen a globalizált tőke már az egész világot a markában tartja. Az emberiség ugyan kétségkívül már ébredszik, csak azt nem tudjuk, hogy nincs-e már túl késő?

Visszatérve a pénzhez és a pénz eredeti szerepéhez, alá kell húzni, hogy amíg a pénz pozitív feladatot látott el, a szittyia-vallás is támogatta. Ezt a pénz neve és a pénzműveletek elnevezése is bizonyítja. Mint már említettem, nagyon jellemző a pénz közsímert angolos elnevezése a: *pence* és a *penny*. (Ez pld, ősi Föníci → Phenici- elnevezés, mely a magyaros eredetű fényi latinus módon *phenni=penny*.) Az ang. **pence** kiejtése=pensz,

ami nyilván=*pensz* → *penz*. (Meghökkenítő módon a „pens” mai szereplése is magyaros. A nyugdíj elnevezése nyugaton= *pen-sion*, ami magyarul is telitalálat= *péns-jon* → *pénz-jön*.)

Ámde a pénz FO= z-nép=*az nép, vagy „az- nap”* → tehát a „napisten” és a nép fogalmát hordozza. A francia pénz=*cent*, amit úgy ejtenek, hogy *szent*=*vagyis az „isten”*. A rómaiak híres „alap-pénze” volt az *As*=*Ász*, → illetve az *Ős*, ami szintén a magyar istent jelentette. (Az *Ász* mint tudjuk a „kártyában is” a király fölött van.) Az őskeleti pénzek nevében maradtak meg leginkább az eredeti elnevezések. Európában azonban a zsidó-katolikus vallás győzelme után a korona lett a „legdivatosabb” pénznév. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy viszonylag fiatal – a második évezredben kialakult – pénzek neve lett a korona.

A legősibb elnevezések az istenség nevét fejezték ki, mint azt a római pénz „*As*” neve is jelzi. A másik igen elterjedt elnevezés volt a „*Lira*” /*livre*/, ami az Istent, az élő → íló úrra emlékeztetett. A *Lira* FO= ar-íl= *úr-íló*. Ennek elterjedtsége a volt bibliai területeken alakult ki főleg az iszlám országokban figyelhető meg. (Egyiptom, Libanon, Török, ill. Italia stb). Sok iszlám országban viszont a *Rial* a pénznév, ami nem más mint a Lira fonákja, hangugrással módosítva. *Rial* FO= *lair=Lira*. (A *Rial* Szaud-Arábia, Irán, valamint Nepál és Kambodzsa pénze, bár itt *Riel*-nek hívják.) A napisten neve ma már többnyire a kis pénzek nevében /*apró-pénz*/ maradt fenn. A napra jellemzők az izzó, a parázs és a kerek jelzők. Ennek megfelelően a középkorban a nap spanyol neve a *Sol* is divattá vált, természetesen az *i+sol= izzol* értelemben. Nem más azonban a japán és kambodzsai *sen*=

7 Bármennyire is hihetetlen, ez az értelmezés nyugaton is ismert. Van a németeknél egy szólás, amit akkor mondanak, ha baj van, vagy ha valami ellen tiltakoznak: *Mejer mentsch*, ami bizony a magyar „Isten ments” jelentést hordozza. Az ősi nyelvekben, pld. a görögben a nagy=megali=megari, vagyis magyar. A nagy jelző a latinban is „magyart” jelentett, amit valaha a magnus jelző fejezett ki, de a nagyobb már maior /major/ lett, ami bizony a magyar → magyar kissé eltorzult alakja. A római jogban az elháríthatatlan állapotot a „*vis major*” mondat fejezi ki, amit nagyobb erőnek fordítanak. Nagyon tévednek, mert az elháríthatatlanság nem nagyobb erő, mert annál van még nagyobb is. A „*vis major*” = *visz-magyar*, vagyis elviszi az isten. Ez ellen pedig nincs appelláta.

i+ssen → izzón, neve sem.

A parázs mint *paras* /több helyen *para*/ néven maradt fenn pld. Jugoszláviában is. Érdekes jelenség az arab kis pénz *dirham* neve, melynek rokona a görög *drahma*. Úgy vélem ezek a legősibb nevek, melyek még abból az időből származnak amikor a nap még Mag-Ár-ként (később *magar*-,*mahar*-, *majar* , majd *magyar* - istenként) jelent meg.⁷ A maier → majer → major és a mahor → mahar, magor → magyar logikai rend szerint a magyar szó, valaha az isten egyik neve volt. A görög **drahma** FO= amhard=a-*mahar-ad* → a magyar /isten/ adja. A dirhem FO= mehird= megir → meggyir- megyer+ ad. (Ebbe a kultikus körbe tartozik bele az indiai maharadzsa neve is, aki eredetileg az istent jelentette. *Mahar-adzsa* → Magyar /acsa/- Atya, kinek a felesége a *Maharani*= mahar-ani → a *Magyar anya*.)

A magyar ősiszten másik neve a Fehérló volt, mely Ló → Lú= Lov → Lova alakokban van jelen az európai nyelvekben, így a pénzek elnevezésében is. A bolgár *Leva*=Lova, a román *Leu*=Ló, az albán *Lek is*= Lók, egyaránt a Ló- istenséget jelentik. (A Lira másik olvasata a Ló-ar → Ló-úr, a Livre is=Liu-re Ló-ura értelemmel is bírnak.) Tulajdonképpen a mai „csúcs-valuta” a dollár is ebbe a körbe tartozik, mert eredetileg: a dollár FO= ú+rallod=úr-a-lód, azaz a Lód → az isten kifejezést viseli. A dollár másik olvasata= a-dol-ár → adol-úr, adja az úr. (Az angol isten bibliai neve a *Lord*, amit *Lóud*-nak → Lód-nak ejtenek. Ímé, az ősi angolban is ott van a Ló-isten. Bár időközben a *Lord* rang a főurak címe lett. (A katolikusok jól ismert kötelező köszöntése a: Laudetur= dicsértessék. Csak hogy ennek a kifejezésnek a magyar olvasata jóval szebb és eredetibb. Lau-a- turi, ugyanis= Lód-a-túri, tehát istened a túri-Lú (a Turul), a turáni isten.

A nap /-isten/ kerek alakja megihlette a pénzt elnevezőket, mert számtalan név utal erre. Mindenek előtt a török=*kurus*, ami köröst → kereket jelent, de nem más azonban a magyar

garas sem, amely szintén a gör-ös /körös/ volt, de a görögben ő-betű nem lévén=*garas* lett belőle. (NB: Örmény= arméni, áris-tom=öriztem, stb.) Ennek a *garas*-rovás-jele volt a G-R-S, amit sokféleként olvastak és írtak át. Ebből lett a lengyel *grosy* és az osztrák *grosch-en*. A brazil Cruzeiro sem más, mint Köröz-író → a körözve feliratozott érme..

Az ősi nő-istent jelentik azonban fonákjáról a spanyol *peso*, a kambodzsai *kip*, a sziámi *pias* és a nepáli *pice* is. A **peszo** FO= ó-szép, **kip** → cip= *szip*, a **piasz** FO= *szaip* → szép-szíp, a **pice** → pisze FO= e-szíp. (Aki *pisze* az FO= is *szip*. A szíp-szép jelző pedig a szép, kisorrú, hun-magyaros lányokat és a Túri istennőt idézi fel. A közismert *piaszter* is erre emlékszik, mert a *piaszter*= szép-tér, azaz Szép Túri. Ámde már egy egészen új fogalmat is kifejez, mert a *piaszter*= *piacter*= a *piactér*, de inkább *piac-túri*, a nőelvű népek *piaca*. (Ami mai magyarul is helyt áll, mert **piac** FO= *csap*, vagy *cap* → *kap*, hiszen tenyérbe csap, vagy a pénzéért árut kap.

A nyugati országokban azonban a legnépszerűbb elnevezés mindmáig a **szent**, amit többnyire **cent**-nek írnak, de helyesen *szent*-nek ejtenek, mint a franciák. Rajtuk kívül még tucatnyi más nép is mint cent, centesimo és centimes-ként stb. használ. Mégis innen távol, az észtek aprópénze is= *szenti*. Hasonló tartalmú istennév a skandináv *Öre* is, ami az ört → az örző istent, vagy az Úrt jelenti. Nem véletlen azonban az sem, hogy az első „világpénz” az EURO is innen nyerte a nevét.

A görög mítoszok szerint Agenor föníciai király lányát, Zeus főisten egy bika képében rabolta el. Ezt a történetet azonban a szittyá- magyaros gének egészen más keretben adják nekünk tudtul.

A föníciai király Agenor, természetesen a Napisten volt. Fönícia= fönnike, a fönti → fényi ország a „hős-tér”=őstér volt, ahol az Égi-úr, – pontatlanul – az Égen-Úr /torzító írással= Agenor/ volt a király. Az ő lánya volt a Hóllónő /szép Heléna/ , más szóval, a Fehérlő aki az „európai szittyák” Őranya. Őt „akkor” Őr-ipának nevezték. (Hajdan az ipa → apa szó a nőt jelentette. /ipa= anyós/. Az Őripa → Őrapa név később latinosan Európa lett.)

A trójai „Égi háborúban” győztes íim-isten /az-Ős= aZ-Eus/ a Ze-us, felvette a zsidó isten Bika alakját. Ezzel fejezte ki, hogy ő a Fehérlő győztes ellenfele. A görög-héber Tőke, a Bika képében elrabolta Európát, vagyis azt a földet, amit az istenlánya, az Őriapa szimbolizált. (Az anya hajdani neve aba, majd apa és ipa lett, amit az abbé – pap név őrzött meg, hiszen ő is szoknyás..) Nem véletlen az a jelenség sem, hogy Európa neve francia nyelven= Örop, /őr-apa/ és angolul Jurop, vagyis Új-őrapa /valójában Őranya/. A szittyá Fehér-Lovas-birodalmak veresége után, a pénz=Bika Tőke uralmát hozta át Európába is. Ez a fokozódó kiszolgáltatottságot hozó /csapótál nélküli/ kapitalizmus viszont a mai napig is rabságban és gúzsbakötve tartja Európát, az ősi Őr-anyánkat. Rabsága egyelőre nem ér véget, legalább is erre utal az a tény, hogy a finánc-kapitalisták egyesíteni kívánták az európai pénzeket, hogy ezzel is tökéletesítsék a kizsákmányolást. A tőke pénz neve azonban már változást jelez, hiszen az „Euró” az Őr-Ős-t, a régi istennőt jelenti. Nem véletlenül fokozódnak azok a mozgalmak, melyek az uzsora-kapitalizmus ellen szerveződnek világszerte.

Meglepő módon az aranyból nem, illetve alig lett a pénz név. Csak egy-két országban, mint a lengyel *Zloty* ami a szláv zoloto, vagy *zlato*= arany szóból keletkezett. Az arany azonban a fonákjáról olvasva, még ma is divatos a déli országokban. Ez a

Dinár → dynar elnevezés, ami FO= a+ rany-d=*aranyod* → pénz, jelentést takarja. A latin= *aurum*, a spanyolos= *oro*, a német, angol= *gold* és *geld* nincs jelen a „név-piacon”. Az arab-török *piaszter* bezzeg igen, ami nem csoda, mert mint kis pénz állandóan a piac-téren volt. /*Piaszter*= piac-tér/. Vannak azonban olyan elnevezések, melyek az aranyat és a pénz értékét, vagy más tulajdonságát jelentették.

A *márka* /M-R-K/ viszont= mérke, mellyel mérik az értéket. (A *márka* szó sem pontatlan, mert a *marka*= *marka* → *marok* szót is felidézi, ami valaha szintén mérték volt. A magyar nyelv utánozhatatlan nagyszerű szójátéka fejezi ki ezt is: A *kar* FO= *rak*, a *kér* végén *karom* → *köröm* /K-R-M/ van. A *karos* és *körmös* → *karom*-os *kéz* FO= *marok*, → *markos*. A *marokkal* viszont *mérek* → *mérnek*. Ha valamim nincs, akkor pedig szépen FO= *kérem*. (Tetszenek látni és tudni, mi volt az állítólagos nomád és barbár őseink *szórakozása*? Olvassuk el figyelmesen az előző kifejezést: **Szórakozás**= *szó-rakózás*, vagy a szó-ragozása. /Mennyi, de mennyi véletlent produkál a magyar nyelv még most is !)

A pénzzel kapcsolatban sok mindent megfigyeltek az emberek, így ezek az ősi jelzők és szavak magyarul „élvezhető” és csakis magyarul érthetők. Nézzük őket sorban: A spanyol pénz neve a *pezeta*, ami magyarosan=pezető → fizető. A zsidók pénze héberül a *kesef*, ami FO= *feszek* → veszek. (A német üzlet=„*gescheft*” → *kisef*t is innen ered.) Az izraeli pénz neve= shékel, ami magyarul= *sekély* → vagy csekély. Az osztrák pénz a *schilling*= ami *csiling* → csilingel. (A pénzváltás nyugaton= *change* /csendzs/, holott a helyes kiejtés= *cseng* illetve= *csensz*. Az aranyat ugyanis megpengetik, vagy megharapják.) Nevezetesen úgy mint az oroszok, hiszen a pénzük a Rubel, ami ugyan elsőre a *rabol* jelentést idézi, de valójában egy elkopott H- betűt visszatéve= *ha-rubel*= *harupel* → harapol jelentést rejt. Akár

csak a svájciak, kiknek a pénze a Rappen, hiszen valaha *Roppant*, vagy ha-rapen → harapva vizsgálták meg. Nem más azonban az indiai Rupia sem, mert az indus is ha+rupia= *harupja* → harapja az arany pénzt. Az aranyat azonban valaha nemcsak harapták, hanem a puha arany-rudból annyi szeletet vágtak le, amennyi szükséges volt. Az arany nyugati neve a gold szó is a vá+gold → vágod műveletből eredt. A holland pénz a Gulden is= vá+guld-en, vágoldva → vágva mérte az értéket. A híres-neves angol aranypénz a Guinea /gini/ is a vá+gini → vágni- való arany-rúd egy szelete volt. Ezt bizonyítja a zsidó kifizet ige= lesalém, ami a= leszelem → a rúdból levágom jelentést viseli.

(Az akkád-föníciai korból származik a zsidók jónéhány pénzügyi szava. A kifizet=*lesalem*= leszelem, a pénz= *kese* FO= feszek= veszek. A fizetés= *taslum* FO= mulsat= mulaszt. A hitel= *asrai* FO= iarsa= írása. A takarékoság, spórolás= *xisaxon*, ami kis-h+aszon= kis-haszont jelent.)

Maradt azonban néhány másként érdekes elnevezés is. A portugál pénz az Escudo= esküdő volt, mert a *pajzsot* is jelenti, amire őseink a megválasztott fejedelmet felemelték. A német kispénz a *pfenning* a na+p-fenni-égi= égi napfény jelentés. A Tájföldi kispénz viszont= *satang*=sátány → sátán. (Ez viszont valaha a mennyországból letaszított istent /S-T-N/ jelentette, aki ettől kezdve más olvasattal jelent meg az ősi nyelvben. A sátán /S-T-N/ eredetileg trónja-fosztott nap-istennő, nem pedig a mai értelemben vett ördög és ármányt jelentett).

Nem érdektelen a szauidiak aprópénzének a neve sem= *halalas*, ami ránézésre halálost, valójában a *hála-lós*, az isteni /ló-s/ - hálát jelenti. (Ne feledjük az iszlám vallás istene= Allah, FO= a *hála*.) Úgy hiszem, hogy a felhozott sok-tucat példa aligha teszi kétesé, hogy a pénzt a föníciai szittyák, a hun-avar népek találták fel, ergó: magyar dolog, hiszen a pénz neve, szinte a világ minden részén – őstörténetileg teljesen indokoltan – magyaros értelemmel bír.

BANKTŐKE NAGYAR TITKAI

A magyar ősnyelv egyik csodája abban jelentkezik, hogy a mai rontott világ sem tud nélküle *megszóalni*. Az ősi szittyahun-magyar nyelvnek a gondolatát is zsigerből elutasító nyugati és honi kultúra szinte minden *újnak és frappánsnak vélt sikerszava* és kifejezése csak az ősi magyaros gyökereknek megfelelően alakulhat ki. Ez azt jelenti, hogy bármely jól hangzó „PR” /piár/ – azaz propaganda – szakkifejezés csak akkor hatásos és népszerű, ha magyarosan, tehát az ősi szittyaszellemségnek megfelelően fogalmazzák meg. Ez talán megdöbbentő megállapítás, ami ma még nehezen hihető, de igaz. Vegyünk egy sor példát, mert azok szebben beszélnek mint az ékes-szóló szónok. Ezek ugyanis meggyőzőek még akkor is, ha az „ellenoldal” minduntalan a véletlenekről és spekulatív fantáziálásról beszél.

A **rádió** például a kultúra egyik különleges adománya, a közfelfogás szerint idegen eredetű szó, holott magyarul = *ár+rad-jó*, vagyis árad-jól → terjed jól. A **radar** = árad-ár elektromos ár-am. A rádió-adó németül = **Sender** /zender/= *ü+zendel* = üzendel → üzensz távolra általa. Az orvostudományban forradalmat hozott a német Wilhelm K. *Röntgen* nagy találmánya az átvilágító készülék, a **Röntgen**, aminek a sugárzása *ront gént* = elpusztítja a gént. A messze hordó /inter-kontinentális/ rakéta /fr./ neve = **missile** /misszilő/ azaz = *messzi-lő*. Ámde a legmodernebb találmány a komputer, ami /ang./ = **computer**, vagy /port./ = **campotudor**, csakhogy ezek is magyaros kifejezések. A computer ugyanis magyarosan = *kampo-tér*, illetve *kampó-tudor*. Elvégre a találmány lényege az összekapcsolt → kampózott alkatrészecskék a **chip**-ek /a csip-etnyi → apró/ alkatrészek bonyolult rendszere, melyen át elektromos jelek

szaguldoznak. Ezek a **Bit**-ek /B-T= Betű, vagy Beüt/ a szavak alkatrésze, melyeket a billentyűkre úgynevezve kapunk meg. Ha készen vagyunk egy munkával, azt el kell „menteni” mert, ha nem akkor el-vész → eltűnik. Ennek a műveletnek a neve **save** /szév/, ami FO= vés, vagy vész, ami valóban a „megmentést” jelenti, de a másik olvasata a=vés a jel készítményt fejezi ki, hogy a betűjelet „bevéstük” a **winchester**-be. (=Vinch-ester= *fíns- es-tér*, azaz „fíny”-ester= esten, ami a fény-isten területét jelenti.), stb.

Láthatjuk, hogy a mai technika is az ősi szittyai fogalmak eltorzított kifejezéseivel dolgozik. A régi fogalmak pedig nyilván még több kapcsolatot rejtegetnek, melyeket a mai emberek – magyarul nem tudván – már észre sem vesznek. Ma a mindent túlharsogó propaganda igen divatos nyelvi „eszköze” a logó ami a reklámkampány célját és lényegét fejezi ki. Ez a logo azonban nem más, mint a hajdan kötelező cégér, mely az adott „szolgáltatás” helyét jelezte és a benne folyó lényegét fejezte ki. A bordélyoknál a cintányér, a bordélyházban, szex-iparban viszont a piros lámpa lógott kinn egy rúdon. A logo tehát a régi lógó utódja, de ezt senki sem „meri” észrevenni, – pláne szóvá tenni –, mert a magyar szavak felfedezése nyelvi sovinizmusnak minősülne.

A pénzvilág ma is telve a magyar szavakkal. Látni fogjuk, hogy szinte minden lényeges kifejezés ma is rontott magyarul jelenik meg. Az alapszó a pénz, melynek ősmagyar voltát részletesen bizonyítottam. Tekintettel arra, hogy e téren a zsidók a leginkább érintett nép, bizonyítható, hogy ők is az ősi szittyamagyarból vették a vonatkozó szakkifejezéseket. (A zsidó pénz=kese, ami FO= *feszek* → veszek. /A jiddisben pedig a keseből alakult ki a „Geschäft” (geseft) vagyis az üzlet neve. A kifizet=leszalem ige egyértelműen jelenti az arany-levágását a leszelem mozdulatát. A pénzműveletek szervezett alapja a BANK, melyet az olasz pad= *banco* szóból vezetnek le. Ez ugyan

nem rossz, bár a magyar *bunkó* szó sem utolsó jelzés, hisz ez is lelitalálat a maga módján. A szittyá ósnyelv azonban nem a pad-ból eredezteti a bankot, hanem a tőkcacsóból, ami természetesen már kikészített bőr.

Az ősi bőr és *bőrök* /B-R-K/ szó latinosan írva= *bark*, majd később bank, ami a torzított összót jelenti (A= Ö és R= N elírások révén a bőrök → börk, a bönk pedig *bank* lett. Ezt a magyarázatot támasztja alá a bank másik neve a tőzsde, ami németül *Börze* és franciául *Burse* /Börz/. Ezzel sem mondanak mást mint, hogy *Börözze* vagy *Börözz*, vagyis pénzt csomagolnak a bőrbe. Ez pedig valóban a bank dolga volt. (A *bank*=börk → bőrök, a bőrözés helye. Ezt erősíti a hordó angol neve, a *barrel* is. A lóháton hordott bőrzsákban /*iszák*/ tárolták a vizet, vagy a bort. LA *barrel*=bőrrel, tehát egy bőr-zsák, ami borral volt megtöltve. A bor szó azonban több népnél a vizet jelentette.)

A bankban azonban pénzt is váltanak, ami angolul *change* /csendz/, de magyarul jobban hangzik=*cseng*, mármint az arany-pénz, amit felváltás előtt a cink-laphoz pendítenek. A pad /ang./= **desk**= magyarul a *deszka*, ugyanis ősidőktől kezdve cinkkel volt bevonva. Ez a cink fejezi ki a pénz-után járó kamatot, ami németül *Zins* /*Cinc*, magyarul olvasva kincsz, ami ott Cinceg → cincog a cinkelt asztalon, vagyis a bankban. A francia, angol kamat=*interest*, az olasz és spanyol=*interes*, ami FO= szeretni= szeretni. A magas kamatot pedig nagyon, de nagyon szerették.

A pénztőke és emberi fej latinul=CAPUT, ami *kapott*-pénzt jelent.(egyúttal azonban a bika lecsapott-levágott és kicserzett tőke zacskóját is jelentette, melyben az aranyak, a „tőke” volt található.) A többi olvasat is magyaros, hiszen a be+*csapott* és le-*csapott* jelzőt is kifejezi. Érdekes azonban a váltani német igéje is, mert a= wechseln /vekszeln/- ige is ősmagyar. (A rovásírás M jele= V, ami a latinus írás átvételénél sok új szót

hozott létre. Pld. aki maraszt az váraszt, a vendéglő=menedéklő. A német mező=Wiese /wíze/ = míze, azaz magyarul a míző, a virágos mézelő-mező. stb. A wechseln → vekszeln ige tehát= megszeln-i és leszelni mozdulatot jelentette. A megszelni szó viszont magában rejti a megfejni fogalmat is.

A tőke-pénz helye a **kassza**, ami magyarul *FO= a-szák=* a bőr-zsák fogalmat jelentette hajdan. A *kasszálást* pedig magyarosan a „kaszálást”, a letarolást, vagyis a kifosztást jelenti. A pénzzel rablás legálságosabb eszköze a KAMAT, ami görögül a szántást, a nehéz munkát jelenti. Aki tehát kamatot követel az a nehéz munka árát lopja el. A kamat latinul= *usura=* ny+úzóúra, az emberek nyúzása. A nyugati népek nyelvében erről, érdekes megfigyelés jelenik meg, amit részben már említettem. (A kamat a latinos nyelvekben= *interes = interesz*, ami *FO= szeretni*. Meglepő azonban a kamat egy másik kifejezése a százalék neve , ami *procent /proszent/*. A száz egységnyi pénz ősi neve a centum → és cent /szent/ volt, ami ma már csak a kispénzt jelöli. A száz pénz= CENT kiejtve= *szent* az istent jelenti. (Csak ismétlem, hogy *száz* számjegy *FO= a+z-ász*, tehát az isten.) Ennek az egy századnyi része a PROCENT= a+procent, tehát csak egy *apró-szent*. Az pedig ténykérdés, hogy a szittyá vallás bukása után a zsidó-katolikus /keresztény/ egyház elfogadta a tőkekamat bevezetésének a törvényességét. Bár – úgy tűnik –, hogy „lelkiismeret-furdalásuk lett”, ezért csak az „apró-szenteket” engedte át a Kapitális Csapótálás rendszernek.

Nem bújhattak azonban ki a magyar értelmükből a többi „modern banki” kifejezések sem. A hitel= CREDIT= *kéred-itt*, vagy *kéredet*, tehát látszólag csak kérés. Ámde a magyar hitel szó is pontos kifejezés. Azzal a *hittel* adják, hogy vissza fogják kapni. (a T= Th= Sz egyenlőség szerint: hitel= *hiszel* is ezt mondja.) A hitel= credit- alapigéje a latin hiszek= *credo*, tehát ez is a

hitre utal vissza.

A banki meghitelezés= ACCREDITIV= *a-kéredet-ív*, vagyis a hitelt kérő ív /okmány/ neve. A LOMBARD hitel, az amit ingóság-
gra adnak és kezizálognak neveznek. Hajdan a LOMBARD= a *lom-béred*, a „lim-lom”-bére. A pénz- átutalás, a valuta-mozgás
nélküli pénz- forgalom neve a CLEARING (*kliring*)= kell-iring=
kell-írni → *fel-kell-írni*. (A görög G /gamma/, ami Y-hoz hason-
ló. Így a clearing= kl-iriny= kell-irini → irni.) Az idegen pénz=
DEVISA is szittyia magyaros kifejezés. Azt jelenti, hogy oda-vis-
sza. Talán nem véletlen, hogy a devisa egyuttal a katonai járőrök
jelszó- jelhang ellenőrzését tartalmazza. Az ellenség felől vissza-
térő saját járőrt az örök megállítják, és a jelszót kérik. A járőr
parancsnok felel, de megkérdi, hogy mi a jelhang, amit a saját
örnek kell elmondani. Ezzel kölcsönösen, vagyis oda- vissza iga-
zolják egymást.

Talán ennyi is elegendő annak bizonyítására, hogy kik is
lehettek a föníci- fenni → fényi emberek. Az eddigi, legalább
néhány-száz példa talán elgondolkoztatja a tárgyilagos em-
bereket. A fenti munkámmal, talán azt is sikerült bizonyítanom,
hogy nekünk szittyia-avar-hun-magyaroknak a pénzhez valaha
több közünk volt, mint az akkori proto- zsidóknak. Azt viszont el
kell ismerni, hogy ez a helyzet mára teljesen megfordult. Most
nekünk van kevés közünk hozzá. Ámbár, a teljes igazsághoz az is
hozzátartozik, hogy a szittyia népek soha sem kívántak a pénzzel
magával kereskedni. Nyilván azért nem, mert a szittyiákat
sohasem az Aranyborjú „bér-pénzének” szopása, hanem a
Fehérlő-Napisten sugárzó fénylő szellemisége vezette.

Tisztában vagyok persze azzal, hogy a pénzzel kapcsolatos
feltegetéseimet nem könnyű feldolgozni. A mai médiák profit és
reklám szemlélete ugyanis száz szállal köti őket spekulációs
tőkéhez. Tulajdonképpen nekik köszönhető az a balek hiedelem

is, hogy a világ jólétének alapja a szabad tőkeozgás és a szabad piac. Sokan hiszik el azt a legendáját is, hogy a fejlődés a szabad tőke és piac igazságos harcának a természetes következménye. Tulajdonképpen rájuk is hagyhatom azt a naiv hitüket, hogy a sokasodó bajok oka az emberek alkalmazkodó képességének a hiánya és azok a véletlenek, melyek a tőke „igazságos” fejlődését akadályozzák. Az igazság azonban másutt van, még akkor is, ha a pénz történetét, majd a tőke kamat történelmi agresszióját sikerült elfeledtetni az emberekkel. Ez az állapot azonban nem tarthat örökké. Az idő beérleli a gyümölcsét. Ebben pedig igyekeztem néhány határozott lépést tenni a kibontakozás és az „történelmi igazság” irányába.

Dolgozatomban tehát összeszedtem a pénz és a tőke titkos történetével kapcsolatos nyelvi és vallási információkat, melyet a magam sajátos módján, a szittyia magyaros szófejtés, a „Fordított Ékezés”⁸ segítségével önthettem formába. Egy nagy közgazdasági csokorba gyűjtöttem tehát azokat a világ szinte minden nyelvében létező, pénzzel kapcsolatos fogalmakat és szavakat. Főleg olyanokat, melyek minden kétséget kizárólag szittyia-magyar eredetűek. Ezen szavak tudományos és szakmai „helyre értelmezésével” pedig igyekeztem megrajzolni egy olyan összefüggés rendet mely a magyar szavak erejénél fogva feltehetőleg helyesen adta meg a pénz előtörténetét. Úgy vélem azonban, hogy helyes bepillantást enged számunkra a modern pénz világába is. Ez pedig azért fontos, mert a szegény, de tisztességes és emberileg boldog társadalmak igazságtevő „Jó istenének” /Lóistenének/ helyébe, a pénz-istent /a Bika-tőkét/ léptették, mely az új világ mammoni Aranykorában, a világ minden aranyát birtokolni akarja. Ezt pedig azért teszi mert

8 A FORDÍTOTT ÉKEZÉS elsősorban a fordított írást jelenti, ahogy őseink sok ezer éve írtak. Másodsorban pedig a nyelvet a -beszédet-, a nyelvi ékkel való kommunikációt jelenti, melynek sok ezer eleme ma is „forrítva” van jelen az idegen nyelvben, de a magyar nyelvben is.

ennek révén újabb ezer esztendőre is uralni akarja a mai „alul művelt „kultur világot”. A pénzügyi /a finánciális/ szakkifejezések magyar olvasatával viszont arra igyekeztem célozni, hogy a világ legnagyobb értékei nem a pénz, hanem a konstruktív emberi gondolkodás, melynek éltető ereje a szittya – tehát a tiszta – erkölcs. A mai világ pedig csak akkor lehet emberi és boldog, ha a tisztesség, az erkölcs és a becsület veszi vissza sok ezer éves helyét az emberek tudatában.

A PÉNZ UTÓÉLETE EURÓPÁBAN

Itália és a rómaiak

Itália népeinek szerepét /egyébként igen pontatlanul/ csak Róma megalapításától ami ie. 747-ben történt, számítja a történelem, holott az „Apennin csizma” már jóval előtte benépesült. Az etruszkok, thyrrének, szabin /szabirok/ , oscusok, picenik, tarjánok száliak és más népek éltek már a félszigeten. Az etruszkokat például *rasenna* népének⁹ nevezték egyes ókori írásokban, de azt nem tudjuk, hogy e két névnek mi köze van egymáshoz. Nem tudjuk azonban azt sem, hogy a sumér és mór népeknek a vesztés trójai háború utáni menekülése sem a kezdete volt egy új korszaknak, hanem *befejezése egy régebinek*.

Annak a réGINEK amit „Aranykornak” nevez az utókor, melynek a szittya-napvalláshoz kötődő erkölcsisége éppen Trójában szenvedett, máig sem kihevert, kijavított törést. Az er-

⁹ A rasenna nép neve a fonákjáról „beszél”= anne-sár= sár- anya, tehát napistennő. (A sár=sárga, ami sár-égi, vagyis a sárga-nap. Sár-arany, a nap színe → az arany-szín.) A rasenna → sár-anya népe a hunok egyik törzse; az etruszk= etrusc, magyarosan= e- turuc → a túrik, tehát a hunok egyik népe. A harmadik olvasat a fonákja: Etrusc= Etruszk FO= kszurte = kiszúrta, karját szúrta, vagyis vérszerződött, tehát hun-magyar nép.

kölcsi váltság persze nem egyszerre zúdult az „*ógörög társadalomra*”. Valójában a Sumér és Akkád- birodalmak bukásával indult meg az *erkölcsi váltság elmélyülése, mely a pénz- kamat uzsora fokozatosan terjedő szerepéhez kötődött*. Sajnos a kutatók még ma sem tulajdonítanak jelentőséget annak a fontos ténynek, hogy a *rendkívül fejlett sumér társadalom nem ismerte a pénzt*. Ez annál szembetűnőbb, mert ez a társadalom az *írással szerződéses társadalma* volt. Ez pedig azt jelenti, hogy minden jelentősebb megállapodást kötelező volt „cserépre írni”. (Tehát agyagba szurkálni és kiegészítve tárolni.) Az óriási sumér- akkád könyvtárak tulajdonképpen sok-százezer szerződést tartalmaznak. Elkerülte azonban a kutatók figyelmét egy másik jelenség is: a *pecsét-hengerek létezése*. Vajon mi szüksége volt a suméroknak a személyi pecséthengerre? Egyszerű, a szerződések aláírásához használták őket. Tekintettel arra, hogy naponta tucatnyi, sőt a „nagy embereknél” százakra menő szerződés született, így ezekhez használták a napjainkban is annyira népszerű, de már majd „hétezeréves” találmányt: a bélyegzőt. A pénz hajdan valószínűleg a leghasznosabb állat, a marha volt. Ezt részben a vagon= marha ősi közös fogalma, másrészt az őskelet –talán legrégebbi- pénzének neve bizonyítja. Ez a drahma /D-R-H-M/ melynek nincs „értelmes” jelentése, csak szittyamagyarul, azaz fonák olvasattal. *Drahma FO= amhard, akéaz= a marhád. /A pénzéd/.*

Ennek a hatalmas „adminisztrációnak” a lecsökkentésére szolgált az aranypénz, mely feleslegessé és személytelenné tette az „üzleti- tranzakciót”. A *pénz (FO= az-nép)* a sumér-akkád nép számára szolgáló eszköz a Babiloni birodalom korában, tehát a médek uralma idején, kapott egyre jelentősebb szerepet. Ez viszont egyre láthatóbban osztotta meg a csökkenő - fogyasztó szittyavallású hun-avar társadalmat. Vele fordított arányban kapott hangsúlyt az egyéni vagyon gyűjtése, mely

eddig csak másodrendű szereppel bírt. Valaha ugyanis csak közös vagyon létezett, hiszen a magán tulajdonnak az volt a törvénye, hogy, ha bárki szerzett „magán” zsákmányt, azt meg kellett felezni. Az egyik fele a közösségé lett és csak a másik fele a családé. Ez persze, a nagyszülőktől az unokáig terjedő nagycsaládot jelentette, így a szittyáknál a látványos egyéni meggazdagodás majd-hogy nem lehetetlen volt.

Az „arany-pénz” megjelenése azonban lehetővé tette a „titkos” meggazdagodást, ami az önző jellemre és harácsoló életmódra hajlamos ember-típust alakította ki. Ez pedig nyilvánvalóan az emberek erkölcsi megoszlast hozta magával. Tekintettel arra, hogy a sumér-népek önálló városokban éltek, egyes helyeken, úgymond a kis „királyságokban” könnyebben alakulhattak ki „vagyonhalmozó csoportok”. Amíg azonban a szittyá vallási vezetők betartatták az ősi íratlan szabályokat, nem történt végzetes törés a társadalmi rendben. Ahol azonban a papság is beállt a „pénz hívei” körébe, megkezdődött a társadalom vagyoni elkülönülése. Ezzel pedig állandóvá lettek a helyi viszályok, majd fegyveres összecsapások /a háborúk/. Ezek következtében pedig egyre több család, vagy törzs kényszerült menekülésre.

Ezek a csoportok jelentek meg először a Földközi- tenger medencéjében, majd belső Európában is, és indítottak be egy fokozatosan erősödő elvándorlási folyamatot, mely lassan-lassan benépesítette a Földközi-tenger mellékét, majd elérte az atlanti partokat is. Az új kolóniák aztán rendszerint fenntartották a kereskedelmi kapcsolatokat az óhazával. A kereskedelem rohamos fejlődésével megnőtt a pénz szerepe is, bár a törvény és a vallások /még a zsidó vallás is/ tiltották és hallállal büntették a kamat- uzsorát. Az ügyeskedő- kereskedők azonban egyre több kibúvót találtak, sőt a pénz gátlástalan urainak a befolyása egyre nagyobb lett és végül egyre gyakrabban „vették meg” az

uralkodókat és ezzel rendszeressé váltak a fegyveres összecsapások, vagyis a zsákmányszerző háborúk. Ennek a folyamatnak lett a „csúcs-pontja” a trójai háború, ahol végleges és áttörő győzelmet arattak a pénz- tőke urai, valamint az őket támogató „korai- kapitalizmus” lelkiismeretlen támogatói /talpnyaló kiszolgálói/ és kegyetlen martalócai.

A trójai menekülők földközi tengeren távozó csoportjai, a monda szerint két „királyfi”: Romulus és Rémus vezetésével érkeztek Itáliába, a Tiberis folyó térségébe és megalapították Rómát. A nevek „tudatása” szerint az egyik vezér, Rémus –FO= *Sumér*, vagyis a *hun- turáni népeket* jelképezte, míg Romulus –FO= *Sulum-or*, a Solyom-orrú → vagy sas-orrú *mórok /avarok- szabírok/* vezére volt. Roma –FO= a-móR, név az afrikai- és trójai jövetelű avar- mór népek fővárosa lett és néhány száz év múlva már európai és afrikai hatalommá vált.

Szikamberek és a frankok

A francia őskronikák szerint Trója bukása után *Priamos* (Peremes= a felkelő-nap-) király egyik fia, feltehetőleg *Párizs-királyfi* /Parázs= nap-fiú/ vezetésével bolyongtak a Fekete tenger régiójában és végül Európa közepe irányába vonultak a menekülő → trójaiak. A meglehetősen zavaros leírás szerint Ázsia felé indultak, majd tengeren folytatták az utjukat, de egyszerre csak elérték a Duna-völgyét és a Kárpát-Medencét, ahol letelepedtek. A krónikákban azt is megírták, hogy megalapították *Sicambiát*, (a mai Visegrádot), mely akkor a fővárosuk volt, melyről azt is megírták, hogy Atilla újjáépítette és ott rendezte be birodalma fővárosát.

Innen tovább vonulva a Rajnán túli területen megalapították az új *Tróját* /Troyes/ és *Párizst*, /=Parázst/ majd *Reims-* et, melynek neve Rómához hasonlóan a fonákjáról olvasva beszél

helyesen. Reims /R-M-S/ -FO= smeir → simér, vagyis Sumér. Rómában tehát a *mórok*, de frank-honban a *sumérok* alapították meg kultikus városukat. Romulus és Rémus legendája itt folytatódik. Rémus> Sumér eleink nevét azonban a katolikusok kisajátították. Az „első reimsi” püspöküket Szt. Remigne, ill. Remigius-nak, vagy Szt. *Rémus*-nak nevezték el. Az ősi koronázó város nevét tehát a sumérektől származtatják.

Ha Rómát a trójai menekülők IE. 747- ben alapították meg, nem kell nagy szakértőnek lenni, ha azt feltételezzük, hogy a „*frankok*”, akik akkor sicamberek voltak ez idő körül érkezhettek a Kárpát Medencébe. Joggal vetődik azonban fel a bűnos hanyagság gyanúja, mivel sem a francia, sem a magyar történészek nem kutatják a frankok itteni tartózkodásának körülményeit. Tekintettel arra, hogy még fővárost is alapítottak, /amit magukról Sicambriának neveztek el / igen hosszú ideig kellett a medencében élniük. A frankok természetesen a nyugati krónikaírók által „kitalált” néven éltek – léteztek évszázadokon át, ámde mind-máig sem törekednek a történelmi szerepüknek megfelelő helyére tenni. (Mai napig sem tisztázták, hogy kik is voltak a frankok- vizigótok- oszrogótok, vagy éppen gallusok, avagy száliak. Kik – és miért – viselték a sicamber, kelta, géta, dák, quad, gepida, szarmata, jazig, száli-frank, ripari-frank, vandál, baszk, katalán, marcomán, herul, karantán, longobard, Stb- stb. neveket.)

Magam sem kívánom /és most nem is tudom/ ezt a kérdést boncolgatni, mert ez könyvtárnyi irodalom tárgya volna, így kizárólag a *sicamberekkel* foglalkozom, amivel bizonyítani akarom, hogy a „proto-franciák” mintegy 7- 800 évig éltek a Medencében, tehát a Kis-Szkithia korában (kb. IE. 500-tól) és a Hun Birodalom előtti Szarmata- Jazig korban, tehát IU. 3-400 ig. Azt azonban már biztonsággal mondhatom, hogy a nőelvű hún

nemzetségekkel ellentétben, ők a *hímelvű mór- avar- gallus-szabírok* voltak, akik különféle néven „működtek” ebben a korban közép és kelet- Európában. Hol dac → dák → és quád néven, hol gepida, galáta és gallus, vagy galaci és galíciai jelzőkkel, hol sárd → szárd és auster /őstéri/ stb. neveken szerepeltek a korabeli krónikákban.

Azt azonban tudjuk, hogy magukat sokáig – még a VIII. – században is- *sicambernek* nevezték, hiszen a sicamber szónak külön története van a franciáknál. A frankok „legnagyobb királyának” Klodvignak a „megkeresztelésekor” ugyanis a nap-veláással ellenséges katolikus krónikákban leírt főpapi ceremónián az őt felkenő *Remigius* a reimsi püspök *sicambernek* nevezte őt. („*Mitis depono colle sicamber, adora quod...*” mondta latinul. Magyarosan: Hajtsd meg fejedet *szikamber* és imádd... stb.) Ez egyértelműen jelenti, hogy a szikamber- jelző, felette jellemző és tiszteletteljes szó volt a korabeli frankoknál.

Ez viszont összhangban van a Duna-medencei frank főváros Sicambria nevével, ami elsősorban AVART, de másodsorban A-VÁRT jelentette. A **Szikambria** kétségtől a Kárpát-Medence legerősebb várának *Visegrad* fellegvárának volt a – „száli frankos- avaros” neve. (Ez az azonosság azért is létezik, mert a SIC= *szik* szó a szikkadt → *szikár* „magyaros népeket”, az avarokat jelenti. A szikkadtság, szárazság /fr/= *siccité*= szikkité, kiszikkasztotta, a száraz= *siccatif*= szikhatt → szikkadt).

Az avar nép – mint tudjuk – a műszaki tudás népe volt, így az építés, *a-vár* tudósa, a várépítés mesterei. A *Vise-grad* neve viszont eredetileg *Ős-vár*at jelentett. (Az *ősl- űsi* szónk ugyanis latin betűkkel = VISI → VISE, ami szlávul magasat és istent jelent. Ennek gót változata is az őst- és őstt fejezi ki. A germán WEISS= űsz → ősz-hajút → a fehéret, -pontosabban fej-ért → fej-érettet mond. Ez pedig logikusan a tudást is jelenti. A német tud- tudok= WEISS, ami hajdan a fejért- a fej-érettet, a tudót

jelentette. Ez viszont csak magyarul jelent teljes-körű összefüggést. A fehér hajú ugyanis fej-érett, vagyis okos, aki mindent tud. A fejr jelző tehát nem fehéret, hanem felsőt → „főt” – nagy tudásút, vagy városként fő-helyet, fővárost jelent.)

Az első frank királyi dinasztia a Meroving (Mero-vign= Merő-fíny) volt, kiket hosszúhajú királyoknak neveztek. A hosszú haj viszont az avarok és longobardok jellegzetessége volt, ahol a férfiaknak „kötelező volt” a hosszú haj és a varkocs viselete. A frank „Kopasz Károly” király jelzője nem tar – vagyis kopasz, hanem levágott, rövid-hajút jelentett. Ő volt ugyanis az, aki Német-Lajossal szemben önálló frank birodalmat hozott létre. Ő már elvált az ősi szövetségtől és már nem tartotta be az avar szokásokat, tehát a Kopasz-jelző ezt a szakítást fejezte ki.

EPILÓGUS

Szívesebben irtam volna ide a „Heppiendet”, sajnos a világ zűrzavaros pénzügyi helyzete ezt nem teszi lehetővé. Sőt, egyre inkább úgy tűnik, hogy soha nem látott finánc-válság van kibontakozóban. Ez tulajdonképpen már várható volt, hiszen a kapitalizmus már lelepleződött, a világ egyre túlélte magát és megérett a temetésre.

A fenti dolgozatban azt igyekeztem kifejtetni, miként alakult ki a kapitalizmus, mely a természetellenes tőke-kamat uralmának emberiségellenes rendszerét hozta létre. Azt a kegyetlen és sötét középkort, amely a fényes és művelt ókor után, jogfosztott szolgává /rabszolgává/ tette az emberek nagy részét. Egyúttal háborúk százaival uszította egymásnak az emberiséget.

A tőke-kamat uralmának első szakasza a feudallizmus volt. A feudál= földel+ izmos rezsim, az egész országot birtokló pápai királyságok önkényuralmát vezette be. Ebben pedig az udvari bankár- tőkés a király „főtanácsadója” volt, de valójában a pénzével ő határozta meg az uralkodók belföldi, azaz adó-politikáját, valamint a külpolitikát, vagyis rabllóhadjárati stratégiáját.

Ezek a nyugati királyságok rabolták ki több évszázadon át Ázsia, Afrika és Amerika népeit. Részben halomra ölték őket, másrészt rabszolgát csináltak belőlük. A gyarmatok javait pedig a királyi dinasztia és az uralkodó osztályok gazdagodására használták fel. Ma már hajlandók vagyunk mindezt elfelejteni, holott nem a „demokrácia”, hanem a gyarmatok kirablása tette őket gazdaggá. A nyugati országok tehát nem a magyarokat és németeket meghaladó szorgalmukból éltek nagyobb jómódban, mint a közép- és kelet-európai népek. A népek és világrészek kirablásában viszont a nagybankárok „nemzeti kapitaliz-

musa" járt élen. Ez volt a mérsékelt kamatok kapitalizmusának hőskora, amikor a tőke még jelentős segítséget adott a termelésnek. Mind a földművelésben, mint az ipari szférákban.

A nemzetközivé vált tőke azonban nem elgedett meg a piacok uralásával. Meg akarta szerezni a politikai hatalmat is. Ezt paradox módon mind nekik, mind a kommunizmusnak sikerült. A világ vezető kapitalista államiban a tőke már olyan nemzetközi hatalommá vált, mely tetszés szerint irányította a háborúk kimenetelét. (NB. A nyugati nagyhatalmak az első világháborúban katonailag vereségre álltak. A nemzetközi tőke mégis győztessé tette őket. A német és osztrák-magyar gazdaság ereje oly félelmet keltett, hogy mindenáron meg kellett őket buktatni.)

A fővárosaikban kirobbant kommunista forradalom következtében a tengelyhatalmak elbuktak. A nemzetközi tőke nyomására pedig – eddig soha nem látott – büntetéseket szabtak ki a vesztesekre. Először is úgy darabolták szét őket, hogy lehetlenné váljon a központi ipari konkurenciája. Az országokat úgy darabolták szét, hogy a legértékesebb nyersanyag bázisok az ellenségeik kezébe jutottak. /Emellett megtiltották, autók, repülő, tankok és hadihajók stb. gyártását is. /Tekintettel arra, hogy Magyarország a már nagyon erős K.U.K. Monarchia központi eleme volt, hazánkat teljesen szétverték, annak ellenére, hogy hazánknak semmi közvetlen köze sem volt ehhez a háborúhoz. A nemzetközi tőke könyörtelen volt, így Ausztria, Magyarország és Németország iparát teljesen megcsonkították, vagy gúzsba kötötték.

Az első világháborúban tehát nem a katonai tudás és felkészültség győzött, hanem a pénz. Ekkor következett be a kapitalizmus harmadik szakasza, a tőkekamat globális uralma. Ettől

kezdve nyugaton már nem a népképviselői kormányok, hanem a globalista tőke világ-vezérkara határozta meg a „demokratikus világpolitikát”. Megteremtették az egységes „szabadpiacot”, ami azt jelenti, hogy a globalista tőke érdekeit kell mindenütt kiszolgálni. Tekintet nélkül az emberek és országok érdekeire. A világpolitikát pld, úgy formálták, hogy a nem rég /20 éve/ még egy barrel= 10 dolláros olajár napjainkban 100 dollár lett. Ezzel pedig a világ népei hatalmas összegeket fizetnek a világot uraló bank- és olaj hatalomnak, mely száz- és ezer-milliókat taszít szegénységbe és nyomorba. Ők maguk pedig elképesztő pénzeket tesznek zsebre. (Ki tudná megmondani, hegy mit kezdenek vele?) Netán eszükbe jut az, hogy az évszázadokon át kizsákmányolt és tönkretett afrikai és ázsiai térségeken élő százmillióknak visszaadnak valamit az ötszáz év óta elrabolt vagyomból. Például azért, hogy újabb tizmilliók ne kényszerüljenek elhagyni hazájukat az éhenhalás félelme miatt. Vagyis azért, hogy munkáljuk lehessen hazájukban és ne kívánkozzanak el hazulról?

Be kell tehát látnunk, hogy a banki kamatokat is „halandóvá” kell tenni. Magyarul olyan adókat kel kivetni, hogy a bank és a pénz ne maradhasson „Isten” ezen a világon. Legyenek ők is olyan halandó eszközök, melyek élete a népet és az egész világ normális létét szolgálja. Szeretném hozzátenni, hogy nagyon alázatosan, talán úgy mint hajdan azt a rabszolgák tették az uraikkal. Itt az ideje, hogy a pénzkamat és a bankrendszer az emberiség rabszolgájává váljon. De, minél hamarább. Hiszen sokezer-éves mulasztást kell bepótolniuk.

Práczi István

Monorierdő, 2008. március 3.

